

18390/4

MINDENNAPI ELMÉLKEDÉSEK
AZ EVANGÉLIUMOKRÓL

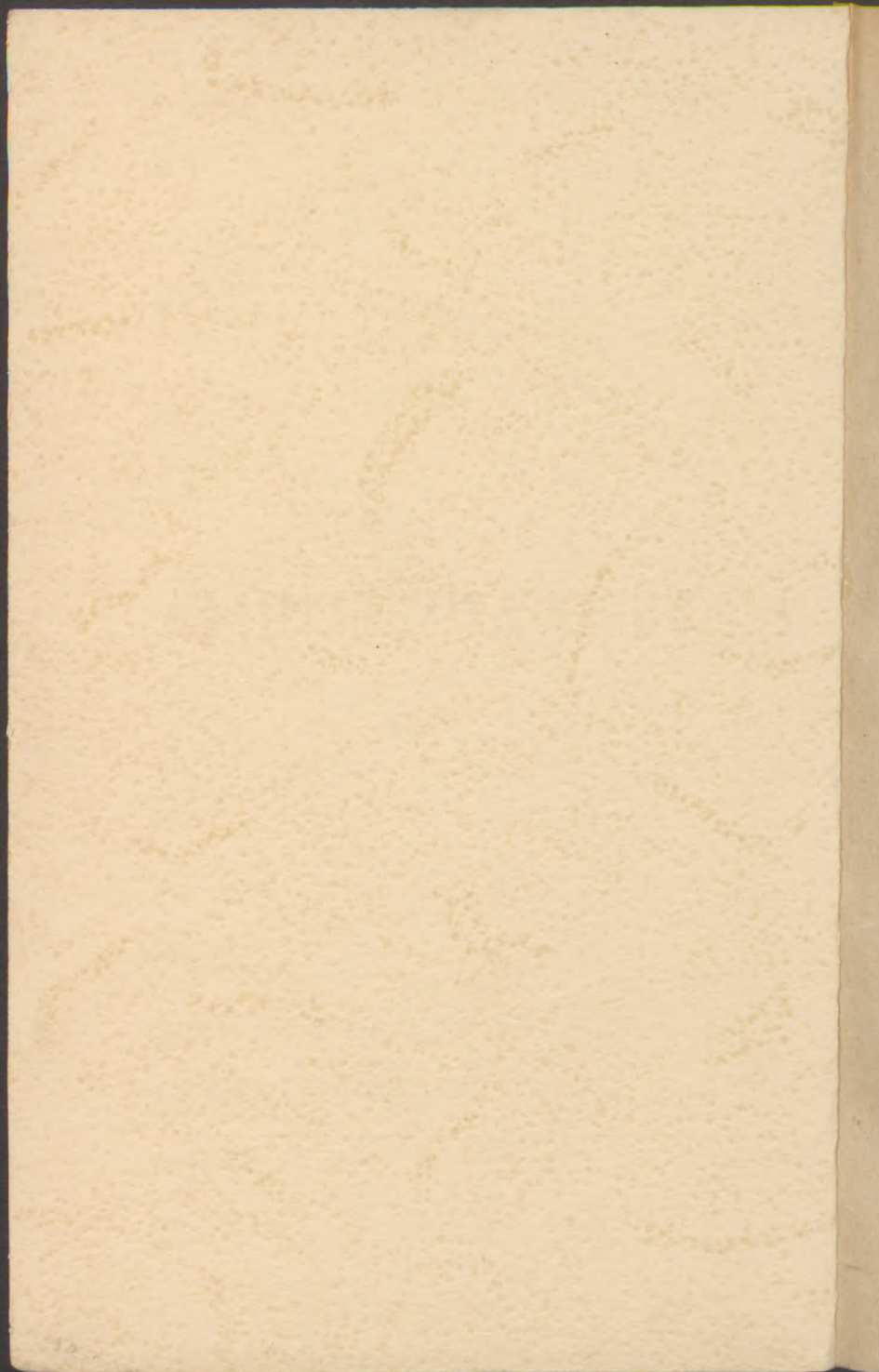
I.

MÁTÉ EVANGÉLIUMA

BUDAPEST, 1942.

SZERZŐ KIADÁSA

BETHLEN GÁBOR IRODALMI ÉS NYOMDAI RT. NYOMÁSA

MINDENNAPI ELMÉLKEDÉSEK
AZ EVANGÉLIUMOKRÓL

I.

MÁTÉ EVANGÉLIUMA

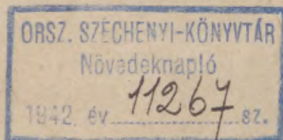
BUDAPEST, 1942.

SZERZŐ KIADÁSA

Főbizományos a Szabadságtéri Ref. Egyház iratterjesztése
Budapest, V., Szabadság-tér 2.

18.390/1

Felelős kiadó: Dr. Victor János.
Bethlen rt. Műszaki igazgató: Lombár László.

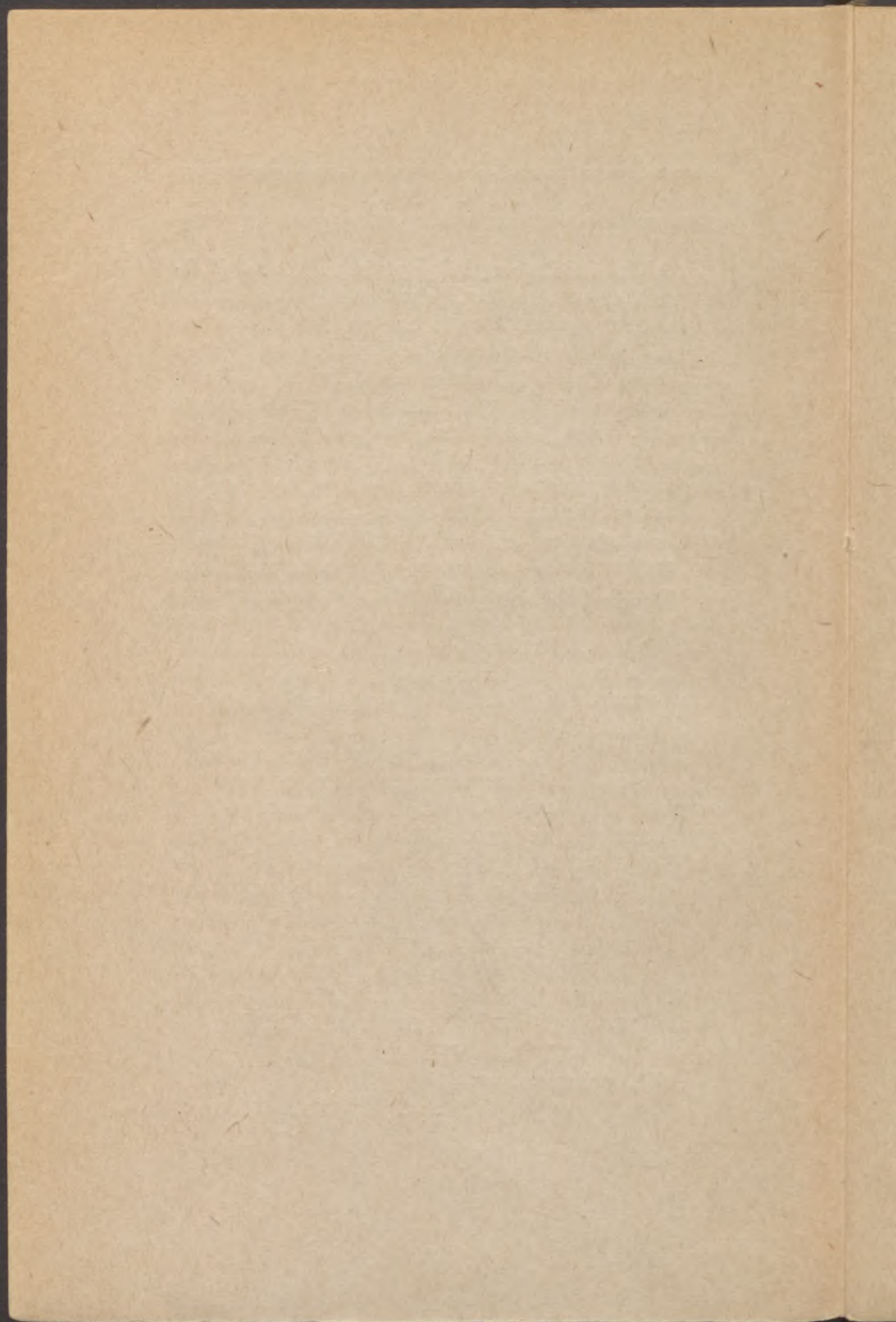
E L Ő S Z Ó.

Ebben a kötetben lényegtelen változtatásokkal azokat az elmélkedéseket adom át a Bibliát naponként olvasni szerető és ebben segítséget elfogadó és igénybevevő olvasóknak, amelyek a szerkesztésemben „Csendes Percek” címen havi füzetekben megjelenő bibliaolvasó vezérfonalban az 1941. év folyamán már napvilágot láttak. A „Csendes Percek” régebbi évfolyamaiból is újratkiadtam egyszer egy kötetre valót („Csendes vizek mellett” címen 1925-ben). Akkor egy egész esztendő minden napjára összeállított vegyes bibliai szakaszokról szóltak az elmélkedések. Most, ebben a kötetben, az idő nincs semmihez sem kötve, ellenben a tárgy korlátozott: az első evangéliumon haladnak végig ezek az elmélkedések. Ha Isten kegyelme megengedi, hasonló kötetek következnek majd a többi evangéliumról szóló elmélkedésekkel.

Egyet soha sem szabad elfelejtenie az olvasónak, ha ezt a könyvet haszonnal akarja forgatni: a nyitott Bibliának is mindig ott kell lennie előtte. Mert ezek az elmélkedések csak azt akarják megmutatni a maguk gyarló szolgálatával: mit találhat az olvasó ott, a tárgyalt bibliai szakaszban. Talán még sokkal többet találania is megadatik, mint amennyire ezek a lapok felhívják a figyelmét. És akkor végzett jó szolgálatot ez a könyv, ha az olvasó majd félreteszi és azután úgy olvassa tovább magát a Szentírást, az Isten Lelkétől megvilágosítva és megsegítve.

1942. márciusában.

Dr. Victor János.

J É Z U S Ó S E I

Máté 1, 1—11.

Unalmas sora sok-sok névnek? Nagyon jó, hogy az Evangélium elején itt van Jézus Krisztusnak ez a nemzetség-táblázata!

Ráeszméltet arra, hogy Isten évszázadok nagy lépéseiben járja a maga útját. Jézus Krisztus eljövételét még nagyon távoli jövő köde fődte, de őseinek életében már régóta munkálta Isten annak előzményeit. Nemzedékek hosszú sora váltogatta egymást, míg végre eljött az Ő megszületésének ideje. Ne legyek soha türelmetlen Istennel! Ő nem máról-holnapra dolgozik!

Emlékeztet ez a névsor arra is, hogy Isten összefüggő láncolatba fűzi ősök és ivadékok életét. Jézus Krisztus eljövételét úgy készítette elő, hogy ősei hosszú sorának életében is sokszor megjelentette magát. Sokat köszönhetek én is annak a lelki örökségnek, amelyet előttem jártak életében gyűjtött számomra Isten. És általam meg akarja áldani az utánam következőket is!

Kitűnik a neveknek ebből a hosszú sorából az is, milyen sokféle embert felhasznál Isten az Ő céljaira. Vannak benne fényes nevek, az Isten kimagasló szentjei. Vannak szürke nevek is, ismeretlenség homályába vesző jelentéktelen emberekéi. Sőt vannak beszennyezett nevek is, nagy bűnösökéi. Mindnyájuknak jutott szerep az Isten terveiben. Bizonyára jut akkor nekem is!

K Ü L Ö N B Ö Z Ő I D Ő K.

Máté 1, 12—17.

Három áttekinthető szakaszra osztja be az evangélista a Jézus nemzetség-táblázatában felsorolt ősokeket. (17.)

Az első szakasz az Ábrahámától Dávidig terjedő nemzedékeké. Ez volt a legdicsőségesebb. Ennek idejére esnek Istennek nagy csodatételei, amelyekről az Ótestamentum szól. Ebben bontakoznak ki Istennek nagy ajándékai és ígéretei. Ennek gazdag emlékeiből éltek a későbbi korok is.

A második szakasz a Dávidtól a babiloni fogságig következő nemzedékeké. Ez volt a legsomorúbb korszak. Mintha végzetes lejtőre jutott volna az Isten ügye és amit az előző idők építettek, mind odaveszett volna. Mintha Isten utolsó szava mégis csak a bűnre lesújtó ítélete lett volna!

A harmadik szakasz a fogságtól a Jézus születéséig felsorakozó nemzedékeké. Ebben fény és árny szürkességgé olvad egybe. A rombadőlt múlt fölött újra épül az élet, de már nem a régi dicsőségben. Sem évszázadokra szóló csodák, sem megrázó romlások nem következtek már be.

De mindezekben a korszakokban állandóan munkálkodott Isten keze. Ünnepi áldások és lesújtó csapások idején éppoly közel van Ő hozzánk, mint a szürkébb napokban! Sokféleképen változhatnak körülöttünk az idők, de Ő mindig ugyanaz marad!

J É Z U S T I T K A.

Máté 1, 18—25.

Már Jézus születése történetében kiragyog az Ő titokzatos egyedülvalósága. Anyaszülte kisdéd-ként érkezik e világra, mint mi mindnyájan. De nem természetes leszármazottja földi szülőknek. Hanem a Szent Lélektől fogantatott. Nem hozza hát magával közös átkos örökségünket, a bűnt. Bűntelen új teremtés az Ő életének kezdete. Mindvégig is kivétel maradt: az egyetlen tiszta egy egész tisztátalan világban! (18.)

Már a csecsemő Jézus elé ki volt tűzve az Ő életének csodálatos feladata. Maga a név, amelyeket kapott, szabadításról beszél. Azért jött a bűntelen a bűnösök közé, hogy Megváltójuk legyen. Azért lépett be az egyetlen ép és egészséges a betegek világába, hogy véget érhesen nyomorúságuk. Nem csak azért született, hogy láthassuk: milyeneknek kellene lennünk, hanem, hogy segítsen rajtunk, tehetetleneken! (21.)

És már élete kezdetétől fogva ott fénylett Jézus felett a prófécia, amely egész életének értelmét feltárta. „Velünk az Isten!” Arravaló volt az az egyetlen bűntelen ember, hogy Isten lakozhassék benne közöttünk. Azért van szabadító hatalma mindmáig, mert Isten irgalmassága hajolt le általa a bűnösökhöz. Pedig mi azt érdemeltük, hogy Isten örökre elforduljon tőlünk! Csodálkozó hálával boruljak elébe! (23.)

CSOPORTOK JÉZUS KÖRÜL.

Máté 2, 1—9.

Már a gyermek Jézus napjaiban jellegzetesen megmutatkozik vele szemben az embereknek különféle magatartása.

Vannak olyanok, akiket nagy vágyakozás hajt feléje, — mint a napkeleti bölcseket. Messze idegen tájról jönnek; alig tudnak valamit Őróla. De valami Istentől kapott jeladás megfogta a szívüket. Úgy érzik, hogy Jézusban megtalálhatják mindazt, amit lelkük várt és óhajtott. És nem kímélnék semmilyen fáradságot, hogy elérkezhesenek hozzá és megismerhessék.

Vannak olyanok, akiknek csak elméleti érdeklődésük van iránta, — amilyenek a jeruzsálemi írástudók is voltak. A Szentírásokat jól ismerik és annyi mindent tudnak az Isten dolgairól, hogy másokat is jól útba tudnak igazítani. De soha nem indulnak útnak, hogy maguk is leboruljanak Jézus előtt és boldog hódolattal adják át magukat neki.

És vannak olyanok is, akik magukra öltik a buzgó tisztelet hazug látszatát, hogy ezzel csak szívük gonosz indulatait rejtsek el, — mint Heródes is. Mintha versenyezni akarnának Jézus hűséges hódolóival: tele a szájuk a jó igyekezet fogadkozásaival. Igazában pedig nem kell nekik Jézus, mert csak útjukban áll és zavarja őket.

Kikhez hasonlítok én leginkább az előttem elvonult csoportok tagjai közül?

A KITASZÍTOTT KIRÁLY

Máté 2, 10—15.

Milyen kiáltó ellentét!

Az egyik nap a hódolat fényében fürdik a Gyermeke. Messze földről hozzá elzarándokolt hívei elébe borulva tesznek tisztességet néki. Ajándéku­ l hozzák legdrágább kincseiket, hogy leró­ ják neki tiszteletük adóját. Hosszú útjuknak minden fáradozását és töredelmét megérte nekik az a kiváltság, hogy elébe járulhattak s az az öröm, hogy láthatták és köszönthették. Dicsősé­ ges Király az, aki így uralkodik a szívek felett!

A másik nap meg már az üldöztetés éjszakája borul rá ugyanerre a Gyermekekre. Mint üzött vad­ nak, úgy kell mentenie az életét a reá törő ellen­ ség elől. Sokáig az idegenben kell rejtőznie, mert otthonában utolérné a gyilkosok keze. A bujdo­ sás keserű kenyerét kell ennie, mert ki akarják irtani, mintha mótelye és szennye volna a világ­ nak. Halálra szánt áldozat az, akire így támad­ nak!

Pedig ez is, az is egyaránt igaz. Nem is csak a Gyermekekre áll egyképen, hanem prófécia az Ő jövődjéről. Csak a sorrend fordult meg. Elő­ ször kiűritette az üldözött és kitaszított Áldozat szenvedéseinek poharát fenéig. És azután fel­ magasztaltott királyságának örök dicsőségebe. S ha még ma is vannak fennhéjázó ellenségei, egy­ szer majd ők is leborulnak előtte!

HERÓDES HIÁBA DÜHÖNG.

Máté 2, 16—23.

Elgondolkozom a betlehemi vérengzés látványán. Egy egész városka népét gyászba borítja a kegyetlen király gyermekgyilkos rendelete. És Isten nem lép közbe, hanem engedi, hogy dühögjön a vérszomjas zsarnoki szeszély és eláradjon nyomában a siralom! Érthetetlenek néha az Ő útjai! De azt látom, hogy a gonoszság művének mégis Ő szabja meg határát. A kicsiny Jézust nem érte el Heródes fegyvere! (16—18.)

Eltűnődöm az Egyiptomból hazatérő szent család képén. Véget ért az idegenben való bujdosás ideje. Megváltozott a helyzet. Aki a Gyermek életére tört, a hatalmas ellenség, nincs már többé. Halandó ember volt csak ő is és meg voltak számolva napjai. Jézus pedig túlélte őt és ugyanúgy túlélte és a jövőben is mindig túl fogja élni minden ellenségét. Az Ő igazsága és ügye mindig várhat! (19—21.)

És rajta felejttem tekintetemet a názáreti ott-honon. Csendes kis világában az idő rendjén ott növekszik fel gyermekségéből férfiúsága éveibe az embernek Fia, a Megváltó. A nagy világ mit sem tud róla, észre sem veszi. Titkon, mint valami minden véstől védett szigeten, készítteti elő Őbenne Isten az új világot. Mégis az lesz meg, amit Ő akar, ha még annyi ellenség fenekedik is ellene! (22—23.)

KRISZTUS ÚTJÁT EGYENGETNI.

Máté 3, 7—12.

Keresztelő János hú képe mindazok hosszú sorának, akik előtte is, utána is „egyengették az útát“ Krisztus számára, hogy bevonulhasson a szívekbe és a világ életébe. (3.)

Ha külső életmódjukban nem hasonlítottak is Őhöz, valójában mind az igénytelenség útját járták. Amit ételben, ruházatban, kényelemben, jólétben nyújthatott nekik ez a világ, nem volt fontos számukra. Még ha jutott is benne részük, bármikor készek voltak lemondani is róla. Független volt a lelkük a világ javaitól. (4.)

Ha bizonyágtételük más formákban nyilatkozott is meg, valójában ugyanazt az üzenetet hirdették mind. Szent bizonyossággal adták tudtul másoknak, hogy Isten közeledik az Ő országának áldásaival és nyílt komolysággal igyekeztek rábírni az embereket, hogy tárják ki Isten felé szívüket, térjenek meg Őhöz! (1—2.)

És ha a szavuk nyomán mutatkozó eredményt nem pecsételték is meg ugyanolyan ünnepléses szertartással, az eredmény maga ugyanaz volt mindig. Akkor nem volt hiábavaló a munkájuk, ha sikerült embereket bűneik felismerésére és megvallására elvezetni. Akkor elő volt már készítve az út, hogy Krisztus megjelenhessen! (5—6.)

A magam szerény módján nem ugyanezt a szolgálatot kell-e betöltenem?

A Z U T O L S Ó P R Ó F É T A .

Máté 3, 1—6.

Máig is szívünkbe hasíthat Keresztelő János prófétai szavának kíméletlensége. Hazug kegyes látszatok nem tévesztették meg őt. A képmutatást leálcázta, a hamis bizakodást összezúzta. Olyan gyökeres megtérést követelt, amely cselekedetekben is megtermi gyümölcsét. Sokszor hajlandók vagyunk kevesebbel beérni és ennek hiányát valami mással elleplezni. Pedig e nélkül nincs „megmenekülés“! (7—9.)

Örökre példaadó Keresztelő János prófétai bizonyágtételének az alázatossága. Magas megbízatása és kiváltságos küldetése nem feledtette el vele, hogy ő csak hírnöke az utána következőnek és nem ő maga a fontos, hanem Krisztus, akit ő hirdet. Krisztus szószólói sok jó szolgálattal elvégezhetnek ebben a világban. De amire az embereknek igazán szükségük van, azt csak Ő maga adhatja meg! (11.)

De azt már mi tisztábban láthatjuk, amit Keresztelő János prófétai jóvendölésében még a rövidlátás homályosított el. Mert a prófétai szem is csak homályosan lát ahhoz képest, amilyen a beteljesült valóság. Ő még úgy látta, hogy Krisztus mindjárt az ítélet „tüzével“ jön. Áldott az Isten, hogy a valóságban ez majd csak végső lezárása lesz az Ő munkájának és addig a megújító kegyelem ideje tart! (10. 12.)

A BÜNTELEN A BÜNÖSÖKÉRT.

Máté 3, 13—17.

Keresztelő János előtt világosan ragyogott Jézus bűntelen tisztasága. Ő, aki kemény feddő szavával annyi hallgatóját bírta rá bűnbánat tartására és annak jeléül a keresztségre, Jézussal szemben állva csak azt érzi, hogy sajátmagának is szüksége van erre. Jézus nem egy a sok-sok bűnös közül, akik közé az Isten legnagyobb szolgálói is odatartoznak, hanem az az Egyetlen, akinek tisztasága mindenkit megítél. (14.)

De Jézus mégis egy sorba áll a bűnösökkel. Ha bűnük miatti fájdalmuk odahajtotta őket Keresztelő Jánoshoz, ő sem vonja ki magát az ő keresztsége alól. Bűntelen élete tisztaságában nem akar elkülönülni testvéreitől, a bűnösöktől, hanem közösséget vállal velük. Az ő soraikban foglalja el a maga helyét. Ezzel indul el működésére és pályája ezért végződik majd a kereszten. Így lesz a bűnösök Megváltója. (15.)

És e mögött a csodálatos jelenség mögött Isten rejtőzik. Onnan felülről az Ő szava is megpecsételi Keresztelő János igazát: valóban nincs Jézusban semmi, ami Isten tekintetét bántaná. De ugyanez a szózat jóváhagyja Jézus megalázkodását is: éppen így „gyönyörködik” benne Isten, mint a bűnösökhöz lehajlóban! És kiárad rá Isten Lelkének ereje, hogy véghez vihesse a mi megváltásunkat! (16—17.)

Isten irgalma a bűnösökért küldte Őt!

JÉZUS ÉS A KÍSÉRTŐ.

Máté 4, 1—4.

„A Lélektől vitették Jézus a pusztába“, az ördögtől való megkísértetés veszedelmei közé. (1.) Ugyanaz a Lélek, aki eltöltötte Őt a rá váró feladatokhoz elégséges erővel, kitette Őt a Gonosz kísértő ostromának is. Jó, ha kérem Istent, hogy ne vigyen a kísértetbe. De jó tudnom, hogy néha mégsem kímél meg ettől, hanem rám szabadítja a Sátán tanácsait és csábításait. Ez is hozzátartozik nevelésemhez!

Negyven napig tartó böjtölése után támadta meg Jézust a kísértő. (2—3.) Miután sokáig úgy el volt merülve isteni küldetése tudatába és előkészületébe, hogy testi éhségről is egészen meg tudott feledkezni, egyszer csak megint szegény éhező ember volt, akinél mindjárt ott terem a Sátán. Vigyázzak! Nem járhatok olyan tiszta magasságokban az Isten közelében, hogy sarkamban ne legyen a Gonosz!

Az „Isten szájából származott Ige“ volt Jézusnak erőssége az ördög ellen. (4.) A testét kínozhatta az éhség, de a lelke telítve volt ezzel a mennyei eledellel. Hiába ajánlotta a Sátán, hogy a maga testi könnyebbségére használja fel csodatevő hatalmát. Ő megmaradt amellett, amit „Isten szájából“ hallott! Csak meg ne erőtlenedjem ennek a tápláló Igének a hijján! Akkor nem foghat rajtam semmilyen kísértés!

ISMERD AZ ELLENSÉGET!

Máté 4, 5—11.

Nagyon ravasz ellenfél az ördög. Úgy el tudja néha leplezni igazi szándékait, hogy csak a nagyon tisztán látó szem ismeri fel cselvetését. Jézust még a Szentírás ígéreteivel is mepróbálja törbe ejteni. Istenben való bizakodás címén akarja istenkísértésre rávenni. De hiába beszél a Biblia nyelvén és hiába öltözik a kegyesség kötöcsébe, Isten munkájának mégis csak ellensége. Bár csak mindig átlátnék hamisságain! (5—7.)

Csudálatosan vakmerő ellenfél is tud lenni az ördög. Néha olyan arcátlan követelésekkel lép fel, hogy az embert könnyen megfélemlíti vele. Jézus elé is úgy áll oda, mintha övé volna minden hatalom e világon s aki valamit el akar itt érni, annak ő előtte meg kellene hunyászkodnia. Valóban nagy is az ő hatalma! De aki teljes szívvel Istenen csüng, az más Urat nem ismerhet el az Örökkévalón kívül! (8—10.)

Mindezek ellenére mégsem legyőzhetetlen ellenfél az ördög. Az állhatatos és szilárd védekezés elől előbb-utóbb meghátrál. Hiába volt Jézus ellen is meg-megújuló szívós támadása. Egyszer vége szakadt ostromának. Vissza kellett vonulnia, mint megvert ellenségnek. S a harc napjai után Jézus a békesség és öröm mennyei áldásait élvezhette. Jól megharcolt harcaim után nekem is ad Isten ilyen áldott pihenőket. (11.)

JÉZUS MEGKEZDI MUNKÁJÁT.

Máté 4, 12—17.

Megfigyelem: mikor kezd hozzá Jézus az Ő működéséhez? Készen állott Ő már jó ideje arra, hogy fellépjen népe körében, de kivárta vele a kellő pillanatot. Előbb hadd végezze el Keresztelő János a maga munkáját! Csak amikor annak vége szakadt, látta elérkezettnek a maga idejét. Nem a siető türelmetlenkedők végzik el Isten munkáját e világban, hanem azok, akik tudnak az Ő intésére várni! (12. 17.)

Azt is megfigyelem: hol kezd el Jézus az Ő működését? Nyitva állott előtte egész népének munkamezeje, sőt annak körén kívül is a nagy világ. De Ő a maga szűkebb hazáját választotta munkaköréül, azt a galileai körzetet, amely lelkileg legelesettebb volt. Nem az a kérdés: hol vannak vonzó és sokat ígérő alkalmak? Isten sokszor a látszólag leghálátlanabb, a legnehezebb munkamezőre küldi munkásait! (13—16.)

És azt is megfigyelem: hogyan kezd bele Jézus az Ő munkásságába? Lelke tele volt sok csodálatos új mondanivalóval. És eleinte mégis beéri azzal, hogy előfutárának elnémult szavait veszi ajkára, mintha csak az ő munkáját akarná folytatni! Majd idővel kitűnik: mennyivel gazdagabb az Ő üzenete! Gyanús dolog az, ha valaki mindenáron valami feltűnő újat hirdet! Isten igazi követői másképp szokták! (17.)

A Z E L S Ő T A N Í T V Á N Y O K .

Máté 4, 18—22.

Jézus a halász-háló mellől szólította el első tanítványait. Egyszerű köznapi foglalkozásuk nem tette őket szemében alkalmatlanokká arra, hogy apostolaiul válassza őket. Nem azt nézte: milyen rangot és helyet foglalnak el az emberi társadalomban. A lelküket nézte. És tudta, hogy sokszor az Isten dolgai iránt fogékonyabb s az Isten céljaira alkalmasabb lélek lakik az egyszerűbb sorsban élőkben! (18. 20.)

Jézus magasabb, lelki célok szolgálatára szólította el első tanítványait. Becsületes munkában voltak addig is elfoglalva. De milyen kárba veszett lett volna az életük, ha régi halászmesterségükben élik azt végig és nem jut részük az Isten országának lelki hálókivetéséből is! Amióta Jézus elhozta közénk ezt az isteni ügyet, szánandó minden ember, aki csak múló földi célokért tud dolgozni! (19.)

És Jézus szavának engedelmeskedtek, akiket első tanítványaiul elszólított. Nehéz lehetett megszokott, biztos, kedves régi világuktól elszakadniuk és elindulniuk a jövő ismeretlen kockázatai felé. De ez a parancs: „Kövessetek engemet!” — egyúttal ígéret is volt számukra és tudták, hogy érte érdemes „mindent otthagyni”. Mit kell nekem „otthagyni”? Ő érte? Csak Ő maga mondhatja meg! De aztán ne habozzam! (20. 22.)

J É Z U S É S A B E T E G E K.

Máté 4, 23—5, 2.

Látom, amint Jézus nem csak hirdeti népe között az Isten országát, hanem csodatételeivel is megbizonyítja annak valóságát. Nem csak szóval tett róla bizonyosságot, hanem tettekkel is hirdette annak közelségét és csodálatos erőit. Az embereknek nem csak a lelkét akarta felemelni, hanem testi nyomorúságaikban is segítséget nyújtott nekik. S azóta is, ahol az Ő Evangéliuma igazán megszólalt, annak nyomán nyilvánvaló evilági áldások is szétáradtak. (23.)

Látom, amint előzőnlik és körülveszi Jézust a szenvedők sokasága. Terjedő híre előcsalja rejtkehelyéből a szenvedők és nyomorultak sokaságát. Most tűnik csak ki: mennyien vannak, akiknek segítségre van szükségük! Különben titkon hordozzák az emberek sebeiket. Hiszen csak terhére volnának velük a többieknek! De amikor Jézus megjelenik, napfényre jön ez a máskor rejtőzködő teméntelen nyomorúság! (24—25.)

És látom, amint Jézus odatelepszik a nagy sokaság elé, hogy beszéljen nekik a mennyek országának titkairól. Megértette ő az emberi életnek minden fájalmát, és nem vonta meg segítségét semmilyen bajtól. De a fődolog mégis az volt számára, hogy az üdvösség ismeretére és boldog birtokára vezesse el az embereket. Minden evilági jótéteménye hiábavaló lett volna e nélkül az örök ajándék nélkül! (5, 1—2.)

BOLDOSÁG TITKA.

Máté 5, 3—6.

Felséges ígéretetek hangzanak itt felém! Enyém lehet a „mennyeek országa“. Polgára lehetek annak az örök világnak, amelyben Isten uralkodik és az ember, megszabadulva minden idegen hatalom nyomorgató zsarnokságától, az Ő áldott uralma alatt élhet! Ebben benne van a leggazdagabb „megvívasztaltatás“. Hiszen ez a nagy öröm elfelejtet minden szomorúságot! A „föld örökségül bírása“ is így lesz kiváltságom. Hiszen csak az igazán az enyém ebben a múltó világban, amit oda tudok szentelni Isten uralma alá! És így valóban nem hiába sóvárog a lelkem „igaz“ életre: Isten maga „megelégít“ jóra vezérló és megsegítő uralmával!

De világosan hangzik felém itt az is, milyen feltételei vannak ennek a „boldogságnak“. „Lelki szegénnyé“ kell lennem, aki tudja: semmije sincs, mindenét Isten kegyelméből kell kapnia. Tudnom kell „sírni“, átérezve, milyen mélységes volna az én nyomorúságom, ha Isten nem könyörülne rajtam. „Szelídnek“ kell lennem, aki készségesen engedi oda szilaj vágyait és indulatait az Isten uralma alá. És mélységes elégedetlenséggel nézve a magam bűnös életét, „éhezni és szomjazni“ kell a megtisztulást, az Isten kedve szerint való életet.

Így soroz Jézus engem is a „boldogok“ áldott társaságába!

A TÖBBI EMBER KÖZÖTT.

Máté 5, 7—10.

Egymagamban nem, csak más emberekhez való viszonylataimban élhetem azt az életet, amelyet Jézus „boldognak“ magasztal.

Körülöttem sokan szenvedik az élet ezerféle fájdalmas nyomorúságát. Érzéketlenül megyek-e el mellettük, vagy „irgalmas“ testvérük vagyok-e, aki osztozik fájdalmaikban és, ha mással nem tudna is, már ezzel is segítségükre van? (7.)

Embertársaimmal szakadatlanul együttélek és sokféle dolgunk van egymással. Az önzésnek mennyi bűnös mótelye fertőzheti meg érintkezésünket! „Tiszta szívű“ társuk kell hogy legyenek, akinek nincs előttük semmi rejtegetni való hátsó gondolata! (8.)

Elkeseredett ellentétek harcaiban emésztik magukat az emberek körülöttem. Cívódásaik, háborgásaik zajába gyógyító elcsendesedést kell vinnem. Békességben élve velük magam is, meg kell kísérelnem mindent, hogy őket is megbékéltessem egymással! (9.)

Vannak közöttük az „igazságnak“ elvakult ellenségei is, akik sokszor rajtam is kitöltik rosszakaratukat. Nyugodtan és hűségesen állanom kell az ilyen támadásokat, nem tántorodva meg és nem keseredve meg miattuk! (10.)

Igy élve az emberek között, részese lehetek már ebben a világban a mennyek országának és minden gazdag áldásának!

JÉZUS TANÍTVÁNYAINAK SZEREPE.

Máté 5, 11—16.

Az, amit ebben a világban szenvednünk kell, ha Jézus tanítványai vagyunk, nem hiábavaló kárvallás, hanem hozzátartozik hivatásunkhoz. Mennél jobban megvetnek és háborgatnak az emberek „Őérette“, annál bizonyosabb, hogy Isten kiválasztott eszközei vagyunk. Akik által Ő ebben a világban a múltban szólt és munkált, azoknak is mindig nehéz volt a helyzetük. Kitüntető kiváltság az ilyen szenvedés, ha most nem látszik is annak! (11—12.)

Az, amit mindennapi életünk során cselekszünk, ha Jézus tanítványaiként élünk, szüntelen szolgálat lehet az Ő országának érdekében. Ahogy fakadhat az ember tettei nyomán mások lelkében panasz és szitok, úgy támadhat hálaadó imádság és az Isten nevének dicsőítése is. És a mi hivatásunk az, hogy Isten dicsőségét egyre több ember meglássa és boldogan vallja. (16.)

De maga az, amik vagyunk, ha Jézus tanítványai közé tartozunk, a legfontosabb szerepet játsza evilágbeli rendeltetésünkben. Pusztán az a tény, hogy mint az Ő hívei és követői itt vagyunk ebben a földi világban, már hatással van annak életére. Amikor nem is gondolunk rá, fény sugárzik ki életünkéből és megtartó áldás terjed belőlünk másokra. Isten nem hiába állított oda a helyünkre! (13—15.)

HOGYAN KÉPVISELJEM JÉZUST?

Máté 5, 17—20.

Jézus nem helyezkedik szembe az Ótestamentummal. Abban is Isten jelentette ki az Ő akaratát, ha még nem is végső teljességében. Csak arra van szükség, hogy a régi igazságok „betöltessenek“, nem arra, hogy „eltöröltsenek“. Amit az emberek Isten dolgairól Jézus nélkül is tudnak, abban mindig lehet sok Istentől való igazság. Nem vitáznom kell velük, hanem tovább segíteni őket a Jézus teljessége felé! (17—18.)

Jézus csak azokkal helyezkedik ellentétbe, akiknek a szájában forognak csupán az isteni igazságok, de nem élik azokat. Mert amit Isten tudtunkra ad, sohasem arravaló, hogy mások előtt való fölényünk fitogtatására sokat beszéljünk róla, hanem arra, hogy tettekre váltsuk s aztán inkább a tetteink beszéljenek róla, mint a szép szavaink. Egészen haszontalan dolog különben a legszebb istenes beszéd is! (19.)

Jézus tehát az Ő követőit nem enyhébb, hanem sokkal szigorúbb követelmények alá állítja. Éppen azért, mert nem csak követelményei vannak, hanem az Isten országának csodálatos ajándékát hozza hívei életébe, sokkal többet is várhat el őtőlük. Ami másnál elég volna, azzal nem éri be önük! „Több igazságnak“ kell lennie az életemben, mint akárki máséban, ha nem akarok szégyent hozni Jézus nevére! (20.)

TISZTULJ MEG A HARAGTÓL.

Máté 5, 21—26.

Milyen nyomatékosan sürgeti Jézus azt, hogy tisztuljak meg a haragos érzésektől!

Megtanít arra, hogy Isten szempontjából nézzem az ilyen érzéseket. Isten előtt ezek ugyanolyan fertelmesek, mint a gyilkos tettekben ki-robbanó ellenségeskedés. Az emberek csak a véres tettektől borzadnak el, a szívben rejtőző, vagy legfeljebb durva szavakban kitörő indulatokat elnézik. De Isten a gonosz magot éppúgy nézi, mint a belőle megtermő gyümölcsöt! (21—22.)

Figyelmeztet arra, hogy ilyen érzésekkel kitagadom magamat Isten közösségéből. Mert hiába akarnék Isten kedvében járni bármilyen ajándékkal, amíg a szívem világa útalatos Őelőtte! Hazug külsőség minden Őhozzá való közelgetésem és Ő nem felel reá a maga közelségével, amíg bensőmből ki nem vetek minden haragos tisztátalanságot! (23—24.)

És még arra is ráeszméltet, mennyi bajt szerzek magamnak ilyen érzések ápolásával. Sok olyan ügy, amely engesztelékeny lélekkel elintézhető volna, csak annál jobban összezavarodik és egyik kínos következményt a másik után idézi fel, ha megmakacsolom magamat haragomban. Magamnak is ellensége vagyok, ha mással nem tudok szívem szerint megbékélni! (25—26.)

Örkődjél szívem érzései felett, Uram!

FÉRFI ÉS NŐ JÉZUS ELŐTT.

Máté 5, 27—32.

Amikor Isten az embert férfi és nő kettősségében teremtette meg, ezzel földi boldogságának legbőségesebb forrását nyitotta meg. Innen fakad a szerelem és a házassági frigy, a gyermek-áldás és a családi otthon ajándéka.

Ezeknek az áldásoknak a védelmére emeli fel Jézus az Ő szavát, amikor a régi törvénynél is keményebben megítéli a bűnt, amely a férfi és nő viszonyát megfertőztetné és átoknak és romlásnak a forrásává tenné. Ő olyan tisztának akarja azt látni, hogy még bűnös gondolat vagy kívánság szennye se férhessen hozzá! (27—28.)

Olyan nagy kincsnek tartja ezt a tisztaságot, hogy inkább ajánlja fájdalmas lemondások vállalását is, semhogy a romlás lejtőjére jusson az ember. Mert van az életben sok kedves és vidám dolog, ami Isten ajándéka is lehet, de könnyen válhatik „megbotránkozásunk“ és elesésünk okává. Inkább legyünk meg nélkülük! (29—30.)

És csak akkor lehet szerinte tiszta a férfi és nő életének egybekapcsolódása, ha az az egész életre szóló hűség jegyében áll. Isten nem ideig-óráig, vagy néhány esztendőre, hanem mindhalálig tartó közösségre szerkeszti egybe sorsukat. És vétkes minden emberi szándék, amely elválasztja azt, amit Ő egybeszerkesztett! (31—32.)

Vezess, Uram, áldásaid tiszta útján!

SZAVUNK MEGBÍZHATÓSÁGA.

Máté 5, 33—37.

Amikor Jézus a hamis esküvel együtt bűnös dolognak bélyegzi általában az eskü használatát, bizonyára nem az ellen szól, hogy kivételes ünnepélyes alkalmakkor áhítatos lélekkel tanúul idézzük Istent szavunk igazsága és fogadástételünk őszintesége mellett. Azt a szokást bélyegzi Ő meg, hogy az emberek a mindennapi életben is nyakra-főre esküvéssel erősítik meg szavuknak gyenge hitelét. (33—34.)

Az ilyen esküdözés sérti Istennek fenségét. Még aki nem is az Ő szent nevét rángatja elő úton-útfélen, hanem más szavakkal esküdözik, az is voltaképen Őbele kapaszkodik, hogy megingott szavahihetőségét Ővele támogassa meg. Isten nem arravaló, hogy Ővele foltozzuk ki megtépett és szakadozott megbízhatóságunkat. Aki alázattal hódol az Ő fensége előtt és igazán imádja Őt, nem tehet ilyent! (34—36.)

Az igazi orvosság az ilyen visszaélés ellen az, ha elejét vesszük annak, hogy egyáltalán szükség legyen esküvésre. A legegyszerűbb szavunk is legyen olyan őszinte és megbízható, mintha Isten színe előtt mondanók. Hiszen mindig az Ő színe előtt állunk és szólunk! Bizony a Gonosztól van mindaz, ami másképen van! És Isten átka az a világom, amikor az emberek már nem bíznak egymás szavában! (37.)

H A B Á N T A N A K.

Máté 5, 38—42.

A régi zsidó törvény szerint a bűnt ugyanolyan mértékkel kell megtorolni. De ez a nyilvános igazságszolgáltatás szabálya volt, nem az egyes ember eljárására vonatkozó elv. Ilyen értelemben sem volt örökérvényű törvény, hanem csak a maga rég letűnt korának szólt. Amikor pedig az egyes ember áll szemben megbántójával, akkor meg éppen nincsen helye semmilyen megtorló bíraskodásnak, ezt hirdeti Jézus. (38.)

Aki a rosszat rosszal viszonzozza, ezzel csak tovább fonja a bűnnek sötét fonalát. Pedig mennél inkább bűn, annál inkább végét kell szakítani! Ennek az a módja, hogy ha ellenem vétkeznek, én a bántalmat tűrjem el. Sőt inkább még kétszerannyit is tűrjek el, semhogy csupán a szerepeket felcserélve, én folytassam tovább ezt a rút játékot. Így kell a mások bűnét legyőzni, — ezt tanítja Jézus. (39—41.)

Azon múlik ez, hogy szeretem-e a másik embert, mint testvéremet, még ha rossz testvérem is? Mert ha nem, akkor páncél mögé bújva fogok védekezni ellene akkor is, amikor nem bántani akar, hanem bizalommal kér valamit az ő szükségében. Ez is bosszantó és terhes lesz számomra. A bántalmakat türelmesen elviselő és a segíteni mindig szívesen kész szív együgyű, — és ezt keresi bennem Jézus! (42.)

ELLENSÉGET IS SZERETNI!

Máté 5, 43—48.

Ne vonjam szeretetem körét olyan szűkre mondja Jézus, hogy csak azok férjenek el benne, akiket könnyű szeretnem!

Az ilyen szeretet rövidlátó. Mert hátha azoknak, akik ellenséggként állanak velem szemben, többet köszönhetek, mint legjobb barátaimnak? Mennyi üdvös önvizsgálatra, vigyázatosságra és fegyelemre nevelhet az ő rosszakaratuk! Milyen hasznos iskola lehet gyűlölködő támadásuk keresztüztüzeiben állani! Ne haragudjam rájuk! Szeressem őket! (44.)

A válogató szeretet közönséges emberi dolog. Holott a szeretet arra való, hogy általa Istennel legyek közösségben! De az Ő szeretete nem válogat érdemesek és érdemetlenek között! Szeretne-e akkor engem is? Milyen gazdagon áradnak ki áldásai bűnös gyermekeire is! Legyek Őhozzá ebben hasonlatos! Az Ő szeretete lakozék bennem! (45. 48.)

És a viszontszeretethez igazodó szeretet voltaképen nem is szeretet. Méltatlanul viseli ezt a nevet. Voltaképen adok-veszek alapjám álló üzleti számítás. Ilyen álszeretet lehet akárkiben. Ilyenre telik a legsilányabb lélek erejéből is. De a Jézus követőjének szégyenkeznie kell, ha ő is csak ennyire képes. Tőle el lehet várni az igazi szeretetet; azt, hogy azokat is szeresse, akik őt éppen nem szeretik! (46—47.)

ISTENNEK KEDVES ÁLDOZAT.

Máté 6, 1—4.

Isten szolgálatához lényegesen hozzátartozik valamilyen formában az „alamizsnálkodás“, vagyis az, hogy az Ötöle kapott földi javaimból segítsek mások szükségzeit megelégtíteni. De ennek értékét teljesen lerontja, ha helytelen lélekkel gyakorlom!

Nem szabad, hogy az emberek jó véleményét akarjam vele biztosítani. Az ilyen „emberek előtt“ gyakorolt látszólagos önzetlenség voltaképen jó kamatozásra adott olcsó befektetés. Semmi köze a mások terhét megosztó testvéri önmegtadashoz! Jobb, ha senki nem látja, hírét sem veszi, ha valakin segítettem! (1—2.)

Nem szabad, hogy én magam gyönyörködjem a saját jótéteményeimben. Az is csak önző vágyak kielégítése, ha mint valami tükörben nézem: milyen jól álló ékesség rajtam a jószívű cselekedet. Hiú tetszelgés és pöffeszkedő öndícséret helyett jobb, ha mennél hamarabb elfelejtem! Hiszen még annyi tennivaló marad! (3.)

Csak arra az egyre szabad gondolnom, hogy Isten látja áldozatomat és készségemet. Azért kell azt gyakorolnom, mert Öneki kedves dolog és mert egész életem fővágya csak az lehet, hogy sok jószágát meghálálva, neki kedvében járjak. Ha senki más nem tud is róla, elég, hogy Ő látja! „Titkon néző“ tekintete igazgasson! (4.)

AZ IGAZI IMÁDSÁG.

Máté 6, 5—8.

Az imádságot megrontó kétféle értelmetlenség ellen hadakozik Jézus, hogy megértesse híveivel: milyen az igazi imádság?

A saját népe körében találkozott az egyik visszássággal. Látott sokakat, akik azért és úgy imádkoztak, hogy mások lássák azt. Az alamizsnálkodásnak, ha emberek elismeréséért cselekszi valaki, annyi haszna mégis van, hogy valamilyen nyomort enyhít. De mi értelme van az imádságnak, ha színjátékká válik? Egészen haszontalan, üres és értelmetlen foglalkozássá lett! (5.)

A pogány népek körében volt gyakori a másik visszásság. Ők nem jobbra-balra tekintgettek, hanem fölfelé, amikor imádkoztak. Csakhogy a szemüket homály borította. Istenről olyan torz képük volt, amely szerint nekik kellett „sok beszéddel” kioktatni Őt szükségekre és rábírní kéréseik meghallgatására! Ez is csak szánandó és kárbavesztett erőfeszítés! (7.)

A maga tanítványainak körében Jézus igazi imádságot akart látni. Olyant, amelyben a szívüket Isten tekintete elé tárják ki, nem törődve azzal, hogy emberek látják-e, vagy nem. Éspedig úgy, hogy tekintetéből megértsék: tud Ő mindent, amit el akarnak mondani, és készen tartja áldásait, mielőtt kérésük megszólalna. Így imádkozom-e, valahányszor imádkozom? (6. 8.)

M I N T A - I M Á D S Á G !

Máté 6, 9—13.

Jó, ha gyakorta szóról-szóra is az Úri imádság szavainak a formájában öntöm bele egész imádságos lelkemet. De ennél sokkal fontosabb, hogy minden imádságom ehhez a Jézus-adta mintához formálódjék.

Ez a bizalomnak az imádsága. Meglátszik ez a megszólításból, amellyel kezdődik. Imádságaimat mindig hassa át az a tudat, hogy akihez szólok, a mennyekben lakozó nagyhatalmú Úr, aki mindent megtehet, de édes Atyám is, akinél jobban senki e világon nem szerethet engemet.

Ez az alázatosságnak imádsága is. Benne Istennek ügye áll az előtérben s csak azután következnek sorban az ember szükségletei. Nem kell-e egészen másképen imádkoznom, mint ahogy szoktam, hogy ez az alázatosság meglátsék imádságaimban?

Ez az őszinteségnek imádsága is. Szóhoz jut benne szegyenkezés nélkül az ember minden szüksége és gyengesége, úgy amint valósággal megvan. Ne féljek hát én se Isten előtt mindent feltárni, kis és nagy bajaimat, testi és lelki gondjaimat egyaránt!

És ez a közösségnek imádsága is. Benne nem csak rólam, hanem rólunk mindnyájunkról van szó eleitől végig. Mindig szélesre kitarva karjaimat és testvéreimet is magamhoz ölelve járuljak Isten elé! Ha jól imádkoznak, ők is így tesznek velem!

IGAZI BŰNBÁNAT.

Máté 6, 14—18.

A Miatyánk egyetlen kéréséhez fűz Jézus magyarázó megjegyzést: a bűnbocsánatról szólóhoz. Talán azért, mert ez a legfontosabb. Hiszen ettől függ minden más kérésünk meghallgattatása is!

Bizonyára meg is adja Isten mindenkinek, akiben van igazi bűnbánat. De ennek legvilágosabb bizonyossága az, hogy ő is meg tud-e bocsátani az embereknek? Aki mélyen átérzi a maga bűnös voltát, nem lehet engesztelhetetlen, haragtartó bírāja társainak! Az ítélkező ember ne várjon Istentől bocsánatot! (14—15.)

Mutatkozhatik a bűnbánat valamilyen fajta bőjtölésben is. Segítségére lehet az embernek a maga felett való komoly ítélkezésben az is, ha megsanyargatja magát valamilyen testi kívánságának vagy élvezetének egy időre való teljes megtagadásával. Bár előírni: hogyan, mikor, mivel bőjtöljön az ember, nem lehet!

De semmi köze nincs a bűnbánathoz, sem a bűnbocsánathoz az olyan bőjtölésnek, amely arra való, hogy dicsekedhessék vele az ember. Az ilyen kirakatba tett bőjtölés nem az alázatos bűnbánatnak, hanem a magával nagyon megelégedett büszke szívnek a jele. Akár bőjtölve, akár nem bőjtölve gyakorlom, az igaz bűnbánat titkos úgy Isten és én között! (16—18.)

A MAMMON ÁLDOZATAI.

Máté 6, 19—24.

Valamit ez életen át „gyűjteni”: minden emberi szívbe beoltott vágy. De jaj, ha ez a vágy földi javakhoz tapad és bennük találja meg a maga kincsét!

Az ilyen anyagiassá lélek elvesztegeti drága idejét. Olyasmire pazarolja életét, amire nem érdemes. Mert hiszen ma megvan, de ki tudja meglesz-e még holnap? És ha erős markolásban sikerült is élete javait mindvégig átmentenie minden veszedelmen, amit szerzett, egyszer mégis csak el kell eresztenie és mindene kihull a kezéből. Semmije sem marad! (19—20.)

A múlandó javakba elmerült lélek egész beneseje elsötétedik. Aki ott véli az igazi kincset meglátni, ahol az nincs, hasonlatos ahhoz az emberhez, aki házába a pinceajtón át, nem a napfényes ablakon át akarna fényt beereszteni. Aki nem lát tisztán, amikor kincseit válogatja meg, minden egyéb dologban is vak lesz! (21—23.)

És az ilyen földi vagyonához tapadó lélek számúzi magát az Isten üdvözítő közösségéből. Ha nem volt is tudatában, valójában Isten helyébe választotta a gazdagságot. Az lett az istene, azt imádja, azt szolgálja. Mert kétfelé nem oszthatja meg hódolatát és odaadását a szív! Isten is az egész szívet akarja, — de a Mammon is egészen hatalmába veszi! (24.)

AZ AGGODALMASKODÁS BŰNE.

Máté 6, 25—30.

Hogy meglegyen nekünk és szeretteinknek napról-napra az, ami élelmünkhöz és ruházkodásunkhoz szükséges, arról gondoskodni és azért fáradozni Isten-rendelte kötelességünk. De gyöt-rődő és emésztődő lélekkel aggodalmaskodni érte — bűn!

A hálátlanság bűnébe esünk vele, mert hiszen nagyobb ajándékokat kaptunk már, mint ami-lyenekre még szükségünk van! Isten megadta az életet; azt már csak táplálni kell. Megadta tes-tünket; mi ahhoz képest már a ruházat? Ugyan-az az Isten ilyen csodálatos ajándékaihoz rá-adásul ne adná meg a kisebb dolgokat is? (25.)

A restségnek a bűnébe is beleesünk aggodal-maskodásunkkal, mert hiszen az egész világ nyi-tott könyvként beszél az Isten mindenekre kiter-jedő gazdag gondoskodásáról! Csak mi nem nyitjuk ki a szemünket, hogy elolvassuk a leckét! Nem figyelünk az egész teremtettség hangos tanítására! (26—29.)

Mindenekfelett a hitetlenségnek a bűnében vagyunk vétkesek, mert nem vesszük komolyan: milyen kegyelmes és felséges céljai vannak Is-tennek minden teremtménye között éppen ve-lünk. Akiket arra rendelt, hogy gyermekei legye-nek és az Ő örök szerelmében örvendjenek, eze-ket a többieknél „különb“ teremtményeit hagyná éppen cserben? Szabad róla ilyet gondolnunk? (26. 29.)

GYÓGYÍTÓ IGAZSÁGOK.

Máté 6, 31—34.

Hathatós orvosság az aggodalmaskodás meg-
rögzött lelki betegsége ellen az Isten igaz ismerete. A pogányság tudatlanságában tévedező ember békességét feldúlhatják a holnap gondjai. Természetes, hiszen ő nem ismeri Istent, a világ örök hatalmas, bölcs és jóságos Urát, aki gondviselő kezével mindeneket jól igazgat. De aki előtt kivilágosodott az Ő arca, nem fél a jövőtől, hanem az Ő gondjaira bízta magát! (31—32.)

Gyógyító ereje van annak is, ha az ember komolyan vállalja igazi élete-célját. Mert hiszen nem azért vagyunk itt, hogy éppen csak elö-
teremtsük élelmünket és ruházatunkat. Az Isten országaért kell élnünk, hogy annak igazságát szolgáljuk! Aki erre függeszti rá odaadását, az rá sem ér majd élete apró kérdésein keseregni és tépelődni, sőt azt fogja tapasztalni, hogy azok maguktól megoldódnak! (33.)

Sőt már az is jótékony ellenszere az aggodalmaskodásnak, ha az ember egy kis józan beosztással él. Nem zsúfolja bele a mába a holnap gondját, hanem elvégzi ma a mai dolgát s a holnapra bízta annak bajait. Addig még sok minden történhetik! Miért már előre rettegni valamitől, ami majd közelebbről megnézve talán nem is lesz olyan félelmetes, amilyennek látszik? (34.)

Jó orvosa lelkünknek Jézus!

„I T É L K E Z É S.”

Máté 7, 1—6.

Hogy embertársaimról hogyan alkotom meg véleményemet és azt hogyan juttatom kifejezésre, az életemnek egyik legfontosabb és legkényesebb kérdése. Fogadjam meg Jézus útbaigazítását!

Ne legyek szeretetlen, mondja Ő. Ne formáljak és ne mondjak ki olyan véleményt másokról, amilyent én sem vennék szívesen ötőlük. Ne mérjek túlságosan szigorú mértékkel. Ne törjek pálcát felettük elhamarkodva. Ne általánosítsak egyes esetekből. Legyek megértő, elnéző és türelmes! (1—2.)

Vigyázzak arra is, hogy „képmutató” ne legyek, mondja továbbá. Ne alkalmazzak másra olyan követelményt, amely alól magamat ugyanakkor kivonom. Ne rójak fel másnak olyan hibát, amely talán sokkal nagyobb mértékben megvan bennem is. Söpörjek mindenekelőtt a sajátmagam portája előtt! (3—5.)

De ne essem azért bele a közömbösségbe sem, mondja végül. Mert nem lehetek mégsem egyformán jó véleménnyel mindenkiről. Nem lakik mindenkiben ugyanolyan lélek s azért meg kell válogatnom: ki előtt milyen bizalommal tárhatom fel a magam lelkét és kivel mennyire oszt-hatom meg a magam élete legbenső kincseit. (6.)

Nem könnyű dolog és sokszor elvétem! Légy benne mindig segítségemre, Uram!

AZ EREDMÉNYES IMÁDSÁG.

Máté 7, 7—12.

El akar oszlatni Jézus minden kétséget az imádság meghallgattatása felől. Sokféle fajtája lehet az imádságnak. Lehet egyszerűen, természetesen elhangzó „kérés“. Lehet sötétben puhatolódzó, bizonytalanul tapogatódzó „keresés“. És lehet a látszólag legyőzhetetlen nehézségek előtt álló ember tusakodása, mint valami bezárt ajtón való „zörgetés“. De akár ilyen, akár olyan imádság, sohasem hiábavaló! (7—8.)

Magának Istennek a természetére építi fel Jézus ezt a bizonyosságot. Ha Isten csakugyan olyan Atya, akinek a földi atyai szív is csak gyarló hasonmása, akkor nem hangozhatik el hiába az emberi imádság! Akármilyen mérhetetlen nagy világot igazgat is Isten, abban nem lehet mellékes és meddő dolog az emberi szív vágyakozása, panasza és reménykedése! Az imádságra Isten bizonyosan felel! (9—11.)

De eszünkbe juttatja Jézus az igazi imádság-
nak elengedhetetlen feltételét is. Csak az Ő
akarata alatt engedelmesen meghajló, tiszta szív
remélheti Istentől a meghallgattatást. Nem az
olyan, amelyik a maga akaratát akarná Őreá
szabni! S hogy mi az Ő akarata, azt szent Igéjé-
ben megjelentette és egyszerű szavakban világó-
san összefoglalható. A szeretet parancsában van
benne Isten akaratának a lényege! (12.)

MIRE LEGYEN GONDOM?

Máté 7, 13—20.

Arra int Jézus, hogy függetlenítsem magamat az emberek általános életirányától. Hogy valamely út az „életre“ visz-e, az nem attól függ, hogy sokan járnak-e rajta. Hátha éppen a „sokaság“, a nagy többség tévesztette el az irányt? Ki kell szakítanom magamat a tömeg befolyása alól és magánosan kell megharcolnom a döntő harcot: a Jézus mutatta „szoros kapu“ és „keskeny út“ választásának harcát. (13—14.)

Arra is figyelmeztet Jézus, hogy óvakodnom kell felkínálkozó hamis vezetők hatásától. Hivogatnak ebben a világban tetszetős hangok, sokat ígérő szólamok. De jaj, ha eladom nekik a lelkemet! Egyszer lehull az álarc és kitűnik: csak nyerni akartak rajtam, nem pedig segíteni! Jó a megejtő látszat mögé nézni: a cselekedetek silány valósága hamar eloszlatja a szavak megtévesztő varázsát! (15—16. 20.)

De közben azt is kivehetem Jézus szavaiból, hogy mindennekfelett a saját legbenső énemre kell vigyáznom. Mert az életem látható „gyümölcsei“ nem lehetnek jók, ha a rejtett belső természetem „romlott“. Míg ha Isten újjászülő kegyelméből bensőmben az Ő kedve szerint való új ember él és növekszik, akkor az majd láthatóan is megtermi a maga „jó gyümölcseit“. Minden azon fordul meg: Krisztus él-e bennem? (17—19.)

MI A LEGFONTOSABB?

Máté 7, 21—23

Fontos dolog a szájnak vallástétele. Jó, ha gyakran odaállok Jézus Krisztus elé és beleöntöm minden bizodalmamat és fogadástételemet ezekbe az egyszerű szavakba: „Uram! Uram!“ Mert aki Őt Urának elismeri, az Őreá veti ezzel minden gondját és alárendeli egész valóját az Ő akaratának. És hadd legyen nyilvánvaló mások előtt is, hogy kinek az oltalmára bízom rá magamat és kit akarok szolgálni! (21.)

Fontos dolog a Jézus Krisztus nevében való szolgálat is. Jó, ha rajta vagyok, hogy napjaim ne múltanak el hiába, hanem töltse ki azokat valamilyen odaadó buzgólkodás az Ő nevében, úgy hogy annak meglegyenek a számonvehető eredményei is. Olyan sokan vannak, akikhez még nem szólt soha az Ő követségében senki, és olyan sok nyomorúság várja az Ő szeretetétől hajtott segítő és mentő munkát! (22.)

De a legfontosabb mégis csak a szívnek belső, titkos ismeretsége a Jézus Krisztussal! Mert a szájnak vallástétele és minden buzgólkodó szolgálat lehet csupán csalárd látszat, amelyet egykor Ő maga fog szétfoszlatni ítéletével: „Sohasem ismertelek titeket!“ Meg ne tévesszen hát az, hogy az emberek előtt milyen jó bizonyosságot szereztem! Istentől magától kérjem a bizonyosságot, hogy az övéi közé számít! (21. 23.)

H Á Z É P Í T É S.

Máté 7, 24—27.

Hálás lehetek Jézusnak ezért a példázataért már csak a benne foglalt hasonlatért is. Csakugyan: minden ember élete olyasvalami, mint a házépítés. Azé is, aki nem előre kitűzött terv szerint épít, hanem csak egyik napról a másikra, ahogyan jön. Abban persze nem sok köszönet lesz!

Még fontosabb ebben a példázatban az az intés, hogy kárba is veszhet az ember élete. Amit épített, összeomolhatik; amiért fáradozott, semmivé válhatik. Jönnek viharok, amelyek rommá döntik a házat, ha nem úgy épült, hogy dacolhasson velük. Balga ember az, aki előre nem gondol rájuk!

Különösen értékes ebben a példázatban az a tanítás, hogy az alapvetés dönti el az élet sorsát. Látszatra egyformán állhat két épület, amíg a jó napok tartanak. Csak az a rejtett különbség van köztük, hogy az egyik a mélybenvülő sziklára van fundálva, a másik a felületi fövenyre. Ezért omlik össze az egyik és áll sértetlen a másik a próba idején. Nem a külső szín dönti el!

Legnagyobb ajándéka azonban Jézusnak ebben a példázatban a benne foglalt ígérlet. Ő maga kínálgatik nekünk biztos sziklaalapot, amelyre nyugodtan építhetjük életünket. Aki reá hallgat és neki engedelmeskedik, annak élete nem veszhet kárba és nem szenvedhet szégyenletes összeomlást sohasem!

JÉZUS SZAVÁNAK EREJE.

Máté 7, 28—8, 4.

Hogy Jézus szavában milyen erő nyilatkozott meg, az meglátszik a sokaságra gyakorolt hatásából, amely „álmélkodott az Ő tanításán“. Élesen elütött ez a tanítás minden más tanítástól, amelyhez hozzá voltak szokva. Addigi tanítómestereik emberi véleményeiket adták elő. Az egyikre rácáfolt a másik, hogy aztán az Ő tanítását is homályba borítsa megint egy utána következő. A véleményeknek ebbe a váltakozásába belefáradhatott az emberi szív és végül már nem tudta: mihez is tartsa magát. De Jézus „hatalommal“ szólott, mint aki a végleges igazságot közli és örökre érvényesen megmutatja az utat! (28—29.)

De még jobban meglátszik: milyen erő sugárzik Jézus szavából, annak az egyetlen embernek a példájából, akit „megtisztított“ a belpoklosság reménytelen nyavalyájától. Mások szava szépen zeng a nagy hallgatóság előtt, de mit sem mond és mit sem ér akkor, ha valaki négyszemközt marad velük a maga élete kínzó bajaival. Jézus szava ellenben éppen ilyenkor művel csodákat. Nem csak a végső, biztos irányt adja meg, hanem új életet áraszt a beteg emberbe. Megszabadítja nyomorúságától, s amit senki más nem adhatna meg neki: éppé, egészségessé, erőssé teszi! (1—4.)

Hadd éljek szavának „hatalma“ alatt!

BÍZZAM JÉZUSBAN!

Máté 8, 5—13.

Jézus nem zárkózott el a századosnak bizalma elől. Mindjárt kész volt elmenni és beteg szolgáját meggyógyítani. Soha nem talál zárt ajtóra senki, aki panaszaival és bajaival az Ő segítségéhez folyamodik! Különösen akkor, ha másvalakinek a nyomorúságát viseli a szívéen és nem is a maga számára kéri a segítséget, hanem csak tolmácsa valakinek, akinek az ügyét a magáévá tette. Bátrabb hittel keressem hát fel Őt!

Jézus csodálkozott a századosnak nagy bizalmán. Ki gondolta volna, hogy pogányok között is található ilyen! Ilyen meglepő jelenségek gyakran kísérik az Ő útját. Sokszor előfordul az ilyen nem is várt bizalomnak a visszája is: azok közt, akik a legjobban ismerhetnék Őt, akadnak sokszor emberek, akikre hiába pazarolta szavait és tetteit, végül is nem segíthet rajtuk! Vigyázzak, ne kelljen rajtam így csodálkoznia!

És Jézus megfelelt a százados bizalmának. A csodatévő szót kimondotta és az hatékonyan elvégezte gyógyító művét a beteg szolgán. Jézus nem volna ma évezredek multán is milliók Ura, akiben hisznek, ha csak ez egy alkalommal történt volna így, nem pedig minden más esetben is. Soha senki nem csalódott, aki Őbenne bízott! Elvárhatja hát tőlem is, hogy ne bántsam meg bizalmatlankodással!

JÉZUS MUNKÁS ÉLETE.

Máté 8, 14—18.

Akadtt Jézusnak dolga akkor is, amikor tanítványának házához tért be. Ott is volt szomorúság, amelyet örömmre kellett változtatnia. Meg is változott az egész háznak képe, amikor Jézus megmutatta az Ő hatalmát és a család beteg tagja is „felkelt és szolgált neki“. Ne felejtsek el körülnézni a magam szűkebb kis világában is: hátha ott is van valaki, akihez el kellene juttatnom a lélek Orvosát? (14—15.)

Késő estig elfoglalta Jézust a hozzá vitt lelki és testi betegek nagy sokasága. Mintha az egész városkának minden nyomorúsága előjött volna rejtekeiből, hogy Őt megostromolja és igénybe vegye. De Ő nem tért ki előle, hanem magára vette a nagy terhet azokról, akik addig roskadoztak alatta. Hogy átalakulhat egy-egy egész város vagy falu képe, ha annak bajait szívfűkre veszik azok, akikben Jézus ma is él! (16—17.)

De Jézus nem merült el a sok teendőnek tengerében. Tudott vissza is vonulni a munkától és magányos helyeken pihenést keresni. Nem megszökés volt ez a feladatok sokasága előtt, hanem felkészülés a további munkára. Tudta, hogy aki erőt akar maga körül árasztani mások javára, annak erőt kell gyűjtenie magába onnan felülről. Hadd vonuljak hát én is gyakran el megpihenni és megújulni az Ő társaságában. (17.)

JÉZUS KÖVETÉSÉNEK AZ ÁRA.

Máté 8, 19—22.

Nem csak, hogy nem csalogatta magához Jézus az embereket hangzatos szép ígéretekkel, hanem még az önként jelentkezőket is megállította nagy sietségükben: gondolják meg jól, milyen útra akarnak lépni?

Az egyik felbuzdult embernek, aki követőjéül ajánlkozik, szeme elé tárja: milyen külső ára lehet annak, ha valaki Őhöz csatlakozik. Ő lemondott az életnek minden evilági előnyéről, kényelméről, biztonságáról. Nincs még hova fejét lehajtania sem. Hátha osztoznia kell sorsában annak is, aki vele egy utat akar járni? Jobb előre meggondolni, mint majd akkor, ha rá kerül a sor, szégyenszemre visszalépni! (19—20.)

A másik lelkes ajánlkozónak, aki követője akar lenni, megmondja, milyen belső áldozatokat kell hoznia annak, aki az övé akar lenni. Szerette volna ez az ember megvárni, amíg előbb elhal ősz édesatyja, hogy majd aztán induljon el Jézus nyomába. De meg kell tudnia: Jézust neki még jobban kell szeretnie tulajdon atyjánál is. Nem könnyű dolog Őt valóban az első helyre állítani és mindenkit, legdrágább szeretteinket is mögéje tenni a rangsorban! (21—22.)

Milyen kimondhatatlan nagy lehet az az ajándék, amelyet Jézus követése jelent, ha annak elnyeréséért ilyen önmegtagadást mert követelni híveitől!

JÉZUSSAL A VIAHARBAN.

Máté 8, 23—27.

Jézussal egy hajóban utazni, nem jelent okvetlenül sima és nyugodt utazást. Szenvedések és bajok viharaitól való mentességet Ő sohasem ígért tanítványainak. Sőt előkészítette őket arra, ami mindig újra be is következett, hogy körülöttük „nagy háborgás“ is támadhat és a „hullámok elboríthatják“ őket. Az embersonsorhoz hozzátartozik az, hogy veszedelmek közt visz az útja és a velük való küzdelemre fel kell készülnie annak, aki nem álom-világban él.

De aki Jézussal együtt szenved át a viharokat, annak van egy áldott és szent előnye másokkal szemben. Nincs kiszolgáltatva az élet veszedelmeinek. Oltalma alatt áll valakinek, aki mindeneknek Ura, az elszabadult szeleknek és a dühöngő hullámoknak is. És ezért tudhatja, hogy baj nem érheti: a vihar egy pillanattal sem tombolhat tovább, mint ameddig Ő engedi.

És ezért, aki már jól ismeri Jézust, a veszedelem idején is nyugodt marad. Nem veszi el fejét és nem jajveszékel. Csendes biztonságban érzi magát, akármi történik körülötte, ahogy Ő maga is békésen aludt az elemek elszabadult zajongása közepette. Félelem és ijedezés „kishitűség“ volna és megérdemelné az Ő szemrehányó dorgálását. Ő elvárhatja híveitől, hogy ha minden felfordulna is, ők bízzanak és tudjanak várni!

A G O N O S Z H A T A L M A.

Máté 8, 28—34.

Különös, érthetetlen történet ez! De világosan szemléltet egyet-mást, amit jó tudni és megjegyezni a Gonosznak hatalmáról. Inkább erre figyeljek hát!

Az ördögösök magatartása megkapóan mutatja, hogyan tartja markában a Gonosz az ő áldozatait. Bár szármalmas állapotban éltek ezek a megszállott lelkű emberek, Jézus közeledtére mégis tiltakoznak. Mintha élveznék szerencsétlenségüket, úgy védekeznek. Az ellen, aki megszabadíthatja őket nyomorúságukból! (28—29.)

A disznósorda pusztulása szomorúan ábrázolja: mint garázdálkodik tovább a Gonosz akkor is, ha egy-egy ember életéből távoznia kell. Az ördögösök megszabadultak hatalmától, de azért még nagy károkat művel a közelükben! Akiben megfészkelte magát a romlás, az maga csodálatosan megtisztulhat tőle, de jaj, az átok tovább száll és folytatja művét! (31—32.)

De mindenekfelett az ördögösök megtisztulása szemlélteti vígasztalóan: van erő, amely elől meghátrál a Gonosz hatalma! Jézussal szemtől-szemben már nem az a legyőzhetetlen ellenfél, akinek látszott. Ha Ő megjelenik, el kell cserzenie zsákmányát. Balgatag hajdani emberek, akik azt kérték, hogy távozzék az ő határukból! Hívni és marasztalni kell Őt! (34.)

A LEGNAGYOBB AJÁNDÉK.

Máté 9, 1—8.

A bűnbocsánat a legszükségesebb ajándék, amelyben részesülhetünk. A gutaütött ember testi gyógyulást keresett és jóbarátjai is azért vitték Jézus elé. De Jézus látta: elsősorban másra van neki szüksége, ha nem vallotta is be mások, vagy sajátmaga előtt sem. S ezért mindenekelőtt ezt adja meg neki: vétkeinek terhét oldja le róla és Istennel békélteti meg bűnös szívét. Ha ezt el nem nyerhetnők, mit érne akkor minden más?

A bűnbocsánat ajándékát senki más nem adhatja meg, csak Jézus. Hiába próbálnának minket megnyugtatni és bízgatni vele mások! Honnan veszik a felhatalmazást ahhoz, hogy az Isten nevében megbocsássonak? Inkább elgondolható, hogy gyógyító csodatételekre képesek! De bűnbocsánatot csak olyan valaki adhat, akiben maga Isten áll élénk és szól hozzánk. Jézus ezzel a „hatalommal” jött hozzánk éppen!

A bűnbocsánat ajándékát aztán megtetézi Istennek sok más csodálatos ajándéka is. A megbékélt lelkű beteg ember elnyerte ráadásul testi gyógyulását is. S ha egyszer Jézus által megbizonyosodtunk a bűneink adósságát eltörlő isteni kegyelemről, az egész életünk ebben a kegyelemben való életté válik, és szakadatlanul élvezhetjük a kisebb-nagyobb áldások sokaságát. Néha megfoghatatlan csodák ajándékait is!

B Ű N Ő S Ő K B A R Á T J A .

Máté 9, 9—13.

Ha csak Máténak az elhívásáról olvasnánk itt, az magábanvéve is nagy dolog volna. Egyetlen ember életének a megfordulását jelentené csak, de milyen sokatmondó és csodálatos eset volna így is! Hiszen „vámszedő“ volt. Ahhoz az anyagiasságában elmerült embercsoporthoz tartozott, amelyet a közmegvetés még csak mélyebbre taszított nyomorúságába. És Jézus tanítványává tudta tenni az ilyen embert is! (9.)

De a történet folytatódik: Máté nyomán mindjárt társainak egy csoportját is ott látom Jézus körül. Egy embernek a megtérése mindjárt bevon hatásának a körébe többeket is, még ha ő maga nem akarná is. Pedig dehogy nem akarja! Máté rajta volt, hogy a hozzá hasonlók is megismerjék Jézusnak a szeretetét és hatalmát, amely által ő más emberré vált. És boldog volt, hogy erre alkalmat adhatott nekik! (10.)

Sőt a történet azzal végződik, hogy kiviláglik a minden időkre szóló igazság: Jézus azért jött e világra, hogy a bűnösöket emelje fel magához új életre. Ami Mátéval történt, csak egy példa a millió többi közül. Végre van Valaki, akitől a bűneiben sínylődő ember nem megvetést és ítélkezést kap, hanem gyógyítást és segítséget! Őelőtte az „igazak“ is levethetik álarcukat és megvallhatják, hogy ők is bűnösök! (12—13.)

Máté 9, 14—17.

Az a magatartás, amelyet Jézus a böjtölés kérdésében tanúsított, általában jellemző arra: mi volt az Ő felfogása külső vallási cselekmények dolgában?

Nem hadakozott ellenük. Egy szava sem volt az ellen, hogy mások, ha akarnak, böjtöljenek, sőt lehetségesnek tartotta, hogy az Ő tanítványainak életében is lesznek idők és alkalmak, amikor böjtölni fognak. Megvan az ilyen külső cselekményeknek is a jogos szerepük az ember lelki életében.

De legyenek igazán a lélek megnyilatkozásai! Ha mesterkéltek és erőszakoltak, akkor semmi értelmük sincs! Abban az örömteli lelkiállapotban, amelyet Jézus tanítványai átéltek, böjtölni csak azért, mert valamilyen előírt nap úgy kívánja, hazug külsőség lett volna. Isten csak őszinte és természetes külsőségeknek örülhet!

És ezért ilyen dolgokban Isten nem zárja be az embert szabályok rendszerébe. Szabadsággal ruházza fel gyermekeit. Jézus a régiek helyett nem újfajta vallási előírásokat adott. Valami egészen újat hirdetett és adott: éppen ezt a szabadságot. Nem is férhetett hát bele az Ő tanítása és ügye a megszokott régi keretekbe!

Lehet ezzel a szabadsággal visszaélni is. De aki Ővele boldog és hű közösségben él, azt nem kell ettől félteni!

JÉZUS CSODATÉTELEI.

Máté 9, 18—26.

Jézus hatalma előtt nincs lehetetlenség. Hoszszú éveken át gyógyíthatatlannak bizonyult, makacs betegségből is meggyógyítja a hozzá közelgő asszonyt. Még a halál is csak olyan előtte, mint az álom, és felébreszti belőle a főember leánykáját. Sohasem lehet nagyobb a baj, mint az Ő ereje. És ha mindenki más tehetetlennek bizonyult is, önála mindig van segítség. Aki Őt ismeri, az kétségbe soha nem eshetik!

Jézus azonban csak a hívőknek mutatja meg hatalmát. Olyanoknak, mint a halott gyermek atyja és a régóta beteg asszony, akik a legsúlyosabb helyzetben is mertek Őhöz fordulni abban a bizonyos tudatban, hogy nem hiába teszik. A beléje vetett bizalom hozza mozgásba az Ő erejét és hívja elő az Ő csodatételeit. Senkire nem pazarolja nagy áldásait, aki nem is számít azokra, vagy egyenesen kétségeskedik felőlük!

És így, ha Jézus megmutatja hatalmát, az mindig személyes ügy Ő közötté és a hívő között. A halott gyermek ravatala mellől eltávolítja az idegeneket, mert kíváncsi szemlélőkre nem tartozik az Ő csodatétele. De a beteg asszonyt viszont nem engedi ellopódzni meggyógyultan, hanem maga elé állítja, hogy a szemébe nézhessen. Egyes alkalmi csodatételeinél is fontosabb az, hogy örökre magához kapcsolja az emberi szívet!

A CSODÁK KITUDÓDNAK.

Máté 9, 27—34.

A vakokat a maguk nyomorúsága hajtotta Jézushoz. Bennük magukban élt a vágy az után a jobb élet után, amelyet szemük világának elnyerése megnyitott volna előttünk. És ha könyörgésükre nem felelt is Jézus azonnal, nem nyugodtak addig, míg utána hatolva végül meg nem kapták a csodálatos gyógyulást. Sokszor az hozza meg az élet áldott átalakulását, hogy az ember maga ostromolja érte Jézust. (27—30.)

A megszállott lelkű némát mások könyörölete vitte Jézushoz. Ő maga talán el sem tudta képzelni, hogy van még számára más élet is. De voltak szerető szívű emberek, akik nem tudtak belenyugodni nyomorúságába és akik meg is érték azt a nagy örömet, hogy kérésükre Jézus megszabadította őt attól. Néha az hozza meg egy ember életében a fordulatot, hogy mások vesznek szívükre az ügyét. (32—33.)

Mindenképen olyan csodálatos gyógyulások történtek, hogy azok titokban nem maradhattak. Az emberek figyelme megilletődött álmélkodással fordult Jézus felé. És még ha Ő maga lehetőleg fékezte is a hír terjedését, az ellenállhatatlanul terjedt egyre szélesebb körben. Amíg van hit, amely a maga, vagy mások javára kéri és megkapja az Ő csodatételeit, addig nem térhet a világ napirendre Őfölkötte. (33. 30—31.)

A S O K A R A T N I V A L Ó.

Máté 9, 35—38.

Szemembe tűnik itt az én Uram Jézus emberi életének alázatossága. Véges és korlátolt volt az, mint mindnyájunké. Több munkával már nem tölthette volna meg földi napjait. És mégis milyen kicsiny részét végezhetette csak el annak a szolgálatnak, amelyre várt a sínylődők nagy sokasága!

De belelátok isteni szívének irgalmasságába is. Ő minden nyomorúságon szánakozik és segíteni akar. És ha az Ő emberi élete kevés ehhez, meg akarja magát sokszorozni, hogy az Ő nyomában és az Ő nevében mások is folytassák ugyanazt az áldott szolgálatot és aratóknak népes serege takarítsa be az Isten termését.

Ebből kiviláglik előttem, milyen felséges szerepet szánt nekem is. Azt akarja, hogy én is „induljak könyörületességre“ az Ő „elgyötört és szétszórt nyáján“ és amennyire a magam kicsiny erejétől telik, vegyek részt a szent munkában: hadd tudják meg és érezzék meg sokan, hogy van Pásztoruk!

De végül is meg kell tudnom, hogy ez nem az én jószándékomon és lelkesedésemön múlik. Isten ennek az ügynek a gazdája és az Ő aratásába csak Ő maga küldhet munkásokat. A legfontosabb, amit tehetek, ha ránehezedik lelkemre a sok elvégzendő munka, az, hogy imádkozom a munkára küldő parancsért!

J É Z U S M E G B Í Z Á S A I.

Máté 10, 1—6.

Azzal a megbízással, amellyel Jézus tanítványait szélküldötte, egyúttal „hatalmat“ is adott nekik. Egyszeri és különleges volt a megbízás is. a véghezvitelére adott „hatalom“ sem olyan volt. hogy máskor is, és minden más tanítvány is hasonlóban részesülhetne. De az bizonyos, hogy aki Jézustól parancsot kap, az mindig erőt is kap annak keresztülvitelére. Lehetetlen feladatokra senkit sem küld el! (1.)

Az a megbízás, amelyet Jézus tanítványainak adott, név szerint meghatározott személyeknek szólt. Egyesek ismerősebbek előtttem, másoknak a puszta nevét tudom csak. De Ő jól ismerte valamennyiüket, minden buzgó készségüket, de minden tökéletlenségüket is. S ha valaki parancsot kap tőle valamire, sohasem foroghat fenn tévedés. A parancs nem másnak szól, hanem név szerint éppen öneki! (2—4.)

És az a megbízás, amelyet Jézus tanítványainak a vállára helyezett, körülhatárolt feladatra vonatkozott. Nem volt más dolguk, mint éppen csak a maguk népét bejárni és annak körében szolgálni. Más, nagyobb feladatoknak még nem jött el az ideje. Jézus megbízásai sohasem vesznek el általánosságokban s akiket elküld, nem teszi azokat felelőssé minden munkáért, hanem kit-kit csak a magáéért! (5—6.)

PARANCSONK AZ ÚTRA.

Máté 10, 7—13.

Olyan feladat, amelyent első tizenkét tanítványára bízott Jézus, nekünk nem igen jut osztályrészül. Mindazt, amit nekik mond, nem is vehetjük hát magunkra ugyanolyan értelemben. De van benne sok, ami — ha jól megértjük — nekünk is szól!

Nekünk nem az a dolgunk, hogy szertejárjunk prédikálni és gyógyító csodákat tenni, amint maga Jézus is munkálkodott egykor. De valahogy azért általunk is folytatódnia kell az Ő munkájának, — hogy a mi szavunkból is kicsendüljön az Isten országának örömhíre és a mi tetteink is bizonyítsák annak igazságát! (7—8.)

Mi nem vethetjük el az élelem, ruházat és hasonló dolgok gondját, ahogy első követeitől megkívánta Jézus. De azért nekünk is meg kell tanulnunk, hogy nem a testi szükségseinkről való gondoskodás az életünk fődolga, hanem ez csak alárendelt jelentőségű dolog lelki feladatainkhoz képest. Földi gondok rabjai nem lehetünk! (9.)

Mi nem vehetjük úgy igénybe a vendégszálást, mint vándorútjukon az apostolok. De mi is mindig számíthatunk arra, hogy lelki céljaink szolgálatában találunk megértő szívekre, akik örömet nyújtanak segítséget, nem is irántunk való szívességből, hanem az ügy iránti való szeretetből, amelyet szolgálunk. (10—13.)

N E H É Z S É G E K.

Máté 10, 14—20.

Nem mindenütt lesz eredményes a munkásságuk, erre előre felkészíti Jézus az Ő tanítványait. Ők mindenkit hívogathatnak az Isten országába, de senkit nem kényszeríthetnek rá, hogy azt elfogadja. Mindenki maga kell, hogy döntsön. S aki elzárkózik szavuk elől, maga viseli érte a felelősséget. Ők megtették a maguk dolgát. Fájhat a szívüknek, ha kemény hitetlenségbe ütköznek, de ezt el kell szenvedniük! (14—15.)

Sőt néha határozott ellenségeskedést is vonnak magukra munkájukkal, ezt is előre megmondotta Jézus tanítványainak. Ha a maguk okos és szelíd fellépésével nem is adtak reá okot, kifogások és vádak fognak rájuk hullani. Odáig fajulhat a helyzet, hogy valóságos üldözés és hajsza indul meg ellenük. Az ilyen szenvedések sem riaszthatják el őket attól, hogy küldetésüket híven betöltsék! (16—18.)

Azonban sohasem lesznek munkájuk nehézségei között magukra hagyatva, ezt is megígérte előre Jézus az Ő tanítványainak. A legszorongatóbb helyzeteknek is nyugodtan nézhetnek elébe. zavarba nem jöhetnek és szégyent nem vallhatnak. Istennek Lelke velük lesz. Emberi gyöngeségeiket kipótolja az Ő segedelme. Harcok várnak rájuk, de a győzelem reménységében vállaltatják! (19—20.)

JÉZUS VIHARÁLLÓ VITÉZEI.

Máté 10, 21—27.

Érzékenykedő, kényes lelkeket Jézus nem használhat az Ő ügyének szolgálatában.

Az Ő tanítványainak tudniok kell elviselni még a legfájdalmasabb sebeket is. Ha szeretet helyet gyűlölettel válaszol szavukra a világ, vagy akár még a hozzájuk legközelebb állók is, ez sem akaszthatja meg őket munkájukban. Úgy kell venniük az ilyen keserves tapasztalatokat, ahogy jönnek, és sietniük kell tovább, mert még sok a dolguk s az idő rövid! Búslakodni és keseregni nem érnek rá! (21—23.)

Sebeik elhordozásával csak Uruknek és Mesterüknek a nyomában haladnak. Ő maga állotta a leghevesebb harcot. Reáhullottak a legsúlyosabb rágalmak és bántalmak. Nem csoda, ha az Ő követőinek sem csupa öröm az életük és nekik is kijut a részük a támadásokból. Hogy volna ez másképen elgondolható? (24—25.)

És tudniuk kell, hogy sebeiket nem hiába szenvedik el. A zászló, amely alatt küzdenek, feltétlenül győzelmesen és messzelátszóan fog egykor lengeni. Azt az igazságot, amelyet ők szolgálnak, nem lehet megakasztani terjedésében. Szavat meg kell, hogy hallja és meg is fogja egyszer hallani mindenki. Ha ideig-óráig keveseknek elnyomott ügyévé válik is, nem marad az sokáig! Kítör rejtekeiből és nagyra nő! (26—27.)

„N E F É L J E T E K !”

Máté 10, 28—33.

Sok és elégséges érve van Jézusnak arra, hogy tanítványainak nem szabad félniük semmilyen támadástól, amely őket érheti.

Az ilyen félelem rövidlátó oktalanság volna. Sokkal kisebb bajtól visszariadva sokkal nagyobb bajba döntené magát az ember. Mit árthatnak utóvégre a Jézus híveire támadók? A legeslegrosszabb esetben is csak a testi életüket vehetik el, amely ugyis veszendő! De gyáva hűtelenséggükkel csak a Sátán karjaiba futnának, aki örök romlásba viszi egész valójukat! (28.)

Az ilyen gyávaság hitetlen istentagadás is volna. Mintha nem Istennek tudtával és engedelmséggel történnék minden bántalom és üldöztetés is, aki e világban kicsiny és nagy eseményeket egyaránt igazgat! És mintha nem örködnék Ő féltékeny éberséggel minden gyermekének sorsa felett, hogy csak az történhessék, amit Ő jónak tart! (29—31.)

És a szenvedések elől való meghátrálás csúnya hálátlanság is volna. Aki tudja, hogy Jézus minden áldozat árán vállalja a közösséget miveltünk, s aki attól várja üdvösségét, hogy egykor Jézus lesz a szószólója Isten ítélőszéke előtt, nem teheti meg, hogy maga is ne valljon szint Ő mellett, ha ez áldozatba kerül! (32—33.)

„Ne féljete!” Csengjen mindig a fülemben, ha valaha megkísértene a gyávaság!

NEM A MI GONDOLATAINK!

Máté 10, 34—42.

Jézus gondolatai sokszor meglepnek. Annyira eltérők a mieinktől!

Mi az emberekkel való jó békességet mindenáron megörzendőnek vélnők. Ő nem állja a békebontó látszatát magára öltetni! Ő jól tudja, milyen felületes dolog sokszor ez az úgynevezett békesség; mennyi megalkuvás és képmutatás jár vele. Az a cél, amelyet Ő akar megvalósítani híveiben és általuk a világban, megéri, hogy érte áldozatul essék ez a kétes értékű békesség! (34—36.)

Mi a földi örömeinkben vélnők boldogságunkat megtalálni. Ő azt mondja: ezeket kockára kell vetnie annak, aki „meg akarja találni az életét”. Mert a szívünket igazában csak Ő tudja megelégtíteni, annyira a magáénak is kívánja a szeretetünket, hogy ne állhasson az Ő útjába senki és semmi, bármily kedves és drága legyen is; egyébként a szívünknek! (37—39.)

És mi külső jelentőségük szerint vélnők megmérhetni a cselekedeteink értékét. Ő ellenben azt tanítja, hogy látszólag apró dolgok örökkévaló jelentőséggel bírhatnak. Egy egyszerű vándor befogadása, aki az Ő nevében jön, annyit jelenthet, hogy Istent fogadtuk be, aki általa belátogatott hozzánk. És egy pohár friss víz olyan szolgálat lehet, amely maradó emlékezetre fel van jevezve a mennyben. (40—42.)

KERESZTELŐ JÁNOS KÉTSÉGEI.

Máté 11, 1—6.

Gondoljam meg, miből eredhettek Keresztelő Jánosnak kétségei s akkor miattuk nem fogok pálcát törni fölötte. Nem régen még szent bizonyossággal hirdette, hogy Jézus Krisztussal új világ, az Isten országa köszöntött be. De aztán látnia kellett, hogy mi sem változott a világ folyásán. Sőt éppen a maga sorsán kellett tapasztalnia: a gonoszság éppoly hatalmas, mint azelőtt. Jézus-e hát a várva-várt Szabadító? Kit ne támadnának meg sokszor az ilyen kétségek?

Figyeljem meg, mire készítetik Keresztelő Jánost az ő kétségei s akkor egyenesen példaadóvá válik számomra az ő magatartása. Jól vigyáz arra, hogy kétségei ne sodorják bele mindjárt a tagadásba. Előbb tudakozódni akar. És pedig magához Jézus Krisztushoz fordul kérdésével, mert abban nem rendült meg a bizalma, hogy Ő igazat mond. Ez a kétségekből kivezető út!

És figyeljem meg, milyen választ kap kétségeire Keresztelő János. Benne van a felelet az én kétségeimre is! Azt üzeni neki Jézus Krisztus, hogy ha a világ képe nem változott is meg, azért sok-sok tény bizonyítja, hogy az Isten országa eljött. Egyes emberek életében nyilvánvaló a csodálatos változás! És ha az Ő ereje így működik, az lelkileg mégis egészen új helyzetet teremt e világban! Nem elegendő-e ez nekem is?

ELJÖTT AZ ISTEN ORSZÁGA!

Máté 11, 7—15.

Amikor Jézus a Keresztelő János nagyságát méltatja, akkor is valójában az Isten országának örömhírét hirdeti!

Keresztelő János azért volt a legnagyobb a világra született emberek között, mert ennek az örömhírnek a hirdetésében Ő töltötte be a legkíválságosabb szerepet. Nem az ő kemény, igénytelen prófétai egyéniségeért. Ahhoz hasonló volt sok más is! Hanem azért, mert mint utolsó próféta és közvetlen előfutár azt hirdethette: most már betelt a várakozás ideje! (7—10.)

Az ő szolgálatával lezárult a múlt és utána már a Jézus Krisztus új világa kezdődött meg. Addig reménylett és várt ajándék volt az Isten országa s az Isten régi követői mind úgy mutatnak rá, mint eljövendőre. Most már jelenvaló áldás. S akik nem tétova álmélkodással nézik, hanem erős hittel utánakapnak, az „erőszakosak“, valóban el is nyerik! (11—13.)

S így a legnagyobb prófétáénál is sokkal dicsőségesebb „nagyság“ vár azokra, akik befogadják a Jézus Krisztus örömhírét. Ők nem csak boldog várakozással nézhetnek elébe az Isten országának, hanem benne élhetnek annak áldásaiban. S a legegyszerűbb emberi élet is, amely ebben a kíválságban részesül, felette áll gazdagságban és dicsőségben minden egyéb nagyságnak! (11.)

GYEREKES KIFOGÁSOK.

Máté 11, 16—19.

Jézus szavaiban jól meg van rajzolva az a feltűnő különbség, amely Őt, személyében és munkájában, elválasztotta Keresztelő Jánostól. Az Ő előfutára zordon egyéniség volt, aki kivonta magát népe életéből és a nélkülözésekkel teljes pusztai magányosságba vonulva, onnan hirdette az embereknek a bűnbánatot. Jézus maga az emberek között élt és fesztelen természetességgel részt vett életük örömeiben is. Ő így akarta az embereket megtérésre vezetni.

De kifejezésre jut Jézus szavaiban az a hasonlatosság, amely népe magatartását jellemezte akár a Keresztelő János, akár az Ő tulajdon munkásságával szemben. Nem akartak megtérni! A pusztai próféta életének szent egyoldalúsága megbotránkoztatta őket. S amikor Jézus a maga kedves és természetes módján közelgetett hozzájuk, abban megint csak találtak kivetni valót!

És így megtaníthatnak Jézus szavai arra, hogy az Isten üzenete sohasem válhatik az olyan emberek szája íze szerint valóvá, akik szívük mélyén elzárkóznak előle. Mindenképen megütköznek rajta, mint a szeszélyes gyermekek, akiknek sehogy sem lehet a kedvükben járni. Ilyen gyerekes kifogások és ürügyek bennem soha ne juszanak szóhoz! Ha nem ízlésem szerint való az Isten üzenete, lássam be: a hiba bennem van!

TÖBB-KEVESEBB VILÁGOSSÁG.

Máté 11, 20—24.

Isten az Ő titokzatos végzései szerint nem egyforma mértékben világoltatja az Ő ismeretét az emberek előtt. Csak kevesen voltak, néhány galileai városkának a népe, akik úgy „felmagasztaltattak“, hogy közvetlen tanúi lehettek Jézus Krisztus életének s abból valósággal a szemük előtt ragyoghatott fel Isten kijelentése. Mások, távolabbi, idegen városok népe, vagy már régebbi nemzedékekben élt emberek, csak pogányságuk éjszakáján átszűrődő halvány fényként foghattak fel valamit ugyanabból a világosságból.

Ezért Isten az Ő igazságos ítéletében sem veti egyforma mérték alá az embereket. Akikre bőségesebben áradt ki az Ő ismeretének áldása, azoktól sokkal többet is kíván. És ha világosabban látva az Istennek kegyelmét, mégsem hajolnak meg az előtt, annál szigorúbb és súlyosabb lesz a megítéltetésük. A kiválasztottság kiváltságaival egyenes arányban nő a felelősség is. Nagyon jól ismerni Jézus Krisztust — magában véve még nem előny. Az előtte elzárkozó szívre csak annál nagyobb veszedelem!

Nem sok haszonnal jár, ha magamat másokkal méregetem össze: több vagy kevesebb világosság fénylett-e fel előttem? Azon kell lennem, hogy amennyit láttam kiviláglani, azt engedelmesen kövessem, hogy váddá ne válhassék ellenem!

JÉZUS ÖNVALLOMÁSA.

Máté 11, 25—27.

Megkapom itt Jézus szavaiban az Ő tulajdon pályájának jellemzését. Közönséges emberi mérték szerint sikertelen volt a fáradozása. A számottevő elemek, a „bölcsek és értelmesek“, elfordultak tőle. Csak a „kisedek“, az egyszerű, névtelen emberek követték. Nem haladt Ő fölfelé a siker és hatalom lépcsőfokain. Ellenkezőleg: a kereszt csúfságának árnyékában járt. (25.)

De megfigyelhetem itt Jézus szavaiból: hogy viselte Ő ezt a látszólagos kudarcot. Nem panaszkodott miatta, hanem hálát adott érte az Ő Atyjának. Készségesen és engedelmesen járta ezt a fájdalmas utat, mert „az így volt kedves“ az Atya előtt. Isten végzéséből kapott megbízás volt ez. És ha egészen a kereszthalálig is végig kellett szenvednie a következményeit, Ő a parancsot elfogadta és betöltötte. (26.)

És föltárul itt előttem Jézus szavaiban az Ő személyiségének a titka. A mellőztetést és megvettetést alázatosan vállaló engedelmes szolgája nem más, mint mindeneknek Ura, Isten hatalmának teljes részese! Nem csoda, ha titokzatóságába emberi szem nem láthat bele. „Csak az Atya ismeri a Fiút“. De az boldog bizonyosságunk, hogy Őbenne végre megismerhetjük az Atyát, mert Ő ismeri és meg is jelenti nekünk! Szent beavattatás ez a legcsodálatosabb titokban! (27.)

DRÁGA IGÉRETEK.

Máté 11, 28—30.

Csodálatos ígéretei vannak Jézusnak a terhei alatt görnyedező és vergődő emberi lélek számára! De ezek az ígéretek felszólításokhoz fűződnek!

„Jöjjetek énhozzám!“ Ki kell lépünk a magunk nyomorúságának elzárt világából és oda kell kapcsolódnunk Őhöz. Ővele megtalálva közösségünket, minden egészen mássá lesz, mint ha Önélküle, mimagunkban próbálunk megbírkózni sorsunk kérdéseivel. Megszűnik erőink meddő emésztődése. Ő „megnyugosztal“, megbékéltet, felüdít! (28.)

„Vegyétek fel az én igámat!“ Oda kell hajtunk a vállunkat engedelmesen azok alá a terhek alá, amelyeket Ő helyez ránk. Vállalnunk kell az Ő szolgálatát és mindazt a gondot és felelősséget, amit Ő bíz reánk. És akkor mi, a terhek miatt panaszkodó, békételen emberek, megtapasztaljuk, hogy vannak édes és „könnyű“ terhek, amelyeket hordozni „gyönyörűség“! (29—30.)

„Tanuljatok tőlem!“ Be kell állanunk az Ő iskolájába, amelyben dacos és izgága szívünk lassanként átfőmálódik az Ő „szelídségének“ és „alázatos szívének“ a mintájára. Ezzel az új lélekkel viselve még a régi terheink sem olyan le roskasztóak és elkeserítőek. Békességes és erős szívvel bírjuk már őket, mert „nyugodalmat találtunk“. (29.)

Csalódott-e valaha ígéreteiben bárki is?

J É Z U S B Í R Á L Ó I.

Máté 12, 1—8.

Nyilvánvalóvá kezd itt válni: milyen ellentét van Jézus és a korabeli legbuzgóbb kegyesek, a farizeusok között.

Ők a szombatnap megszentelését és azzal együtt Istennek minden törvényét merev betűnek fogták fel. Kerüljön bármibe is, szigorúan meg kell tartani! Jézus előtt is szent volt Istennek törvénye, de Ő tudta, hogy az az ember javára adott, nem pedig megnyomoríttatására! Nem a törvény betűszerinti megtartásán múlik a lényeg! (1—5.)

Ők Istent olyannak ismerték, mint aki előtt a legfontosabb mindenféle szent szabálynak pontos külső megtartása. Csak mondhasa el az ember, hogy eleget tett minden előírásnak! Jézus azt hirdette, hogy Isten előtt ezerszer fontosabb a szívnek belső világa minden külső szent cselekménynél, szertartásnál és törvényeskedésnél! (7.)

Ők ugyanolyan bírálóító akadékoskodással vizsgálgatták Jézus dolgait, mint akárki másét. Semmit nem vettek észre abból, hogy Jézusban a multnak legszentebb javainál is „nagyobb“ áll előttük. Jézus ellenben úgy lépett fel, mint aki „Ura“ mindennek, ami az embernek Istenhez való viszonyára tartozik, akit tehát nem bírálni kell, hanem alázatosan követni! (8.)

Soha ne akarjak semmit se jobban tudni Őnála! Soha ne sodródjam vele szemben a farizeusok pártjára!

S Z O M O R Ú L E J T Ő N.

Máté 12, 9—14.

Szembekerülve Jézussal, a farizeusok végzetes lejtőre jutottak.

Jézus ellen való harcuk már nem is volt őszinte. Ők maguk is sokkal messzebb elmentek volna a szombatnapon egy állat megsegítéséért, mint amennyit Jézusnak megengedtek, amikor egy ember megmentéséről volt szó! Képmutató akadékoskodás volt a harcuk és nyilvánvaló, hogy kifogásaik csak üres ürügyek! (9—12.)

Közben a szívük megkeményedett és elvesztette minden fogékonyságát. Semmi érzékük nincs a nyomorék szenvedései iránt, aki Jézustól gyógyulást vár, sem az isteni irgalom és erő csodája iránt, amelyet Jézus a nyomorék meggyógyításával véghez visz. Elvakultságukban őket semmi nem érdekli, csak a maguk harca! (10. 13.)

Javíthatatlanul rohannak tehát eltökélt gonosz szándékuk célja felé. Nem érnek rá megszívlelni, amit Jézustól hallottak. Lepereg róluk minden intés és tanítás. Nekik Jézus útjukban áll és csak az időt és a módját nem tudják még, de azt már eldöntötték, hogy „elveszítik Őt!” (14.)

Amikor még kicsinynek látszó nézeteltérésbe jutok Jézussal, akkor kell vigyáznom! Mert ha igaz bűnbánattal rá nem térek mindjárt az Ő útjára, végzetesen elmérgesedhetik az ellentét!

BETELJESÜLT IGÉRET.

Máté 12, 15—21.

Az evangélista nem mondhat el minden részletet. Sok mindenről csak összefoglaló jellemzést adhat. Erre használja fel az ótestamentumi prófécia szavait.

Híven jellemzik azok Jézus gyöngédségét és irgalmasságát. Nyomorult, beteg, összetört életű emberek felett nem nézett Ő el közömbösen, mint hasznavehetetlenek felett. Rajtuk, a „megrepesztett nádhoz“ és „pislogó gyertyabélhez“ hasonlókon mutatta éppen meg új életet fakasztó hatalmát. Hozzájuk hajolt le, hogy felemelje őket! (15. 20.)

Találó az is, amit a prófécia igénytelenségéről és alázatosságáról mond. Nem vert Ő tetteinek nagy hírt és nem kereste a harsány feltűnést. Amennyire lehetett, titokban tartotta még csodatételeit is. Csendesen akarta szétsugároztatni új világot teremtő erejét, mert Istennek nagy dolgai zajtalanul mennek végbe! (16. 19.)

És ráillenek a prófécia szavai az Ő megakaszthatatlan diadalútjára is. Nem olyan munkába kezdett Ő, amely félbe is maradhatott volna. Ellenségeskedések, veszélyek, nehézségek nem tarthatták Őt fel. Kitűzött célja felé biztosan haladt mindenén át és halad mindaddig, amíg vannak még reá váró népek! (20—21.)

Az Isten Szolgája, akiről a prófécia szólt, bizonyosan eljött! Ismerhetem Őt!

K Á R O M L Ó T Á M A D Á S.

Máté 12, 22—28.

Jézus ellenfelei sátáni erők munkájának tulajdonítják Jézus csodatételeit! Hogy leleplezik ezzel sajátmagukat! (24.)

Hiszen ezzel bevallják, hogy az Ő csodatételeinek valósága előtt ők is kénytelenek meghajolni. Félremagyarázhatják azokat, de le nem tagadhatják. Aki vak volt, Jézus által csakugyan elnyerte a látást. S aki néma volt, meg tudott immár szólalni. Átok alatt sínylődő emberek nyilvánvalóan megszabadultak! (22.)

Azt is elárulják, hogy milyen balgatagok a lelki világ dolgaiban. Vezetők akarnak lenni, még Jézus felett is bíráskodni, és nem tudják, hogy a Sátán soha se teszi jóvá, amit lerontott! A gonosz erők egymást csak támogatják és fokozzák, de harcba nem szállanak egymás ellen! (25—26.)

És bizonyosságát adják teljes vakságuknak is. Látniuk kellett volna, hogy Jézus csodatételei nem magukban álló különlegességek, hanem csak jelei annak, hogy eljött az Isten országa. Annak áldott erői mások által is munkálkodnak, akikkel Jézus közölte azokat. A kegyelemnek új napja virradt fel, csak meg kell látni! (27—28.)

Ellenségeinek káromló beszéde által is csak nagyobbra nő előttem az Ő dicsősége és csak annál nagyobb hálával borulok le elébe!

S Ú L Y O S S Z A V A K .

Máté 12, 29—32.

A legnagyobb dolgokat milyen egyszerű, rövid és világos szavakban tárja elénk Jézus!

Így hirdeti a legcsodálatosabb ténnyt: a megváltás valóságát. Irtózatos hatalom tartotta fogva az emberi életet és rabságából az ember soha ki nem szabadíthatta volna magát. De megjelent a még nagyobb erő: Istennek szabadító irgalma az Ő Fiában és győzelmet vett a „hatalmason“. A zsákmányhoz most már Őneki van joga! (29.)

Így állít bennünket a legsúlyosabb döntés: az Ő követésének vállalása elé. Arra hív, hogy szegődjünk Őhozzá, a mi Szabadítónkhoz és legyen egész életünk vele való együttthaladás az Ő útján. És nem lehet szava elől kitérni, mert aki nem mond rá igent, az hallgatásával is nemet mondott már réal (30.)

És így figyelmeztet a legvégzetesebb veszedelemre: a Szent Lélek ellen való bűnre. Isten nyilvánvaló világossága előtt akarattal behunyni a szemünket és azt mondani: Sötétség ez! — olyan bűn, amelyre nincs bocsánat. Minden bűnnek gyógyító orvossága az isteni kegyelem, még annak is, amely gyógyíthatatlannak látszik. De aki eltaszítja magától, hogyan mentse azt meg? (31—32.)

Ne csak hallgatója, de megtartója legyenek szavainak!

F Á K É S G Y Ü M Ö L C S E I K.

Máté 12, 33—37.

Mennyire mentes Jézus tanítása minden egyoldalúságtól! Egyaránt fontos előtte az ember rejtett belső világa és annak külső megnyilatkozásai!

„Legyetek jó fák!” — először ezt sürgeti. Hiába követelne bárki is jó gyümölcsöt a rossz fától! Nem lehetnek jók az olyan ember életének a megnyilvánulásai, aki a szíve mélyén maga romlott! Ami emberileg megfigyelhető valakiben, az mind onnan belülről, titkos énje világából jó elő. Ha rosszak a gyümölcsök, nem segít semmilyen külső mesterkedés, jóra intés, szoktatás és nevelés. Csak az Isten ereje által való újjászülés oldja meg a kérdést! (34—35.)

„Teremjete jó gyümölcsöket!” — erre is ugyanolyan nagy súlyt helyez aztán Jézus. Hiába állítaná bárki, hogy jó a fa, ha a gyümölcssei nem bizonyítják! Ami igazán belső természete az embernek, annak kifejezésre is kell jutnia és csak ez által bizonyul komoly valóságnak. Ezért van olyan nagy jelentősége nem is csak a teinknek, hanem még a beszédünknek is! Egy-egy elejtett szó is nagyon mély és áruló bepillantást engedhet a lélek mélyére! (36—37.)

„Szívem teljességét” hadd merítsem az Isten Lelkének gazdag ajándékaiból! Akkor, ha „szól a szájam”, az is kedves lesz Ő előtte!

JOGTALAN JELKÍVÁNÁS.

Máté 12, 38—42.

Senkinek sincs joga valamilyen égi „jelt“ kívánni, amellyel Isten igazolná előtte Jézus igazságát!

Valamikor a ninivebelieknek elég világos „jel“ volt az a csodálatos mód, ahogy Jónás próféta eljutott közéjük. Jézus halála és feltámadása, amelynek köszönhetjük, hogy szól hozzánk az Evangélium, még sokkal csodálatosabb történet! Akinek szívére ez nem hat, azt vajjon mi egyéb győzhetné meg? (39—40.)

És a ninivebeliek nagy többsége bizonyára mit sem tudott a Jónás próféta csodálatos történetéről. Csak az ő „prédikálását“ hallották és ez elég volt ahhoz, hogy megtérjenek. Jézus Krisztus szavában még sokkal világosabban ragyog az igazság meggyőző ereje. Aki hallja, meg kell, hogy értse és meg kell, hogy hajoljon előtte! (41.)

Sőt voltak néldák arra, hogy Isten nem is küldötte el az Ő üzenetét s a nélkül is, önként elindultak vágvakozó lelkű emberek az Isten ismeretének forrásait felkeresni! Pedig mi volt az a fény, amely például „délnek királynéját“ Salamonhoz vonzotta, a Jézus Krisztusban ragyogó igazsághoz képest! (42.)

Elég világos „jel“ vagy nekem Uram, Teme-gad! Elvárhatod, hogy higgyek neked és mindenben rád hallgassak!

LAKATLAN HAJLÉK.

Máté 12, 43—45.

Nagy dolog az, ha „a tisztátalan lélek kimegy az emberből!“ Adjon hálát érte az Isten kegyelmének az, aki megszabadult a Sátán megszálló hatalmától! Rettenetes állapot az, amikor a lélek szobájában valami rontó bűn fészkelte be magát lakóul és garázdálkodásával mindent felborít ott!

De nem elegendő ettől az állapottól megszabadulni! A „tisztátalan lélek“ eltávoztása után az a nagy kérdés: mi jön a helyébe? A megtisztult, rendbehozott szállást elfoglalja-e valami új, méltóbb lakó? Betölti-e az emberi szívet valamilyen erős tiszta vágy és szent szevedély, vagy üresen marad?

Mert az utóbbi eset csak annál nagyobb veszedelmek forrásává válik! Más formában talán, de csak megsokasodott erővel újra hatalmába veszi a gazdátlan hajlékot a Sátán szanora fajzatja és még sokkal makacsabbul befészkei magát az emberi szívbe a bűn, talán illedelmesebb, rendesebb formában, de annál veszedelmesebben!

Legnehezebb dolga Jézusnak mindig az olyan tisztas, kegyes életű emberekkel volt, akik nagyon mentesek voltak minden kirívó bűntől, de akiknek üres szívébe annál több lelki gőg, önteltség és önelégültség telepedett be. Csak a Te számodra legyen üres a szívem, Uram! De Te töltsd be úgy, hogy ne maradjon egy zúga se üresen!

Új fényt vet ez a történet az én Uramnak, Jézusnak az alakjára. Megláttatja velem: hogyan fájhatott neki az, hogy a hozzá legközelebb állók, még édesanyja is, idegenül nézték munkáját és csak azért keresték fel, hogy működésébe beavatkozzanak! De azt is megértem: ezért a fájó veszteségért milyen kárpótlást nyújtott neki az Őt körülvevő, megértő, engedelmes és hű tanítványi szívek lelki rokonsága!

Új megvilágításba helyezi ez a történet az én Ő hozzám való viszonyomat is. Megláttatja velem: milyen kitüntetés Ővele együtt járni az Atya akaratának útjait! A legelőkelőbb rokonság körébe, az Ő atyafiságához tartozhatom ezáltal! És nem csak magam emelkedem ezzel ilyen csodálatos méltóságra, hanem az Ő sokaktól megszomorított szívének is örömet jelent az én hálás ragaszkodásom!

Sőt új színben tűnik elém az emberekhez való viszonyom is ennek a történetnek a fényében! Milyen szent lelki rokonságnak kapcsolatai születnek meg közöttünk, ha egyaránt tagjai vagyunk az Úr atyafiságának, még ha egyébként egészen idegenek volnánk is egymással szemben! Még a vérszerinti rokonság is milyen dicsőséges új, mélyebb értelmet nyer, ha átalakul az Őbenne való lelki összetartozássá!

MAGVETÉS MUNKÁJA.

Máté 13, 1—8.

Nem saját munkásságáról szóló vallomása-e Jézusnak ez a példázata?

Amint ott állt a csónakban, mint valami különös szószéken és maga előtt látta a parton letelepedett „nagy sokaságot“, Ő maga úgy érezte, mintha mező területre el előtte, amelybe elveti az Ő Evangéliumának magvait. Örült a „nagy sokaságnak“ és fáradhatatlanul tanította, mert a mag arra való, hogy szórják, és mennél szélesebb mezőre hull, annál jobb!

De a figyelő sokaság lelkébe belenézve azt kérdezte: mi lesz vajjon az Ő Evangéliumának a sorsa a hallgatók életében? És a nagy érdeklődés nem tévesztette meg tekintetét. Világosan látta: a magvetés jó nagy része kárbaveszett munka. Sokaknál vagy semmilyen komoly eredménye nem lesz, vagy csak múló, átmeneti, látszólagos eredménye!

Azért mégis türelmesen és kitartással hirdette az Ő Evangéliumát, mert nem lehetett kétséges, hogy meg lesz a jó eredmény is, amely minden csalódásért kárpótlást nyújt. Látta maga előtt a „nagy sokaságban“ az Isten kiválasztottait, akiknek életében fogantatossá és gyümölcsözővé válik az Ő magvetése. Gondoskodik Isten róla, hogy a jó mag „jó földre“ is találjon!

Engem is ott lát az Ő hallgatói között. De az a kérdés: hogyan?

A L É L E K É R Z É K E I.

Máté 13, 9—17.

Isten üzenete mindig úgy jelenik meg az ember előtt, hogy annak felfogásához és megértéséhez külön fogékonyság kell. Akinek „nincs füle a hallásra“ s aki „látván nem lát“, az előtt rejtve maradnak az üdvösség titkai. A példázati formába is azért burkolta bele Jézus az Ő tanítását, hogy ezzel megrostálja hallgatóit: kikről pereg le és kiket ragad meg? (8—11.)

Akik érzéketlenek maradnak Isten üzenete iránt, ebben bűneik ítéletét veszik el. Lelki tompaságukért magukat kell vádolniuk. Azért vakok, mert nem használták a látásukat, és azért süketek, mert nem akartak Isten szavára hallgatni. Az „véttetett el tőlük“, amijük megvolt ugyan, azonban nem éltek vele. Nem lehet büntetlenül elzárkózni Isten szava elől! (12—15.)

De akinek megadatik, hogy egyre nagyobb lelki érzékenységgel felfoghassa Isten üzenetét, az áldhatja érette az Ő kegyelmét! Mert olyan csodálatos „látni“ és „hallani“ valókban van része, amelyeket soha sem hálálhat meg eléggé! Kitarul előtte az Isten ígéreteinek beteljesedése az Ő egyszülött Fiában. S akinek életét Ő beragyogta, az tudja, hogy érdemes volt élnie! (16—17.)

Legyen hát nyitva lelkemnek figyelő szeme és füle, hogy ne vesszen kárba rajtam, amit Isten Őbenne megjelentett!

KÁRBA VESZHET A VETÉS!

Máté 13, 18—23.

Hadd vegyem szívemre Jézus intését! Vigyáz-
zak azokra a veszedelmekre, amelyek meghiu-
síthatják bennem az Ő magvetését!

Be kell fogadnom az Ő Igéjét a lelkembe,
hogy ne csak felületes hallgatója legyek szavá-
nak. Amit mond, véssem be emlékezetembe és
forgassam magamban. Mert jaj, a Gonosznak
madarai hamar felkapkodják a felszínen maradt
magvakat! Aki pusztán csak hallgatója Jézus
beszédeinek, akár ne is hallgatta volna! (19.)

A lelkem mélyére kell bocsátanom az Ő
Igéjét, hogy ne csak hirtelen felbuzdulásokra
indítson fel. Nyugodt időt és alapos gondot kell
rá fordítanom, hogy mély gyökereket ereszt-
hessen az életemben. Inkább lassabban mutat-
kozzék az eredmény, de tartósabb legyen! Mert
jaj, a hamar szárbaszökkenő kalász, ha pró-
báknak van kitéve, hamar el is sülhet a nap
hevétől! (20—21.)

És adjam át egész szívemet az Ő Igéje ural-
mának, hogy ne maradjon benne helve semmi
másnak, ami leronthatná hatását! Ne tűrjek meg
magamban földi giz-gaszt, amely elburjánoz-
hatnék és elfoithatná a szent vetést! Mert jaj,
dúsan tenyészik a lélekben az is, és nagy káro-
kat okozhat, ha idejében ki nem irtják! (22.)

Igy leszek hasonlónak a jól termő földhöz,
amelybe nem hiába hullott a jó mag! (23.)

KONKOLY A BÚZA KÖZÖTT.

Máté 13, 24—30.

Világosan megrajzolta Jézus az Ő ügyének jövődő történetét előre!

Az ő tiszta magvetését valóban megrontotta az Ellenség konkolyhintése, úgy, amint Ő azt előre megmondotta. Sírni való látvány, hogy el van keverve az Ő híveinek élete idegen elemekkel, amelyeknek semmi keresnivalójuk nincs öközöttük; hogy el van torzítva az Ő egyházának tiszta képe; hogy befészkelte magát a bűn rontó hatalma az Ő népének soraiba! (24—27.)

És valóban, nincs mód ennek a helyzetnek gyökeres megváltoztatására, ahogy Ő azt előre megmondotta. Nincs emberi szem, amely el tudná különíteni a tiszta búzát a konkolytól. Sokszor a hívők élete hasonlít a hitetlenekéhez, sokszor meg a hitetlenké a hívőkéhez. Elhamarkodott és káros dolog volna minden ítélkezés! (28—29.)

De bizonyára lesz egyszer ennek a zavaros helyzetnek igaz és tökéletes tisztázása, amint Jézus ezt is előre megmondotta. Az aratás végső napja felé érlelődik a vetés és akkor majd nyilván kitűnik a nagy különbség az Isten vetése és a Gonosz munkája között. És végül megszégyenül az ártó ellenség: megzavarhatta ugyan, de meghiusítani mégsem tudta az Isten művét! (30.)

Gondoljak hát sokszor az aratás napjára és tudjak is rá türelmesen várni!

N E M A S Z Á M H A T Á R O Z I !

Máté 13, 31—36.

Külső látszatra is nagy eredmények nőhetnek ki kicsiny kezdetekből, — ez a mustármag példázatának a tanítása. Amit ma csak maroknyi kis csapat vall, azt idővel nagy sokaságok is magukévá fogják tenni. Néhány hű tanítvány kis körét az Isten hatalmas táborrá növelheti. Aki-
ket indulásukkor észre sem vett a világ, idők múltán számottevő és jelentős tényezővé válhatnak életében! (31—32.)

Láthatatlan hatásait tekintve is nagy jövő áll Jézus kicsiny tanítványi serege előtt, — erről beszél a kovászról szóló példázat. Kiszámíthatatlan, milyen átalakító erőket sugároz szét a maga környezetébe néhány ember is, akiben valósgá lett a „mennyeknek országa“. Előbb-utóbb megérzi hatásukat és annak uralma alá kerül az az „egész“ környezet is, amelyben benne élnek! (33.)

Ezért sohasem mérhető fel emberi számonvétellel Jézus táborának helyzete, — amint azt az evangélium lapjain is látom. Ha a „sokaság“ eloszlik is mellőle és senki nem tudhatja: mit tettek magukévá az Ő örök titkokat feltáró beszédéből; ha csak alig néhány ember van is, aki szorosan hozzáfűződik, hogy egyre többet tanuljon tőle: azért mégis Ő az Úr és az Ő győzelme bizonyosan elkövetkezik. (34—36.)

A Z O R S Z Á G T I T K A I.

Máté 13, 37—43.

Milyen titokzatos erők rejtőznek az Isten országának földi története mögött!

Titokzatos maga „az Embernek Fia“, aki által végbemegy az Isten országának magvetése. Alázatos, szolgai formában járt közöttünk, de magának Istennek az élete jelent meg Őbenne, hogy sok-sok emberi szívbe szétszóródva életet sarjasszon! (37.)

Titokzatos hatalom az „ellenség“, aki az Isten munkájának megrontására tör. Láthatatlan rontó erejével ott van mindenütt, ahol az új élet sarjad és elszánt harcot folytat ellene, hogy kárt tegyen benne. Szomorú sikerek hirdetik valóságát! (39.)

Titokzatos valóságok az Isten „aratói“, az Ő szolgálattevő angyalai. Féltő gonddal kísérik az Isten országa magvetésének sorsát és az ítélet végső leleplezései és leszámolásai majd az ő rejtelmes munkájuk által mennek végbe. (40—41.)

Titokzatos az „igazak“ jövője is, akikben most érik az Isten vetése. Emberi elme most föl nem foghatja: milyen dicsőség vár rájuk, amikor teljességre jut bennük az Isten munkája és „fénylenek“ majd „az ő Atyjuknak országában“. (43.)

Föl nem foghatom e titkokat, de bennük élhettek és én bennem is élhetnek!

GAZDAGGÁ LEHETEK!

Máté 13, 44—46.

Néha váratlan meglepetésként bukkan reá az ember a „mennyeek országának“ kincsére, mint a szántó-vető, aki rátalált munkája közben az elásott aranyra. Nap-nap után jár az ilyen ember megszokott dolga után, nem is álmodva arról, hogy Istenben milyen csodálatos más életet élhetne. S egyszer csak kizökkenti fásult mindennapiságából a szeme előtt felragyogó látás: az új élet csodálatos gazdagsága.

Máskor régi, hosszú keresés után jut el az ember a „mennyeek országának“ üdvösséges birtokába, mint a drágagyöngykereskedő, akinek egész élete értékek felkutatásában telt el. Kielégítetlenül hajtja az ilyen embert a sejtés: kell még lennie valamilyen nagy kincsnek, ami felülmúl minden eddig megismertet. S aztán Istennek kegyelméből egyszer csak reátalál a mindig keresett, de semmi másban meg nem talált nagy Jóra!

De akármilyen úton jutnak is el az emberek a „mennyeek országának“ megismerésére, boldog birtokába mindnyájan csak egy módon juthatnak. A kincse bukkanó földműves, a drágaságok kalmára is „mindenét eladván“ szerezhette csak meg a nagy kincset, amelyre rátalált. Nem élvezheti az életnek azt a nagy gazdagságát, amelyet Isten kínál, senki sem, míg nem hajlandó érette akár mindenét is odaadni!

Milyen a mi szerepünk az Isten országának az ügyében?

Jézus egyik példázata szerint halak vagyunk ennek az isteni ügynek a hálójában. Befogott bennünket és visz magával sok-sok társunkkal együtt. Valahogy a hatalmába kerültünk, de azért még nem biztos, hogy vajjon örök megtartásunkra-e? Mert a háló sok oda nem valót is befog s amikor a halászat véget ér, akkor történik meg csak a szétválogatás. Vannak, akik csak látszat szerint lettek részesei az Isten országának. S a látszatok nem tarthatók fent örökké! Naponként kérjem azt a kegyelmet, hogy az „igazak“ közt találtassam, akik örökre Istenéi! (47—49.)

Jézus másik hasonlata szerint sáfárkodó gazdái lehetünk az Isten országa javainak. Mint valami gazdag élesztár, ránk vannak bízva ezek a javak, hogy amint a szükség és az alkalom adódik, elégtessük ki velük mások szükségzeit. Ehhez az kell, hogy járatosak legyünk e lelki kincsek titkaiban; jól megőrizzük, amit „megértettünk“ belőlük és mindig előbbre is haladjunk a „megtaníttatásban“. Akkor sok „ó és új“ kincs bőségéből „hozhatjuk elő“, kinek mivel lehetünk a segítségére. Bárcsak mindig telve volna az én „élesztáram“, hogy senkit se bocsássak el üres kézzel! (51—52.)

HOGYAN ISMEREM JÉZUST?

Máté 13, 53—58.

Jó dolog Jézusról mindent tudni, amit emberileg csak lehet. Olyan közletről ugyan soha nem ismerhetjük meg az Ő emberi életét, ahogy az Ő „hazájában“, felneveltetése színhelyén, Názáretben ismerték Őt. Ismerték ott az egész családot, amelynek tagja volt. A szemük láttára nőtt fel gyermeksege óta. Szinte irígység fog el bennünket: jó lett volna azok közé tartozni, akik ilyen közletről ismerhették!

De az ő példájuk mutatja: nem a Jézussal való ilyen emberi ismeretségen múlik a lényeg! Hiába volt Jézus élete jól ismert nyitott könyv a názáretiek előtt, semmi hasznát nem látták ennek! Sőt kárát vallották. Mert az ilyen jól tájékozott ismerettel könnyen együtt jár a megszokás és annak nyomán a lelki eltompulás, amely nem látja meg Jézusban a megfoghatatlan titkot és végül is „megbotránkozik benne“.

Inkább legyen szegényebb a tudásunk Jézus emberi élete felől, de ismerjük meg az Ő hatalmának csodatételeit! Ezt a megismerést a názáretbeliek eljátszották, mert azt hitték: olyan jól ismerik Őt, hogy semmi újat nem nyújthat már nekik. Az Ő „hitetlenségük“ miatt nem jelentette meg magát nekik úgy, mint másoknak. Elöttem hadd ragyogjon hát alakja szabadító erejének mindig új fényében!

HERÓDES ÚTJA.

Máté 14, 1—12.

Heródes esetében véres betűkkel láthatok megírva valamit, ami más formában nagyon gyakran megismétlődik.

Börtönbe zárta a prófétát, hogy elhallgattassa feddő igazmondását. Amikor Isten tiltó szava elhangzik valakihez, hogy őt megállítsa a bűn útján, akkor vagy bűnbánattal meghajlik az előtt, vagy, ha nem, akkor erőszakosan elnémitja, hogy többé ne zavarja bűne élvezetében. (3—4.)

Aztán megpróbált kettős játékot folytatni a prófétával: elzárva tartotta, de mégis kímélte az életét és bizonyos megbeesüléssel bánt vele. Sok ember megkísérli ezt a lehetetlenséget: ellene állni Isten üzenetének, de mégis tartózkodni attól, hogy végkép elrontsa dolgát Övele! (5.)

Végül rajtavesztett ezen a kétszínűsége: mégis csak megölette a prófétát. Aki játszik a bűnnel, azt előbb-utóbb hatalmába keríti. Nincs ezen a lejtőn megállás, csak vagy őszinte visszafordulás, vagy a mélységbe való aláhanyatlás! (6—10.)

És a próféta nyugtalanító szavától még így sem szabadult meg Heródes. Sőt így éppen nem! Jézusban mintha új életre támadt volna föl az elnémitott vádoló. Senki nem tudja úgy emlékeztetni az embert, aki felejteni szeretné bűnét, mint Ő! Milyen jó, hogy nála van a bocsánat is! (1—2.)

ELÉGSÉGES BŐSÉG.

Máté 14, 13—21.

Jézus magára veszi a nagy sokaság gondját. Amikor Ő a csendes magányt kereste és a sokaság utánaözlött, „megszáná“ őket. Feláldozta nyugalma és naphosszat fáradozott, hogy segítsen testi-lelki nyomorúságaikon. Az alkonyat leszálltakor sem rázza le magáról a megéhezett tömeget, hanem maga gondoskodik megvendégeléséről. Nem ostromolhatja Őt olyan nagy emberi szükség, hogy Ő kitérne az elől!

Felhasználja tanítványait is a nagy sokaság megelégtetésében. Felosztja közöttük a munkát és így jól tudja tartani a sok ezer főnyi éhes embert. Jut mindenkihez elég, mert vannak, akik továbbadják és szétosztogatják, amit Jézus kezéből vettek. Vannak munkatársaivá avatott hívei, akik által így megsokszorozódik az Ő jóltevő szolgálata. Ez az Ő mindenkori tanítványainak nagy kiváltsága!

De a csodálatos vendégség titka nem az Ő tanítványaiban, hanem Őbenne magában van. A szálmalmasan kevés kicsi készlet, amely kéznél van, az Ő áldása által sokasodik meg nagy bőséggé, amelyből mindenkinek elég jut és még marad is. Ónékül a tanítványok nem tehettek volna mást, mint hogy szerteoszlassák a sokaságot: kiki ám lássa, hol talál eledelt. Ő a gazdag áldás-forrás, amely sohasem apad el!

NEM CSAK HAJDANI CSODÁK.

Máté 14, 22—27.

Csodálatos lehetett a hegytető csöndessége, amelyben Jézus az Atyával való magányos társalkodását folytatta. Az egyedüllétet kereste ott. Mindenkit útnak bocsátott maga mellől. De egészen bizonyos, hogy nem feledkezett meg sem az aznapi nagy sokaságról, sem tanítványainak kis csapatáról. Imádságában bizonyára éppen róluk volt szó! Az örökkévalóság csendjében is így esedezik érettünk a megdicsőült Közbenjáró! (22—28.)

Csodálatos lehetett a tanítványok elé táruló látvány, amikor a viharos hullámokon át közelgetett feléjük Jézus. Megértem, ha elfogta a szívüket a félelem! Valóban kísérteties az a fenség, amellyel lába alá tapod minden veszedelmet és akadályt, hogy híveit a bajban felkeresse. Őt nem fenyegeti elnyeléssel a mélység és Ő előtt nincs járhatatlan út. Így siet mindig a reá váróknak segítségére! (24—26.)

És csodálatos lehetett az az öröm, amelyet a megriadt tanítványok átéltek, amikor biztató szavát hallva ráismertek Jézusra. Ami hátborzongatóan titokzatos jelenésnek látszott, annak rejtélye megoldódott: az ő Uruk közelgetett feléjük. A szorongó félelem után milyen örvendezés vehetett erőt rajtuk! Így örvendeztet meg sokszor életünk viharaiiban a vélt rémlátásból felénk hangzó ismerős szó: „Én vagyok! Ne féljete!”

SOKFÉLE CSODATÉTELEK.

Máté 14, 28—36.

Egy-egy tanítványát Jézus néha egészen különös és emlékezetes kitüntetésben részesíti. Így kapott azon a viharos éjszakán Péter is engedélyt és biztatást, hogy osztozzék Urának a háborgó vizek felett való biztonságában. S amíg Őreá nézett és nem a vészes habokra, élvezhette is a győzelem örömét. Amikor pedig süllyedni kezdett, megfogódzhatott életmentő kezében. Felejthetetlenek az ilyen pillanatok! (28—31.)

Néha híveinek egy-egy csoportját közös csodálatos élményekkel ajándékozza meg Jézus. Így élték át a vihartól hányt hajóban együttevező tanítványok a vihar elcsendesedését. Az imént még tehetetlen játékszerei voltak a haboknak. De Jézus beszállt hozzájuk és mindjárt „elállt a szél“. Nyugodt biztonságban haladhattak a cél felé. Ilyenkor forrnak egybe a szívek közös hálaban és imádatban. (32—33.)

Néha pazar bőségben osztogatja Jézus az Ő jótéteményeit a nagy sokaságnak. Szinte boldogboldogtalannak jut belőlük valami. Olyanokra is kiterjednek csodálatos áldásai, akik komolyabb kapcsolatba nem is jutottak Ővele, csak éppen hogy „a ruhája peremét illették“. Ki tudná felbecsülni: hányfelé sugárzott szét áldott ereje és milyen volna az emberek élete, ha Ő nem élne és hatna köztük? (34—36.)

EMBERI RENDELÉSEK.

Máté 15, 1—9.

Vannak tiszteletre méltó „emberi parancsolatok“, amelyeket jó az embernek egyéni és közösségi lelki életében egyaránt komolyan venni. Régiektől átöröklött hagyományok, sok tapasztalatból leszűrődött szokások. Nem öröktől fogva valók, hiszen megvolt a keletkezésük és kialakulásuk története. Ezért nem is örökkévalók: egyszer el is fognak avulni. De azért nem megvetendők, hanem megbecsülendők.

Mások az Isten parancsolatai! Azokat az Ő teremtető keze írta bele a dolgok rendjébe. Aki azokat meg akarná változtatni, vagy meg akarná dönteni, az teremtsen át mássá a világot és benne az ember életét! Ezek alól soha senki nem volt és nem is lesz felmenthető. Mögöttük Isten örök szent akarata áll és fölöttük az Ő igazsága örökös. Ezek ellen vétetni bűn és romlás!

A legszomorúbb eset az, amikor az ember ezt a bűnt és romlást az „emberi“ parancsolatok“ buzgó megtartásával akarja elleplezni. Azoknak megtartása vált a fődologgá és mellettük másodrendűvé vált az Isten törvénye! Mintha Isten beérné a „szájjal“ való tiszteletadással, a „szívvvel“ való odaadó engedelmesség pedig áthárulhatna a pusztán emberek-szabta szabályokra! A farizeusoknak ettől a ma is kísértő vakságtól óvj meg, Uram, engem!

FERTŐZET VESZÉDELME.

Máté 15, 10—20.

Abban egyetértett Jézus a farizeusokkal, hogy van valami, ami „megfertőzteti“ az embert. Igazuk volt atekintetben, hogy az ember csak-ugyan nem engedhet meg magának akármit. Vannak dolgok, amelyektől óvakodni kell, mint a mótelytől!

De a farizeusok külső szabályokban látták a „tisztaság“ biztosítékát. Szerintük bizonyos szent étkezési, mosakodási és más hasonló előírások szigorú megtartása volt a fontos. Aki ezeket megszegi, mint Jézus tanítványai is, az „tisztátalan-ná“ lesz.

Jézus ellenben a szív belsejében látta a fertőzet forrását. Ott kavarnak a bűnös vágyak és hajlamok. S aki azokat el nem fojtja, hanem tettben vagy szóban megnyilvánulást enged nekik, az a „tisztátalan“. Nem kívülről befelé, hanem belülről kifelé hat a „fertőzés“ és ott bent a szívben kell ellene védekezni! (11, 19—20.)

Ez az Isten szerint való igazság, mondja Jézus. Emellett tesz Ő bizonysgot. Ez az a „plánta“, amelyet véd és őriz. Amaz a külsőséges, farizeusi felfogás csak emberi tévelygés. S ezért lehet néha hatalmas, lehet nagyon szívós életű is, de sorsa meg van pecsételve! (13—14.)

Hadd nézzek hát bele szívembe és jól vigyázzak rá: mi jó onnan elő!

MEGPRÓBÁLT HIT.

Máté 15, 21—28.

Először hallgatásba burkolózik Jézus a fájdalmas szívű édesanya esedezésére. „Egy szót sem felele néki“. Sokszor próbára teszi a könyörgő embert az a látszólagos süketség, amelybe imádsága beleütközik. Mintha az üres levegőégbe kiáltana bele szavával! De az asszony nem hagyta abba esedezését! (21—23.)

Azután kifejezetten elzárkózó álláspontra helyezkedett Jézus az édesanya kérésével szemben. Az Ő munkaköre — úgymond — csak saját népére szorítkozik, ez az asszony pedig idegen. Amikor úgy látszik, hogy Isten jól hallja ugyan kérő szavunkat, de nem akar segíteni, — ez még súlyosabb próbája a hitnek! De az asszony csak kitartott! (24—25.)

Végül pedig egyenesen az esedező édesanyához intézte Jézus kemény elutasító válaszát. A kegyelemből kirekesztettek, az „ebek“ közé sorolta őt! Ez a legnehezebb próbatétel: amikor megértő irgalom helyett látszólag csak újabb sebeket kapunk imádságunkra feleletül! De az asszony ezt is vállalta és tovább könyörgött! (26—27.)

Végül kitűnt: Jézus különös bánásmódja csak arra való volt, hogy az asszony hite minden csapás alatt csak nagyobbra nőjjön és elnyerje kérésének meghallgattatását! Boldog, aki a hit próbatételeiben kitart!

M E N N Y I Á L D Á S !

Máté 15, 29—31.

Rövid néhány szóban az áldások milyen fölmérhetetlen bőségének szétáradásáról számol be az evangélista!

„A némák beszélnek“. Micsoda öröm lehetett egy-egy otthonban, amikor valaki megnyílt ajkaival megint ki tudta tárni: mi van a szívében! És milyen nagy öröm az mindig, amikor valaki, aki addig elzárkózó idegenként élt a többiek között, Jézus hatalma által újra megszólal!

„A csonkák megépülnek“. Elaszott és béna tagok megint tudnak dolgozni, símogatni, ölelni! És hányszor megismétlődött a csoda: Jézus hatalma által kigyógyultak emberek életük „csonkaságából“ és visszanyerték erejük elvesztett épségét!

„A sánták járnak“. Magukkal tehetetlen, másoknak terhére élő emberek újra elindultak a maguk lábán. Ahogy Jézus számtalan lelki nyomorékot is helyreállított, hogy önállóan meg tudja járni élete útját és ne nehezedjék rá mások vállára!

„A vakok látnak“. Véget ért sokak számára az éjszaka, amelyben tapogatódzva botorkáltak, és örülhettek az Isten szépséges, fényes világának! Milliók látták újra felragyogni a fényt, amikor Jézus hatalma által megnyílt a szemük!

Dicsőítsem én is Istent e csodákért! És kérjek és várjak Őtöle hasonlókat!

Máté 15, 32—39.

A négyezer ember megvendéglésében még egyszer lejátszódik lényegében véve ugyanaz, ami az ötezrek esetében történt.

Jézusnak ugyanaz a gondoskodása tárul újra élénk. A nagy sokaság az Őhöz való ragaszkodása miatt jutott abba a nehéz helyzetbe, hogy elfogyott az élelme és a közelben sehol nem volt módja éhségét megelégtíteni. „Szánakozásában“ Ő fölveszi gondjukat! Nem hagyja cserben őket. Soha nem hagyja magukra azokat, akik Ő miatta jutottak valamilyen bajba! (37.)

A tanítványoknak ugyanaz a tanáctalansága szólal meg itt is. Igazuk is volt: emberi számítás szerint teljes lehetetlenség volt számukra ekkora tömeget ellátni. Hogy van az emberinél nagyobb erő is, amely által a lehetetlenségek is megvalósulnak, azt láthatták ugyan már az előző esetben, de elfelejtették! Nehezen tanul az emberi szív! (33.)

És ugyanaz a csoda ismétlődik meg előttünk itt is. A kevés is elégnek bizonyul, ha Jézus kezébe veszi és az Ő kezéből kapja vissza az ember. Szégyent vall az egyszeregy is, ha Ő kiírasztja áldásainak bőségét. Csúf kishitűség az, amely a nagy feladatok elől meghátrál csak azért, mert az emberi erő kevés azoknak megoldásához! Az Ő ereje elégséges! (34—38.)

NEM KOMOLY KÉRDÉSEK.

Máté 16, 1—4.

Bizonyító és igazoló „mennyei jelt” kértek újra Jézus ellenfelei tőle. De nem azért, mert szerettek volna hinni Őbenne és csak támaszt és segítséget kerestek hitüknek. Csak „kísértetni” akarták Őt: vajjon megteszi-e kívánságukat. Az a kívánság, amely bizonyítékokat sürget, hogy Jézus igazsága nyilvánvalóvá legyen előtte, legtöbbször ilyen átlátszó üres akadékoskodás. Szó sincs arról, hogy igazán hinni akarna! (1.)

Ha Jézus ellenfelei őszintén vágyakoztak volna az Őbenne való hitre, lett volna már elegendő „mennyei jel!” Mint a ninivebeliek között Jónás, úgy — csak még sokkal meggyőzőbben — ott élt köztük Jézus, mint élő „jel”. Hallották megtérésre hívó szavát s abból megérthették volna, hogy Isten hívja őket. De vakságukban nem vették észre az „idők jeleit”. A figyelmes, nyitott szem eleget lát! (2—4.)

Ezért Jézus „ott hagyván őket, elméne”. Ő, aki az örök Közelgető és kérdéseinkre szakadatlanul Válaszoló, el is tud némulni és el is tud távolodni az embertől. Aki nem őszinte és komoly kérdésekkel, hanem csak alakoskodásból fordul Őhöz, annak számára nincs mondanivalója. Soha ne adjak okot arra, hogy nekem is így hátat fordítson! Csak úgy kérdezzem és kérem, hogy felelhessen! (4.)

TESTI DOLGOK BŰVÖLETE.

Máté 16, 5—12.

Milyen lassan és nehezen tudtak felemelkedni Jézus tanítványai abba a lelki világba, amelynek Ura volt az ő Mesterük!

Ő lelki dolgokról beszélt nekik s azt ők félreértették, mintha testi dolgokról lenne szó. Az Ő szemében a testi dolgok is mindig lelki valóságokat tükröző képek voltak. A tanítványok ellenben elakadtak a nyers testi valóságnál. Hadd kívánjam én is azt a lelki látást, amely által valóságok lehetnek előttem a lelki dolgok s én azok között otthonos lehetek! (12.)

Ezért voltak Jézus tanítványainak gondjaik. A testi látás előtt mindig megnőnek a szükségek és aggasztó képet öltenek. Pedig megtanulhatták volna már, hogy vannak láthatatlan erők, amelyek által csodálatosan megoldódnak a testi világ nehéz kérdései is! Hadd áradjon evilági szükségeimre ez az onnan felülről való fény és ne aggódjam! (8—11.)

És így nagyon reáfért a tanítványokra Jézus intése: őrizkedjenek az Ő ellenfeleinek „kovászatól“. Mert azoknak minden tanítása is a testi ember szintjén mozgott. Amíg valaki ennek a gondolkodásmódnak helyt ad, nem élvezheti az Isten országának magasabb világát. Szabadíts meg, Uram, mindentől, ami lefelé von és emelj fel a Te lelki világodba! (6.)

KINEK MONDOM ŐT?

Máté 16, 13—16.

„Kinek mondanak engemet az emberek?“ Érdekes és tanulságos dolog számonvenni: milyen kép alakult ki másoknak a lelkében „az Embernek Fiáról“. Kitűnik: milyen sokan vannak, akiknek a lelkét megragadta s akik benne felismertek valami rendkívülit és rejtelmet, ha egyébként aztán nagyon eltérőek is a vélemények. Ki tudna közönyösen napirendre térni fölőtte, ha egyszer megismerkedett vele? (13—14.)

„Ti kinek mondotok engemet?“ Sokkal többet ér számot adnunk a magunk lelkében kialakult eredményről. Ez már nem pusztá szemlélődés, hanem személyes állásfoglalás. És előbbutóbb mindenkinek, aki megismerkedett Jézussal, színt kell vallania: mit talált Őbenne? Nem az a kérdés ilyenkor: mit hallottam vagy tanultam Őróla másoktól, hanem kicsoda Ő maga az én életemben? (15.)

„Te vagy a Krisztus, az élő Isten Fia!“ Ezzel a vallástétellel felelni mindenekfelett a legkívánatosabb és legjobb! Boldog ember az, aki megismerve Jézust, benne meglátta az Istennek azt a Küldöttjét, akiben Ő maga hajolt le hozzánk. Nincs nagyobb áldás, mint az Ő szegénységében meglátni a legnagyobb gazdagságot s az Ő alázatosságában az örökkévaló dicsőséget! Az én hitvallásom-e ez? (16.)

Máté 16, 17—20.

Vannak olyan ismeretek, amelyekre emberi értelem és tanítás is elegendő. De van olyan igazság, amelynek meglátására csak Isten maga nyithatja meg szememet. Hogy az alázatos és megvetett Jézusban valóban az Ő egyszülött Fia jelent meg e világnak és abban énnekem is, ezt „test és vér“ nem értetheti meg velem, sem meg nem győzhet róla. Boldog, akit ezzel a szent felismeréssel maga Isten megajándékozott! (17.)

Vannak olyan ügyek, amelyeket emberi erő indít meg és tart össze. De van e világon olyan közösség is, amelyben magának Istennek a titokzatos hatalma munkálkodik. A Krisztus híveiből, mint élő kövekből épülő szent egyességet, az anyaszentegyházat nem emberi igyekezet tartja fent és fejleszti, hanem maga Krisztus építi láthatatlanul munkálkodó erejével. Ezért nem kell aggódni érte sohasem! (18.)

Vannak vélemények és ítéletek, amelyek csak emberi tapogatódzásból erednek. De szólhat a gyarló ember úgy is, hogy annak örök, isteni érvényessége van. Amikor valaki a mennyek országának a kapujában állva Jézus nevében bizonyosságot tesz arról: hogyan lehet és hogyan nem lehet abba bejutni, akkor nem vitatható emberi nézeteket tolmácsol, hanem örök, isteni igazságot. Ez ellen nincs hova fellebbezni! (19.)

A KERESZT ÁRNYÉKÁBAN.

Máté 16, 21—23.

Milyen jó tanítómester Jézus! Mindenre a maga idején kerít sort. Egyszer be kellett avatnia tanítványait a mindnyájukra váró rettenetes napoknak, az Ő halála bekövetkezésének bizonyosságába. De sokáig várt vele, amíg eljött az ideje. Még most is nagyon nehéz lecke ez számukra. Hátha még előbb beszélt volna róla! Hadd bízzam reá én is magamat: mindenbe, amit tudnom kell, a maga idején avat bele! (21.)

Milyen tiszta világosság sugárzik Jézusból! Az Ő életéért aggódó lelkes tanítvány arca mögött egyszerre csak láthatóvá válik a kísértő Sátáné! Ami szeretetteljes, jó tanácsnak tűnnék fel, erről kiderül, hogy ördögi ravaszság, amely le akarná Őt téríteni küldetése útjáról! Jaj, amikor a Sátán kedves, vonzó ábrázatot öltve környékez meg, de nagy szükségem van erre az éles, tiszta világosságra! (22—23.)

Milyen más világban él Jézus, mint az Ő tanítványai! Ők csak „emberi dolgokra” gondolnak“ s ezért természetesen csak érthetetlen és riasztó dolog lehet szemükben a keresztség. Ő ellenben mindent „az Isten dolgainak“ a magasságából szemléli! Ezért számára a keresztség útja nem a meggyaláztatásnak, hanem a megdicsőülésnek az útja. Emelj fel, Uram, a magad közelségébe, a Te gondolataid világába! (23.)

ÉRDEMES LEMONDANI!

Máté 16, 24—28.

Önmegtagadással lemondást gyakorolni csak a lemondás kedvéért — haszontalan dolog volna. Nem is erről beszél Jézus!

Olyan önmegtagadásról beszél Ő, amelyet „Ő érette“ gyakorolnak hívei. „Ha valaki jönni akar“ Ő utána, annak meg kell értenie, hogy választania kell Ő közötté és a saját énje között. De azért, hogy Ővele közösségben élhessen, érdemes sajátmagát megtagadnia. Még ha úgy látszik is, hogy így elvesztegeti az életét, igazában megtalálja és elnyeri azt Őbenne! (24.)

Olyan önmegtagadásról van tehát szó, amelyet saját legmagasabb érdekeikért gyakorolnak az Ő hívei. E világ szerint talán kárát látják az Ő követésének, de lelkiekben kimondhatatlan nagy a nyereségük. Végzetes szerencsétlenség lenne, ha fordítva történnék! Semmilyen szédítően nagy evilági nyereség sem érné meg, ha érette a lelkük veszne oda! (25—26.)

Ezért olyan önmegtagadást hirdet, amelyet az örökkévalóság ígéreteiért gyakorolnak hívei. Egyszer — mindegy, hogy korán-e, vagy későn, — ez a földi élet elérkezik az Ő dicsőségének színe elé, amikor Ő megjelenik ítéletet tartani. Akkor fog csak igazán kitűnni: nem volt kár Ő érette mindenről lemondani, ami Őtöle elválaszthatta volna a szívünket! (27—28.)

MEGDICSŐÜLÉS HEGYÉN.

Máté-17, 1—8.

Rövid néhány percre átragyogott Jézus alázatos földi alakján a mennyei dicsőség. A megdicsőülés hegyén igaz valójában láthatták Őt ragyogni tanítványai. Isten régi szolgálai közül is a legnagyobbak úgy jelentek meg mellette, mint szolgák az ő Uruk mellett. Ha így láthatta volna Őt a világ, térdreborult és imádta volna! (1—3.)

De a fényes látomás nem tartott sokáig. Hiába szeretne volna Péter, hogy rendezkedjenek be a megdicsőülés hegyén állandó lakásra! Az elragadtatásból felocsúdó tanítványoknak meg kellett látniuk, hogy csak a jól ismert Jézus áll mellettük, megszokott egyszerűségében! (4. 6—8.)

Valami azonban megmaradt számukra maradandó nyereségként ebből a tovatűnt élményből. Hallhatták és emlékezetükbe véshtették az égi szöveget. Abból megérthették, hogy akármi-lyen gyalázatosan bánják is a világ az ő Uruk-kal, Isten akaratából mégis Ő az Úr, akinek egész lényükkel hódolniuk és szolgálniuk kell. (5.)

Adódnak Isten ajándékaképen ilyen ünnepi pillanatok, amikor a tiszta és fényes látások magasságaiba érkezünk. Amint jönnek, el is múlnak megint. Csak az a fontos, hogy a fülünkbe csengjen elmúlásuk után is az engedelmességre elkötelező szöveg: „Őt hallgassátok!”

ELREJTETT DICSŐSÉG.

Máté 17, 9—13.

A tanítványok úgy tudták, hogy a Messiás dicsőségben és hatalomban fog megjelenni. Amit a megdicsőülés hegyén láttak, az meg is felelt ennek. Es ezt jól esett volna úton-útfélen mindenkinek elhirdetni, mert ilyen mennyei fényben sugárzó Szabadítót vártak mások is. De Jézus megtiltja nekik. Ő az emberi szemek előtt alázaatos, megvetett vándorként akarja végigjárni élete útját. Majd aztán hirdessék róla, hogy Ő a dicsőség hatalmas Ura! Ő magasabb, lelki értelemben akar az lenni, nem úgy, hogy mindenki a szemével láthassa! (9.)

A tanítványok úgy tudták, hogy a Messiás megjelenését meg fogja előzni Illyés próféta csodálatos visszatérése. De eddig nem találkoztak ilyen csodás égi követtel. Most meg kell tudniuk, hogy ez az előfutár igenis itt járt már és el is végezte munkáját. Csak nem a halottak közül visszatérő csoda-jelenésnek, hanem a pusztai prófétának, Jánosnak alázaatos és halálra ítélt alakjában. Mert amint az Isten Felkentje dicsőségét elrejtve járt e világon, úgy az Ő hírnökeinek is csak egyetlen hatalmuk van: bizonyágtételük igazsága, amelyet a világ, ha úgy akarja, akár semmibe is vehet! (10—13.)

A testi látás elől Isten elrejtí az Ő dolgait. Csak a hívők előtt tárja fel!

NEM TUDTAK GYÓGYÍTANI.

Máté 17, 14—21.

A gyötrődő édesanya panasza, hogy Jézus tanítványaihoz hiába fordult beteg gyermekének bajával segítségért, mintha csak egy hang volna a sok ezer vádoló hang közül, amely a világból felhangzik Jézus híveinek tehetetlen gyengesége ellen. Hány égető nyomorúság van, amely tőlük várná orvoslását! És ők szégyenszemre ott állanak erőtellenül és nem tudnak megfelelni a feléjük forduló váradalmaknak! (14—16.)

Pedig volt erő, amely meggyógyíthatta a kórságos gyermeket! Amikor Jézushoz odavezették, az Ő szava megtörte az átok hatalmát és azonnal elmúlt a baj. És Jézus tanítványairól feltételezhető volt, hogy általuk, akik ott éltek ennek erőnek forrásánál, tovább áradnak annak gyógyító hatásai. Nem volt az magától értődő, hogy ők sem tudnak segíteni, mint mások sem. Nekik tudniuk kellett volna! (17—18.)

Jézus világosan megmondja, mi volt tehetlenségüknek az oka. Hitetlenek voltak! A hit a léleknek az a megnyílása, amelyen át Isten ereje kiárad bele és képesíti különben lehetetlen dolgokra is. Ott éltek a tanítványok a végtelen erőforrás mellett, Jézus közelében, és mégis erőtelenekek voltak, mert a lelkük nem volt eléggé nyitva az Ő számára! Több hitre vágyom, hogy többet tehessek az Ő erejében! (19—21.)

LECKÉK JÉZUS ISKOLÁJÁBAN.

Máté 17, 22—27.

„Felettébb megszomorodának.“ Hiába közölte már Jézus tanítványaival elég világosan, hogy az Ő útja a megaláztatáson át vezet a megdicsőülésre. Még mindig nem tudtak ebbe belenyugodni. Meg kell most ismételnie a leckét. De közelgő szenvedéseinek erre az újabb bejelentésére is csak lázadoznak szívük érzései. Nehéz dolog a kereszt törvénye előtt meghajolni és arra engedelmesen igent mondani! (22—23.)

„A fiak szabadok.“ Magától értődőnek vélte Péter, hogy az ő Mestere is megfizeti az előírt templomi adót. Hiszen az szent kötelesség. Meg kellett tanulnia Mesterétől, hogy akik Őbenne hisznek, azok Isten szabad házanépének fiai és Istenhez való viszonyuk nem előírt külső kötelességeken fordul meg. Isten maga akar nekik adni mérhetetlenül gazdag ajándékokat, nem adóztatni akarja őket! (24—26.)

„De őket meg ne botránkoztassuk!“ Az volt talán a legmeglepőbb lecke, amit meg kellett tanulniuk a tanítványoknak, hogy a „fiak szabadságával“ hogyan kell élniük! Jézus szívesen megfizette a szabályszerű adót! Szabadságát nem arra használta fel, hogy kivonja magát vele környezetének közösségéből. Alkalmazkodott az uralkodó rendhez. Hiszen az adóban is csak visszaadta azt, amit Isten adott! (27.)

A GYERMEK JELENTŐSÉGE.

Máté 18, 1—6.

Mintául állítja itt elénk a gyermeket Jézus. Az Ő országában a gyermeki lelkület számít értéknek. Mennél jobban megvalósul valakiben, annál „nagyobb“ az illető az Ő szemében. Ehhez bizony nagy „magunk megalázása“, sőt valóságos „megtérés“ kell! Mert hiszen mi az ellenkező irányban szoktuk kitűzni céljainkat: mennél inkább magunk lábán járó, felnőtt lényekké válni! És így sodródunk messze Istentől! (1—4.)

Feladatul is ránk bízta itt Jézus a gyermeket. Aki Őt akarja szolgálni, szolgálja a gyermeket! A gyermeki életben szunnyadnak a jövődönék csírái, amelyben Ő akar uralkodni. Minden kicsiny gondoskodást és minden hű odaadást, amelyet a gyermekre fordít valaki, úgy tekint ezért Ő, mint személyesen Őneki tett szolgálatot. Ha a világ nem tud is róla és semmibe se veszi, — Ő másképen ítéli meg! (5.)

És tilalomfának is elénk tűzi a gyermeket Jézus. Minden szó vagy cselekedet, amellyel egy gyermek lelkét megzavarjuk, megkárosítjuk, az Isten haragját vonja ránk! Jól teszi, aki ehhez tartva magát, távol űz magától mindent, amivel megfertőztetné, „megbotránkoztatná“ egy gyermek szívét! Soha nem tudhatja az ember, mikor figyel rá egy-egy gyermek és milyen rombolást visz végbe bűneivel annak lelkében! (6.)

BOTRÁNKOZTATÁSOK.

Máté 18, 7—11.

Ha „botrátkoztatással“ mások okoznak nekem keserű órákat és lelki kárvallást, jusson eszembe Jézus tanítása: ez nem kerülhető el ebben az életben. Akadályok közt kell megfutnom pályámat. Maga Isten így tervezte el és azt akarja, hogy harcokban edződve és győzve nőjék mind nagyobbra lelkileg. Ez nem menti azokat, akik ellenem vétettek. De az ő vétküik sem mentene engemet, ha megbotlanám benne! (7.)

Ha én magam szerzek magamnak „megbotrátkozást“ bűneimmel, jusson eszembe Jézus parancsa: minden áron meg kell szabadulnom attól, ami hátráltat és visszavet lelki életem ép-ségében. Ha még oly kedves és drága darabja volna is életemnek, ami miatt el-elbukom utamon, le kell vágnom és el kell vetnem. Fájhat ez a műtét és utána csonkább lesz az életem, de mégis az lesz az igazibb élet! (8—9.)

És ha én adok másoknak okot a „megbotrátkozásra“, jusson eszembe Jézus figyelmeztetése: Isten szeretete féltékenven örködik mások élete felett, emberileg minél „kisebbek“, annál inkább! Minek legyek tekintettel valakire, — gondolom sokszor, — aki úgy sem sokat számít! De akiket én így „megútálok“, azok drágák az Istennek. Ő egyszülött Fiát küldte érettük, hogy megtartassanak! (10—11.)

A KERESŐ PÁSZTOR.

Máté 18, 12—14.

Az eltévelyedett juh képében nemde a mi életünk szükségai vannak megrajzolva? Mi sors vár a juhra pásztora nélkül? Tud-e magára vigyázni, magáról gondot viselni? Nem önálló életre teremtett lény! Ilyen szükségünk van nekünk is a Pásztorra, aki terelgessen, őrizzen és védjen. Nélküle kallódó, veszedelemnek kitett, pusztulásra ítélt teremtmények vagyunk. És mégis hányszor megpróbálunk nélküle boldogulni!

A juhát kereső pásztornak képében nemde az Isten megváltó szeretete van kiábrázolva? Isten nem nézi közönyösen az „eltévelyedett” embernek vesztébe rohanó önállószkodását! „Nem akarja, hogy egy is elveszen!” Jézus élete és halála azt jelenti éppen, hogy utánunk jött, hogy „megkeressen”. És milyen csodálatos türelemmel és fáradhatatlan szeretettel keres bennünket egyenként, amíg meg nem talál!

A juhát örvendve hazavivő pásztornak képében nemde a kegyelemnek diadalmaskodása tűnik élénk? A megtalált juh is boldog lehet, hogy pásztora karjaiban újra biztonságban érezheti magát. De ennél is sokkal fontosabb itt a pásztor öröme! Sikerült elérnie, amit akart! Minden megtalált, megmentett lélek egy-egy győzelme Istennek, aki megmutatta: erősebb az Ő kegyelme, mint az emberi bűn!

TESTVÉRI FEGYELMEZÉS.

Máté 18, 15—17.

Jézus Krisztus népe nem tökéletes angyalokból, hanem esendő emberekből áll, akik egymás ellen sokszor vétkeznek. Csak az a fontos, hogy ilyenkor eszükbe jussanak Jézus utasításai.

Aki ellen az ő testvére vétkezett, ne másoknak híresztelje el és ne ítélkezzék, hanem vétkes testvérével közvetlenül, bizalmasan álljon szóba, hogy „megnyerje őt“ vétkének belátására és leküzdésére. Ha ez sikerül, adjon hálát érte Istennek és temesse el sérelmét örökre! (15.)

Ha hiábavaló kísérletnek bizonyul ez, közölje panaszát olyanokkal, akik segítségére lehetnek a vétkes fél közös megintésében. De maradjon az ügy még mindig titok a többiek előtt! Többeknek ilyen együttes komoly rábeszélése talán mégis csak eléri a célt: a vétkesnek megtisztulását! (16.)

Ha ez az eljárás is eredménytelen marad, akkor világos, hogy a vétkes nem akarja megbánni vétkét. Akkor már a gyülekezet elé tartozik az ügy. Annak kell nyomatékosan megmondania: Így nem tarthatol közénk! Mint kívülállóval előlről kell kezdeni vele mindent! (17.)

Minden ponton milyen nagy engedetlenségben élünk Jézus rendelkezéseivel szemben! Nem csoda, ha szabadon burjánzik köztünk az egymás ellen való vétkezés!

HA JÉZUS NEM MONDANÁ...

Máté 18, 18—20.

Csodálatos felhatalmazást ad Jézus az Ő tanítványainak: emberi szavakkal isteni érvényű üzenetet hirdethetnek! Ha az egyik embert bűneinek bocsánatával vigasztalják, vagy ha a másikat bűneinek ítéletével feddik, az nem csak az ő emberi vélekedésük dolga lesz, hanem maga Isten is reáüti arra mennyei pecsétjét! Félelmetes kiváltság! Ki merne ilyesmire gondolni is, ha nem Jézus maga adna rá jogot? (18.)

Felséges ígérettel biztatja Jézus az Ő tanítványait: egyakarató, közös imádságaikat teljesíteni fogja Isten mindig! Egyenként talán önző irányba tévelyednének kívánságaik és Istennek azokat meg kellene tagadnia. De összehangolt szívük együttes kérései biztosan Isten kedve szerint valók és a felelet nem marad el! Nem kellene ezt a megígért lehetőséget sokkal buzgóbban kihasználnunk? (19.)

Titokzatos közösséget vállal Jézus az Ő tanítványaival: láthatatlanul mindig közöttük lesz, amikor úgy gyűlnek egybe, mint az Ő tanítványai! Nem kérdi: méltók-e rá? Tudja, hogy szükségük van az Ő jelenlétére, mert nélküle árvák, erőtlenek, széthúzóak. Ő egybefogja szívüket, megtölti erejével és felemeli megtartó szeretetének karjaiba! Szent és áldott pillanatok azok, amelyeket így Ővele együtt tölthetünk el! (20.)

BŰNBOCSÁNATBÓL ÉLÜNK.

Máté 18, 21—27.

Hányszor kell megbocsátani? — ezt csak addig kérdi az ember, amíg nem szívesen bocsát meg az ellene vétkezőnek. Az ilyen kedvetlen, zsugori megbocsátás pedig onnan ered, hogy az ember elfelejti: maga is Isten megbocsátó kegyelméből él. (21—22.)

Mert ha Isten számadásra von, kitűnik, hogy mindnyájan mérhetetlenül nagy tartozásban vagyunk vétkesek Ő előtt. Hódoló és engedelmes szolgálatunkból nem róttunk le annyit, amennyit életünknek Ura elvárt volna tőlünk. Minden nappal csak növeltük adósságunkat! (23—24.)

És hiába tűnik ki a nagy baj, nem tudjuk jóvátenni! „Nem tudunk fizetni“. Vissza kellene hoznunk az elszalasztott alkalmakat. Újra kellene kezdenünk az egész életünket. És akkor is nem ugyanaz a helyzet állana-e elő megint? Nincs kivézető út adósságunknak ebből a börtönből! (25.)

Csak Isten maga oldhatja meg ezt a kérdést. — azzal, hogy „megszánja“ állapotunkat és adósságunkat nagy irgalmasságából „elengedi“. Úgy bánik velünk, mintha semmiben nem volnánk vétkesek. Nem ennek köszönhetjük-e, hogy élünk, hogy áldásaiban naponként részesülünk és Őbenne örvendhetünk? (26—27.)

Lehetünk-e akkor fukarok az egymás bűneinek megbocsátásában?

SZOLGATÁRSÁK ADÓSSÁGA.

Máté 18, 28—35.

Az adóssága terhétől megszabadult szolgának magának is volt adósa Jézus példázata szerint. Mert a bűnnek két oldala van: Isten ellen és ugyanakkor embertársai ellen is vétkezik az ember. És tagadhatatlan, hogy mindnyájunknak vannak panaszaink felebarátainkra. Mi is vétkezünk, de ellenünk is vétkeznek mások. Nem kapjuk meg mi sem azt, amit tőlük elvárhatnánk. Vannak valóságos sérelmeink!

De a megkegyelmezett szolga nem ismert kegyelmet az ő adós szolgatársával szemben! És ezzel árulta el: milyen lélek lakik benne. Azok a sérelmek, amelveket embertársainktól szenvedünk el, tesznek próbára bennünket: kik is vagyunk igazán? Él-e bennünk az Istentől elnyert kegyelem nagy öröme? Vagy úgy viseljük-e magunkat mások iránt, mintha mi magunk sohasem halottunk volna a mi bűneink bocsánatáról?

Így aztán az adóssága terhétől megszabadult szolga méltatlannak bizonyult királya kegyelmére és el is vesztette azt! Istennek felénk forduló megbocsátó irgalma és a mi mások iránti megbocsátó készségünk úgy összefügg egymással, hogy az egyik nem lehet meg a másik nélkül. Senki nem élvezheti a Király nagylelkűségének örömét, aki ugyanakkor szolgatársa iránt kicsinyes és haragtartó akar lenni!

ISTEN SZERINTI HÁZASSÁG.

Máté 19, 1—6.

A házassági válás kérdése körül már Jézus napjaiban is sok vita folyt.

Jézus a viták bonyodalmaiba nem megy bele, hanem a végső isteni alapigazságokat ragyogtatja fel. Őt nem érdekli, mit mondtak a házasság felbontható vagy fel nem bontható voltáról ezek és amazok. Csak az a fontos előtte: mit jelentett meg Isten, mint a maga akaratát a házasságra nézve. Az egész kérdést odaállítja Isten kijelentett Igéjének tiszta világosságába.

És akkor a bonyolult kérdés egyszerűvé válik. Világos, hogy Isten, teremtő rendelkezésében a házasságot nem átmeneti kapcsolatnak, hanem férfi és nő életreszóló frigyének szánta. Nem is házasság az, ha annak nevezetük is, ami nem holtomiglan-holtáiglan való. És az Isten szerint való házasság minden nappal csak erősebb kötelékké válik, nem hogy felbomolnék!

És ha sok-sok házasság nem ilyen ma sem, hanem a benne élők teméntelen gyötrődésének okozója, aminek csak elválással tudnak véget vetni, ez is csak olyan betegsége a „nagy sokaságnak“, amit Jézus gyógyíthat meg. Csak menének Őhozzá és „követnék Őt“! Ha életükre reásugárzanék Őbelőle az életet teremtő és rendező Isten igazsága, egyszerűen megoldódnának a különben reménytelenül összebogozódó kérdések!

(2.)

JÓ MEGHÁZASODNI?

Máté 19, 7—12.

A polgári törvények rendjében módot és alkalmat kell nyújtani házasságok felbontására is. A mózesi törvényadásban is így történt. De ez nem változtat azon, hogy Istennek gondolata szerint a házasság felbonthatatlan. Csak mert az emberi bűn messze eltávolodott attól, ami „kezdettől fogva volt“, az ő „szívük keménysége“ miatt nem lehet az emberekre ráerőszakolni az Isten eredeti akaratát! (7—8.)

Isten akarata szerint a házassági frigy halálig szóló és külsőleg nem bontható fel, csak akkor, ha a házasságot valamelyik fél bűnösen megtörve, az belsőleg már úgylis felbomlott. Ebből csakugyan az következik, hogy nagyon komoly és felelősségteljes dolog a házassági frigy és nem okvetlenül „jó megházasodni“, csak akkor, ha Isten vezeti egybe a feleket. Balgátag az, aki minden áron maga akarja! (9—10.)

És Isten nem is mindenkinek szánta. Sokakat a házasság nélkül való, magános életre rendelt az Ő titokzatos végzése. És ez kitűnik vagy velük született egyéni természetükből, vagy az emberi körülményekből, amelyek között élnek. Vagy vannak esetek, amikor Isten ügyének szolgálata, amelyre elhívtak, önkéntes áldozatként követeli meg tőlük ezt. És mindenkinek tudnia kell: őt merre vezeti Isten keze? (11—12.)

JÉZUS ÉS A GYERMEKEK.

Máté 19, 13—15.

Megfigyelem a szülőket, akik elhozzák gyermekeiket Jézushoz, hogy Ő megáldja őket. Egyetlen szülő sem adhat meg maga mindent gyermekének, amire annak szüksége van. Orvoshoz kell vinnie, ha beteg. Tanítókra kell reá bíznia, hogy felneveltesse. De mindenekfelett Jézushoz kell elvezetnie, hogy az Ő áldása megnyugodjék egész életén. Akkor megtette a legnagyobbat, amit gyermekéért tehet! (13.)

Megfigyelem a tanítványokat, akik útjukba állanak a Jézushoz vitt gyermekeknek. Nem akarták sok munkával elfoglalt Mesterüket zavartatni hagyni ilyen komolyság nélkül való dologgal. Mintha lehetne ezen a világon bármit is komolyabban venni a gyermek ügyénél! És hány-szor vétkeztek és vétkeznek Jézus jóakarátú, de rövidlátó tanítványai azzal, hogy útjában állanak a gyermek és Jézus találkozásának! (13.)

És megfigyelem Jézust magát, amint magához fogadja és megáldja a gyermekeket. Kinek szíve volt fogékonyabb az Ő szeretetére, mint az övék? Kinek szeme csüngött áhítatosabb csodálkozással és boldogsággal Őrajta? Hiszen meglett emberekkel is csak akkor tudta közölni a „meny-nyek országának“ javait, ha a gyermekekéhez hasonlatos lélekkel közeledtek hozzá! Így járulhatok csak én is közelébe! (14—15.)

JÉZUS KÜLÖNÖS SZAVAI.

Máté 19, 16—22.

Első tekintetre érthetetlen hangok ütik meg a fülemet Jézusnak szavaiból.

Elhárítja magától a „jó“ jelző tiszteletadását, mert az csak Istent illeti meg. Hát nem Isten lakozott Őbenne miközöttünk? De eszembe veszem: valóságos emberré lett Isten Őbenne érettünk, és az emberi élet, amíg itt e földön folyik, mindvégig nem befejezett, kész tökéletesség. Az Isten „jóságának“ még ki kellett teljesednie Jézusban, mire egész pályáját megfutotta!

A törvény megtartásában jelöli meg az „életre“ vezető utat. Hát nem az nyeri-e el az örök életet, aki belátva, hogy nem tudja megtartani az Ő törvényét, helyett ingyen kegyelméhez folyamodik? Igen, de éppen ehhez az az első lépés, hogy az ember nagyon komolyan vegye Isten törvényét! Így jön majd rá arra: milyen hazug álom az, hogy ő „mindezeket megtartotta“!

És azt kívánja a gazdag ifjútól, hogy váljék meg minden vagyonától. Hát nem forgathatja-e az ember hű sáfárként Isten dicsőségére földi javait úgy is, hogy azok megmaradnak tulajdonában? Bizonyára! De csak akkor, ha nem rabja a lélek ezeknek a földi javaknak! És ennek az a próbája, hogy vajjon Jézus parancsára búcsút is tudna-e mondani nekik?

NEHÉZ „BEJUTNI”!

Máté 19, 23—26.

„A gazdag nehezen megy be a mennyek országába”. (23—24.) A gazdag ifjú példája világosan mutatja. Elszakíthatatlanul csüngött a szíve a vagyonán. Anélkül nem tudta elképzelni az életét. Abban volt a biztonsága. Amíg az megvan, segíthet minden baján, elűzheti minden gondját. Hogy tudná átérezni az ilyen ember az ő mérhetetlen nyomorúságát, hogy úgy fogadja Isten országát, mint a büntől kifosztott koldus?

„Kicsoda üdvözülhet tehát?” (25.) A tanítványoknak igazuk volt, amikor úgy látták, nem is csak a gazdagok nehézségéről, hanem általános emberi kérdésről van szó. Mert ha nem is pénzben kifejezhető, de valamilyen gazdagsága minden embernek van, amelyre ráfüggeszti a szívét s amelyben bizakodik. Senkinek sem könnyű átéreznie, hogy Isten előtt semmije sincs! Pedig csak ilyeneknek nyílik meg az Isten kapuja!

„Istennél minden lehetséges”. (26.) Nem volna arra reménység, hogy az Isten országa benépesedik boldog polgáraival, ha csak az emberek múlnék. Mind kívül maradnának rajta. De Istennek van rá gondolja, hogy bejussanak. Ő meg tudja láttatni velük vélt gazdagságuk hitványságát és össze tudja törni elbizakodott szívük büszkeségét, hogy aztán felemelje őket megaláztatásuk szegénységéből az Ő országának bőségébe!

M I N D E N T O D A A D N I !

Máté 19, 27—30.

Péter mindazoknak nevében beszél, akik Jézusért elszánták magukat a nagy önmegtagadásra és magukat és mindenüket odaszentelték neki. Erdemes volt-e? (17.)

Jézus megnyugtatta mindnyájukat: soha sem lesz okuk megsajnálni. A „királyi székekben“ ülő „ítélők“ képében arra a hívásra és méltóságra mutat rá, amelyre az ilyen, teljes odaadásra kész híveit Ő felmagasztalja. Részük lesz annak hatalmában, akit végül Urául és Bírójául kell elismernie a világnak! (28.)

De nem csak a világ sorsának alakításában fognak dicsőséges szerepet játszani, hanem a saját boldogságuk szempontjából sem lesz sohasem okuk panaszsra. Amit oda kellett áldozniuk Jézus szavára, azért bőséges kárpótlásban van részük már ebben a világban, — nem is szólva a jövő világban rájuk váró „örökségről“. Gazdag Urat szolgálnak! (29.)

Azonban legjobb, ha nem is tartják nagyon számon: milyen készséges és áldozatos volt az odaadásuk! Mert erre visszaemlékezve, közben megfedelkezhetnek arról, hogy minden napnak megvannak az új követelményei és mindig újabb önmegtagadásra és maguk odaszentelésére van szükség. Így aztán az is, aki az elsők közt indult, könnyen lemaradhat az utolsók közé! (30.)

ISTEN, A SZŐLŐ GAZDÁJA.

Máté 20, 1—7.

Ha Isten hasonlatos a gazdához, aki munkásokat fogad az ő szőlőjébe, akkor ez nyilván azt jelenti, hogy az Ő elhívó szava mindig munkára szólít bennünket. Ránk akar bízni valamit, amit nekünk ebben az életben el kell végeznünk Ő érte. Nem a mi üdvösségünk a végső cél, hanem az, hogy az Ő üdvözítő kegyelmében részesült emberek által gyümölcs teremjen ebben a világban az Ő dicsőségére!

Ha Isten olyan, mint a nap legkülönbözőbb óráiban munkásokat kereső szőlősgazda, akkor ebben az jut kifejezésre: milyen sokféle módon szólít el bennünket szolgálatába. Két korábban, két később. A lényeg mindig ugyanaz: emberi életünk abban találja meg igazi értelmét, hogy odaszenteljük az Ő céljaira. De ahány ember, annyiféleképen valósul ez meg. Csak megfogadjuk az elhívást, bármikor jön is!

És ha Isten is úgy tesz, mint a gazda, aki még az utolsó órában is fogad munkásokat a szőlőjébe, akkor ez annak bizonyossága, hogy az Ő elhívó szava mindig kegyelem a számunkra. Nem az a fontos, hogy mi sok vagy kevés szolgálatot teszünk-e Őnek. Nekünk van szükségünk arra, hogy beállhassunk az Ő szolgálatába, mert különben kárbavesztett az életünk. Ajándék az, hogy egyáltalán elfogad bennünket!

KEGYELEM BŐL JUTALMAZ.

Máté 20, 8—16.

Isten szolgálatának nyilván megvan a jutalma! A szőlőben dolgozó munkások megkapták bérüket és egyiknek sem volt oka amiatt panaszkodnia, hogy nem volt érdemes dolgoznia. Minden Isten dicsőségére odaszánt engedelmes fáradozás meghozza a maga áldását és minden áldozathozatal bőségesen visszatérül. Életünk napjainak elteltével tűnik majd ki legvilágosabban: milyen jó volt, hogy Istennek szolgálhattunk!

De Isten jutalmazása nyilván nem emberi számítás szerint történik, hanem azt meghaladó bőséggel! Az utolsó órában munkába állottak is teljes napi bért kaptak a szőlő gazdájától. Nem az igazság mértéke vezeti Isten kezét, amikor szolgáinak fizet, hanem a kegyelem gazdagsága. Nem érdemekhez igazodik, hanem jókedvében árasztja áldásait. Nem érti meg Őt, aki emberi mértékekkel méri tetteit!

Nyilván nem is szabad emberi számítások mértéke alá helyezni Isten eljárásait! A gazdát bíráló munkások egész napi munkájuk után is csak keserű szívvel állhattak odább. És élete végén, ha látszat szerint mindig Isten szolgálatában állott is, kiábrándult ember lesz az, aki nem tud Isten kegyelmében úgy örvezni, amint Ő azt a maga jótetszése szerint gyakorolja. Ne méregessem „érdemeimet“ másokéihoz soha!

JÉZUS ELŐKÉSZÍTI ÖVÉIT.

Máté 20, 17—19.

Meg-megújuló komoly harangszóként ismétli meg Jézus, itt már harmadszor, közelgő halálának bejelentését.

„Mikor felmegy vala Jeruzsálembe, útközben . . .“ Már végkép eldöntött dologról van tehát szó. Már nem csak elindult, hanem közeledik is a kereszt felé. Ha nem beszélne is róla, akkor is bekövetkeznék megáldoztatása és híveire reászakadna a nagy szomorúság. De Ő előkészíti őket. Mindig magára vessen Jézus híve, ha előkészületlenül érik a csapások!

„A tizenkét tanítványt vévén magához . . .“ A nagy nyilvánosságra még nem tartozott az ügy. De akik legközelebb állottak hozzá, azokat be akarta avatni az elkövetkezendők titkába. Tőlük el is várhatta, hogy közléseitől nem fognak megzavarodni. A nehéz, fájdalmas igazságokat azoknak tartotta fenn, akik már ismerték Őt. Ne zúgolódjam hát miatta: kitüntetés az ilyen lecke!

„Harmadnap feltámad“. Ez az ígélet sohasem maradt el, valahányszor tanítványai előtt haláláról beszélt. Sohasem arról volt szó, hogy a halál, amelyre odaszánja magát, elnyeli majd Őt. Az Ő számára ez a látszólagos leverettetés csak átmenet lehet a győzelem felé. És hívei, ha nehéz napokra kell is néha felkészülniük, mindig fényes reménység alatt tehetik ezt!

LELKI NAGYRATÖRÉS.

Máté 20, 20—23.

Nem közönséges nagyravágyás vezette a két tanítvány édesanyját. Ne siessek pálcát törni fellettel! Sőt van abban a kérdésben, amellyel fiaiért Jézushoz fordul, valami követésre méltó is. Hiszen nem egyebütt, hanem Jézus mellett, az Ő országában kívánt előkelő helyet biztosítani fiainak! Nem a legrosszabb szülői vágy az, amely gyermekeit a Jézus oldalán akarja fontos, vezérekedő szerepekben látni!

És mégis téves volt az édesanya óhajta. Mert csak a célra gondolt, amelynek fényében ott akarta látni fiait, de nem gondolt az útra is, amely oda vezet. Hitt Jézus győzelmében és kívánta, hogy annak örömeiben nagy részük legyen fiainak. Elfelejtette: milyen ára lesz ennek a győzelemnek. Aligha kívánta fiainak, hogy nagy részük legyen a Jézusért való szenvedések fájdalmaiban is!

Aki ezt is szem előtt tartja, az hálás Jézusnak a visszautasító válaszáért. Nem a mi dolgunk, hála Istennek, hogy válogassunk akár a ránk váró felmagasztaltatás nagyságában, akár a megaláztatás mértékében. Efelől Isten dönt az Ő elrejtett, titkos tanácsában. És nekünk ezt a kérdést Őreá hagyva, azt kell elfogadnunk, amit Ő szánt nekünk. Hiszen Jézus mellett a legszerényebb hely is kitüntető ajándék!

SZOLGÁLAT ÁLTAL NAGYSÁG.

Máté 20, 24—28.

Zebedeus fiainak az a vágya, amelyet édesanyjuk tolmácsolt Jézus előtt, — hogy elsőbbségre emeltessenek társaik fölé, — helytelen volt. De amikor társaik „megbosszankodnak“ rájuk, azzal csak azt árulják el, hogy ők sem jobbak. Azért ítelték ők el a kitüntetésre vágyakozókat, mert maguk is arra kíváncsoztak és féltették a maguk elsőbbségét. Így szokott egyenetlenség és viszály támadni! Mindenki vétkes! (24.)

Ez ellen csak egy orvosság van: az, ha ki-ki nem a másikat bírálja, hanem a maga szívéből irtja ki a megromlott világnak ezt a kovászát, ezt a Jézus lelkével teljesen ellenkező szellemet, az úrrá létel vágyát. Az Ő országában más törvény uralkodik: a mások fölé emelkedés helyett a mások szolgálata. És csak az értette meg Őt, aki meglátta, hogy ez az út vezet az igazi nagyságra, minden más út megcsal! (25—27.)

Mi köze lehet Jézushoz annak, aki a világ szerinti „nagyságra“ vágyik, mint valami nagy jóra, — amikor maga Jézus az ellenkező irányban haladt? Ő valóban felmagasztaltatott minden földi nagyságnál magasabbra, de csak azért, mert előbb a szolgálat legmegalázóbb mélységeibe szállott le. Semmitől nem kímélte magát, a végső megáldoztatástól sem, mert ezzel „sokak váltóságát“ szolgálta! (28.)

JÉZUS MEGHALLGAT!

Máté 20, 29—34.

A két útszéli vak koldus engem, téged és mindnyájunkat képvisel. Amíg Jézus el nem érkezik hozzánk, sötétségben élve csak sejtjük, milyen is az igazi élet. Alamizsnákból tengődünk. Szegényesen kuporgatjuk az örömöket, amiket az ölünkbe hullat az élet. S amikor hírét vesszük, hogy van, aki véget tudna vetni az ilyen nyomorúságnak, hogy kiáltoz feléje a lelkünk: rajtunk is segítsen csodatételével! (30.)

A Jézust követő sokaság is sokunknak a magatartását ábrázolja. Sokan vagyunk, még olyanok is, akik magunk is megtapasztaltuk Jézus életmegújító hatalmát, akik érzéketlen szívvel megyünk el, mások nyomorúsága mellett. Nem tudjuk megérteni és átérezni: miért is vágyakoznak mások is megtapasztalni az Ő hatalmát? S ahelyett, hogy segítségükre lennénk, inkább elhallgattatnók kiáltásukat! (31.)

De Jézusban magában előttünk áll a mindig változhatatlan, hűséges és erős kegyelem. Ha senki nem akar is hallgatni az emberi nyomorúság panaszára és segélykérésére, Ő nem megy el mellette érzéketlenül, hanem meghallgatja. Neki nincs fontosabb dolga, mint szóba állani az új életre, szabadulásra kívánczokkal. És szánakozó szereteténél sohasem kisebb a hatalma. Nem csak részvét, segítség árad belőle! (32—34.)

KIRÁLY MEGALÁZTATÁSBAN.

Máté 21, 1—5.

Megcsúfoltatásának és megöletésének küszöbén állva Jézus bizonytságot akart tenni tanítványai és mindenek előtt arról, hogy Ő mégis az Isten Felkentje, a várva-várt Király. Ezért rendezi meg Jeruzsálembe való bevonulását jelképes diadalmenet formájában. Nem harci paripán ülve, csak egyszerű számár hátán; nem fegyveres csapatoktól, csak híveinek kicsiny seregétől kísértén, de mégis Fejedelemnek mutatja meg magát!

És ha jól megnézzük, valóban Király Ő ebben a menetben. Nem földi hatalom birtokosa, de a lelkek királya. Tanítványainak parancsokat osztogat s azok vitatkozás nélkül engedelmeskednek. Híveinek tulajdonával rendelkezik, s azok örömmel átengedik szolgálatára, amit kíván. A világnak hatalmas urai megirigyelhetik ezt az emberi szívek felett gyakorolt uralmat!

Az Ótestamentum próféciai legtöbbször úgy ábrázolták az Isten eljövendő Felkentjét, mintha ő is földi erővel vívna ki győzelmét és úgy uralkodnék alattvalói felett. De köztük is volt már olyan, amelyik éppen a különbséget mutatta fel: békességes, szelíd és alázatos királyként fog Ő megjelenni. Úgy is lett. És azóta megszámálhatatlan nagy sereghez, az Ő megváltott népéhez benne énhozzám is, szól az igazság: „Imhol, a te Királyod!”

ÖRÖK ÜNNEPI MENET.

Máté 21, 6—11.

Nem tükröződik-e a virágvasárnapi eseményben híven Jézusnak az a királyi diadalmenete, amely nemzedékről nemzedékre tart az idők végéig?

Amint akkor voltak egyesek, akiknek az a megbízatás jutott osztályrészül, hogy előkészítsék a menetet, úgy mindig rendel Krisztus egyeseket, akiknek különleges szolgálatokat kell betölteniük, hogy a többiek aztán körülujjonghassák a Királyt. Nagy tisztesség és boldogság számukra az ilyen megbízatás! (6—7.)

Amint akkor ott örvendezett híveinek csapata Jézus körül, úgy kísérte Őt azóta is egyre növekvő sokaság az Ő királyi útján. Nem szomorú rabokat vonszol maga után, hanem felszabadult, megváltott emberek seregét, akik boldog szívük teljességéből magasztalják Őt. (8—9.)

És amint akkor megzavaradott lélekkel bámulták az idegenek a Jézust ünneplő menetet, úgy máig is mindig vannak sokan, akiknek a szemében különös, sőt bosszantó dolog látni a hívőknek Urukban való nagy örvendezését. Nem értik meg ők ezt az örömet, mert nem tudják: kicsoda Ő! (10—11.)

Áldjam az Isten kegyelmét, hogy nem kell ilyen megütköző külső szemlélőnek lennem, hanem odatartozhatom az Ő örvendező kíséretéhez!

JÉZUS A TEMPLOMBAN.

Máté 21, 12—17.

Ott, ahol Istent imádják, nincs helye semmilyen emberi vásárnak. Sokszor el kell tűrni, hogy Isten ügyét megszenteltségteleníti emberek önzése. Jézus életében is csak kivételes eset volt az, hogy a kufárokat kiűzte a templom csarnokaiból. Máskor Ő sem avatkozott bele oda nem illő üzelmekbe. De belenyugodni nem lehet soha. Aki ilyesmit lát, annak lelkét kell, hogy égesse ez a látvány. (12—13.)

Ott, ahol Istent imádják, nincs kíváncsiabb dolog, mint Jézus csodatételei. Gyógyított ő másutt is, ahol gyógyulást keresők hozzáfordultak. De legméltóbb helye csodatételeinek a templom volt. Ezzel szentelte azt meg legigazabban szent helyé. Mire is való az Istennel való találkozásnak helye, ha onnan nem megépülten és megújultan távozhatnak a Jézus erejét megtapasztalt emberek? (14.)

És ott, ahol Istent imádják, nincs kedvesebb jelenség, mint Jézusnak örvendő gyermekek lelkéből felcsendülő énekszó. Az sem baj, ha az emberek közt vannak, akiknek füle nem gyönyörködik benne! Istennek nagyon kedves hangok ezek! Felnőttek dicséretmondásában is csak akkor találja tetszését, ha előbb lélekben gyermekekké tudtak válni. Jaj, ha az Isten előtt megjelenő gyülekezet lelkileg megőregszik! (15—16.)

A FÜGEFA ÍTÉLETE.

Máté 21, 18—22.

A terméketlen fügefa elszáradásában Jézus nyilvánvalóan az Izráel sorsát akarta példázni, amely éppen akkor volt eldülőben. Isten arra választotta ki ezt a népet, hogy benne előkészítse az Ő Fiának országát. De nem talált rajta gyümölcsöt! A Krisztus csak visszautasításban részesült nála. Csak napok kérdése volt már, hogy keresztre is feszítsék. S ezért el kellett jönnie az ítéletnek. Terméketlen fákra mindig eljön!

De ennek kapcsán Jézus olyan igazságot is feltár, amelynek a jövőben kellett hasznát venniük híveinek. Amint Ő most csodát tett, csodák fogják kísérni az ő munkájukat is, ha lesz bennük hit. Emberileg lehetetlen dolgok is végbennek a hívő imádság meghallgattatásaként Isten hatalma által. Ezért a hívő útjában nem állhat meg akadály, bármily nagy legyen is. A hegyek is eltűnnek!

Izráel bűne és baja is az volt, hogy ilyen hit nem találtatott benne, csak keveseknél. Isten a Krisztus által csodálatos, új lehetőségeket tárt fel régi kiválasztott népe előtt. De ők bezárkóztak régi, szűk, megkövesedett életükbe. Ezért nem termették meg az Isten-kívánta „gyümölcsöt”. És aki nem tárja fel Isten előtt hittel a lelkét, hogy Isten véghezvihesse csodáit benne és általa, arra mindig az „elszáradás” sorsa vár!

V Á L A S Z O L - E J É Z U S ?

Máté 21, 23—27.

A főpapok és a vénék kérdése, amellyel Jézus felhatalmazását kérik számon, nagyon érthető. Ő csakugyan úgy beszélt és úgy cselekedett, mint aki egészen egyedülálló tekintéllyel és jogokkal van felruházva. Hívei tudták is: az a titok nyitja, hogy Ő az Isten hatalmának a teljességével jött és az sugárzik tetteiből és szavaiból! De aki nem ismerte fel benne az Isten Fiát, csakugyan értetlenül hallja és szemléli Őt!

Jézus azonban, mielőtt felelne a hozzá intézett kérdésre, próbára teszi a kérdezőket viszontkérdésével: vajjon őszinte, az igazságot kereső lélek szól-e belőlük? Mert aki komolyan vágyik Őt megismerni és megérteni, az előtt megjelenti magát, úgy hogy feleletet kap kérdéseire. De aki csak azért kérdez, hogy fölényeskedjék és akadékoskodjék, annak nem válaszol. Az előtt botránkoztató titok marad.

Válasz nélkül maradtak a főpapok és a vénék is, mert kitűnt, hogy nem őszinte a szívük. Jézus viszontkérdésére csak kertelő választ adtak, mert ahelyett, hogy meggyőződésük szerint szóltak volna, vagy egyáltalán lett volna meggyőződésük, csak azt latolgatták: mi lesz, ha ezt, mi lesz, ha azt mondjuk? Őrizd meg, Uram, szívem becsületességét, hogy ha vannak is kétségeim és kérdéseim, eloszlathasd azokat válaszoddal!

K Ü L Ö N B Ö Z Ő F I A K.

Máté 21, 28—32.

A példázatbeli első fiút nagyon rossz fiúnak mondotta volna mindenki. Hiszen semmibe sem vette atyja parancsát és nyíltan megtagadta az engedelmességet! Sok ilyen „bűnössel“ volt dolga Jézusnak. Hadilábon állottak Isten törvényével és ezt nem is titkolták. Mégis milyen sokan megtértek közülük és hálás tanítványaivá lettek! Mert Isten vár, amíg a „rossz fiak“ is meggondolják magukat és engedelmesekké válnak!

A másik fiúnak mindenki dicsérte volna a készséges engedelmességét. Hiszen rögtön és tiszteletteljesen megígérte, hogy teljesíti atyja parancsát! Sokan voltak Jézus körül olyanok, akiknek életében látszólag földolog volt az Isten törvénye. És ezeket a „kegyeseket“ mégis megelőzték „az Isten országában“ a bűnös életűek! Mert Istennek nem a szép szólamok és látszatok kellenek. A „jó fiú“ nem váltotta be ígéretét!

Lehetséges olyan harmadik fiút is elképzelni, aki meg is fogadja az engedelmességet s aztán fogadását tettekre is váltja. De úgy látszik: olyan ritka eset ez Isten és emberek viszonylatában, hogy Jézus erre már nem is akart kiterjeszkedni példázatában. Nem erre kell-e mégis törekednem? Nem az volna-e a legjobb, ha sem a bűn útjáról nem utólag kellene-e visszatérnem, sem a kezdet jó fogadásait nem szegném meg utóbb?

Máté 21, 33—36.

Az Izráel népe szomorú történetét összegezi Jézus ebben a példázatban. De annak igazsága minden emberi életre kiterjed.

Izráel népe megbízást kapott Istentől. És Isten velünk is úgy bánik, hogy ránbízza az Ő ügyét, ahogy a szőlősgazda az ő jól berendezett szőlőjét a munkásaira. És mint az „elutazott“ gazda távollétében a munkások, mi is a magunk önálló felelősségére, nem pedig gépek módjára kell, hogy megfeleljünk feladatainknak. Isten javainak a sáfárai vagyunk! (33.)

De Isten számontartotta és prófétái által számonkérte Izráeltől: mit csinált megbízatásával? És mi is állandóan kapunk emlékeztetést arra, hogy a szőlő, amelyben gazdálkodunk, nem a mienk, hanem be kell szolgálatnunk a termését a Gazdának. Isten az Ő üzeneteivel szakadatlanul jelentkezik életünkben és tudnunk kell, hogy az Ő dicsőségére tartozunk dolgozni! (34.)

Izráel népe azonban szembeszállott Isten követivel. Hasonlatos volt az olyan munkásokhoz, akik kisajátították maguknak a gazdájuk szőlőjét, mintha neki semmi köze sem volna ahhoz. Nem ez-e mindnyájunk életében minden bűnnek és bajnak a gyökere? Olyan önállóakká válunk Istennel szemben, hogy már illetéktelen beavatkozásnak fogjuk fel, ha Ő is beleszól dolgainkba! (35—36.)

D Ö N T Ő T A L Á L K O Z Á S .

Máté 21, 37—41.

Szolgái után végül fiát küldi el a szőlősgazda a magukról megfélemezett munkásokhoz. Ennél nyomatékosabban már nem adhatta tudtukra: fenntartja minden igényét! Ilyen utolsó igénybejelentésnek fogta föl Jézus a maga munkásságát Izráel népe körében. Komolyabb emlékeztetést már nem intézhetett Isten hozzájuk! (37.)

A szőlőmunkások éppen ezért rátámadtak az „örökösre“ és megölték. Ha őt lerázzák magukról, — úgy vélték, — akkor aztán nem zavarhatja őket már senki üzelmeikben. Így látta Jézus is maga felé tornyosulni az Izráel népében felgyülemlett bűn döntő ostromát. Éppen Őt kell elnémitaniuk, ha háborítatlanul folytatni akarják Isten ellen szegülő életüket. (38—39.)

De a munkások itt is, mint eddigi magukviselkedésükben is, kihagyták a számításból magát a gazdát. Neki mégis csak hatalmában áll érdekeit megvédeni. Eljön és kiveti őket szőlőjéből! Jézus is így látta az Izráel fölött beteljesedő ítéletet. Amikor Ő ellene támadnak, saját sorsukat pecsételik meg. Isten majd másokat választ helyettük az Ő céljainak szolgálatára. (41.)

„Utolsó szavát“ intézi Isten mindnyájunkhoz a Fiú által. Több mondanivalója nincs. És ahogy mi a Fiút fogadjuk, attól függ az egész jövőnk!

A „MEGVETETT KŐ”.

Máté 21, 42—46.

Saját népe körében Jézus „megvetett kő” lett. Félrelőkték és nélküle akarták tovább építeni életüket. De Isten másképp végzett és mást ígért. Ezért másképen is lett. Ő a „szegelet feje”, amelyhez az egész épület igazodik. A kiteszított és megfeszített Jézust Isten Úrrá magasztalta fel és jaj annak, aki hadilábon áll Ővele! Hadd csodáljam áhítatos lélekkel az Isten hatalmának ezt a titokzatos győzelmét! (42. 44.)

Izráel népe Jézus eltaszításával az Isten országának ügyét taszította el magától. Alkalmatlanná vált annak szolgálatára és Isten azt „más népnek”, az Ő minden népből egybegyűjtött egyházának adta át, amely majd „megtermi annak gyümölcsét”. De az is csak addig lehet az Ő „népe”, amíg hű marad kiválasztatása céljához! Rajta vagyunk-e igazán, hogy az Isten országa „gyümölcse megteremjen”? (43.)

Izráel magatartását és sorsát voltaképen vezetői döntötték el. Magában a népben lett volna sok fogékonyság és hajlandóság Jézus iránt. De minden nép életében vannak „építők” és ha ők nem hajolnak meg Jézus előtt, akkor „megvetett kő” lesz Ő az egész nép vesztére. Hadd imádkozzam hát gyakorta azért, hogy ne csak a „sokaságban” találjon Jézus szava meghallgattatásra, hanem népem vezetői közt is! (45—46.)

A KIRÁLYI MENNYEGZŐ.

Máté 22, 1—6.

A királyi mennyegző képében élénk állítja Jézus az Isten országának valóságát. Ünnepi öröme bőséggel megterített asztalok várnak reánk Istennél! Nem szomorú lemondást, szegényes és szánni való életet készített számunkra. Ellenkezőleg: azt akarja, hogy áldások fényében és boldogságban vigadozzunk Ő előtt. Nem vonakodunk, hanem kívánczunk kell az Ő közelébe. Boldog az, aki Isten vendége lehet! (2.)

A hívogató királyi szolgák képében az Evangélium bizonyágtevőit idézi élénk Jézus. Újra meg újra felhangzik általuk az Isten hívogatása. Unszovala bíztat általuk és hirdetteti kegyelme vendégségének bőségét. „Kész minden! Jertek!” Hogy is maradhatna bennünk kétség? Hogy lehetnénk bizonytalanságban, hogy: talán, majd egyszer? Most, azonnal! Azt üzeni Isten nekünk szakadatlanul: már vár bennünket! (3—4.)

A „hivatalos” vendégek képében azonban élénk tárja Jézus a mi rút, hálátlan közömbösségünket. Milyen sokszor ránk illik, hogy mi „nem törődünk” Isten áldásainak bőségével, mintha mit sem jelentene számunkra a „királyi mennyegző”, és elfordulunk az Ő hívogató üzeneteitől, sőt réha még haragosan és ellenségesen is fogadjuk azokat! Nekünk minden egyéb dolgunk fontosabb! Nem érünk rá az üdvösségünkkel törődni! (5—6.)

A MENNYEGZŐ MEGLETT!

Máté 22, 7—10.

Isten nem hagyja megcsúfoltatni az Ő kegyelmét, — mondja Jézus ebben a példázatban. Akik a király mennyegzői meghívását megvetették és hínökeivel szembeszálltak, mind „elvesztek“. Sokféle módja és eszköze van Istennek arra, hogy az Ő megsértett fenségét az emberi bűn ellenében megvedje. De a lényeg mindig az, hogy aki nem fogadja el az Őbenne való élet ajándékát, az nem is talál életet, csak pusztulást. (7.)

Isten nem vallhat szégyent az Ő kegyelmének terveivel, — ezt is világosan felmutatja Jézus példázata. A királyi mennyegző mégis „megtelt vendégssereggel“. Ha az elsősorban „hivatalos“ vendégek kivonták magukat belőle, talált a vendégség ura másokat, akik hálásan fogadták és ünnepi kitüntetésnek vették meghívását. Balgata „hivatalosak“, akik azt hiszik, hogy Isten van ráutalva az ő kegyeikre! (10.)

És Isten kegyelme nem emberi mérték szerint válogat, — ezt hirdeti Jézus nyomatékosan ezzel a példázatával. Végül is olyan vendégssereg rendezett a királyi asztaloknál, amely nagyon tarkán festett: az utcákról és mindenünnen örszegyűjtött egyes társaság volt. Nem azok részesülnek a kegyelem örök vendégségében, akikről mi feltételeznők! A mi ítéletünk sokszor éppen visszájára fordul az Isten országában! (9—10.)

ÖLTS ÜNNEPLŐ RUHÁT!

Máté 22, 11—14.

A „királyi menyegző“ történetében foglalt komoly intelmekhez még egyet hozzáfűz Jézus. Nem csak azokat fenyegeti veszedelem, akik távoltartják magukat az Isten országának megterített asztalaitól. Lehet, hogy valaki odatelepszik az áldások boldog vendégei közé és aztán onnan vettetik ki!

Volt a vendégek közt egy, akin nem volt „menyegzői“ ruha. Bizonyára nem azért, mert nem állott módjában ünneplőbe öltözni. Hiszen sok más hasonló rendű társa illendőképen fel tudott öltözni. Úgy vélte: megjelenhetik ő közönséges, tépett-kopott ruhájában is. De a király szeme megakadt rajta és nem marachatott a vigadozó vendégseregben!

Örökké kísértő hálátlansága ez az emberi szívnek! Azért, mert olyan nem is remélt kiváltság és olyan nem is érdemelt ajándék az Isten kegyelme, amellyel minket bűnös voltunk ellenére az Ő országának „menyegzőjére“ hívogat és elfogad, megfeledezünk arról, hogy milyen tisztességgel tartozunk neki! Mintha nem az örök és fenséges Királynak a vendégei volnánk!

Van-e borzasztóbb, mint kítaszítva és megköttözve onnan kívülről figyelni: milyen örömben vigadoznak Ő előtt mások és mi is köztük lehetnénk, ha megbecsültük volna ezt a kiváltságot?

K E L L - E A D Ó Z N U N K ?

Máté 22, 15—22.

Az a mód, ahogyan Jézus megfelelt a farizeusok kérdésére, mutatja: a lelkek vitathatatlan Ura Ő. Mindjárt átlát elismerő és hódoló szavaik hazug külszínén és jól tudja: a felvetett kérdéssel csak „törbe ejteni“ akarnák Őt, hogy akár igennel, akár nemmel felel, azt kihasználhassák ellene. Aztán — szinte a saját szájukból — olyan választ ad nekik, hogy megszegyenülten kell távozniuk. Mestere Ő még ellenfeleinek is!

Maga a felelet, amelyet Jézus a farizeusok kérdésére ad, mutatja: az igazság tökéletes Ura Ő. A római császárok uralma ellen lett volna neki sok kifogása és vádja, de azért nem felejt el, hogy akik az ő kormányzatuk alatt élnek (az ő pénzüket használják), tartoznak nekik az alattvalói engedelmességgel. Lehet a földi kormányzatban sok bűn, de azért Isten rendelkezéséből bírja és gyakorolja hatalmát!

De az, amit Jézus ezen a feleleten túl kérdezetlenül is mond hallgatóinak, mutatja: az üdvösség örök Ura Ő. A földi fensőbbiség iránt tartozó adónk csak halvány képe annak, hogy mindenünkkel tartozunk Istennek és csak az Ő uralma alatt élve találunk igaz életet. Ezt hirdette Jézus mindenekfelett, ha valaki nem ezt kérdezte is tőle, annál inkább! És az Ő tanítványainak ez az életelvük: „Istennek, ami az Istené!“

T A G A D Á S E M B E R E I.

Máté 22, 23—28.

A Jézus-korabeli zsidóságban nem csak az ősi hithez öntelten ragaszkodó farizeusok, hanem „felvilágosult“ sadduceusok is szerepeltek. Ők a maguk műveltségével már nem tartották összeegyeztethetőnek, hogy „mindenben higgyenek“. Jól ismerem a fajtájukat, akik szeretnek lelkileg könnyebb ruhában járni és ezt is, azt is levetik magukról, mert szerintük divatját-multa!

Értelmes, gondolkodó embereknek tartották magukat ezek a sadduceusok és másokra úgy néztek le, mint elmaradottakra. Lerázták magukról azt, amit a hit dolgaiban titokzatosnak találtak, mert az észük azt föl nem foghatta. Ezért „tagadták a feltámadást“ is. Az észnek ez a fölényessége látszik meg Jézushoz intézett kérdésükből is. Mintha az ész is nem arra való volna, hogy Isten előtt leboruljon!

Valójában pedig korlátolt emberek voltak a sadduceusok az ő tagadásukban. A feltámadás kérdésében is azért ütközött meg a gondolkozásuk, mert nem láttak túl a földi életviszonyok határán. Evilági vonásokkal próbálták az örök élet képét megrajzolni. Persze, hogy nem lehetett! Akinek a látása csak a láthatókra terjed, az előtt képtelenség marad az örökkévalóság! Ne büszkélkedjék a tagadás embere! Sajnálni való!

F E L T Á M A D U N K !

Máté 22, 29—33.

„Nem ismeritek az Írásokat“ — mondotta Jézus a feltámadást tagadó sadduceusoknak. Mert az Írások úgy beszélnek Istenről, mint választottainak szövetséges Istenéről. S ha Isten közösségre lép emberekkel, akkor azoknak élete fellett a halál nem lehet győzelmes. „Isten élőknek Istene“. Csak átmenetileg és látszólag csaphat le rájuk a halál keze. Az utolsó szó Istené a dicsőséges feltámadásukban. (31—32.)

„Nem ismeritek az Istennek hatalmát“ — ezt is szemükre hányta Jézus a feltámadás tagadóinak. Mert ők Isten gondolataiból csak annvit ismertek el, amennyit már e jelenvaló életünkben megmutat. Mintha ezzel kimerülne az, amire Isten képes! Mintha nem telnék még tőle eninél sokkal tökéletesebb ajándék is: az a megdicsőült élet, amelyben „Isten angyalaihoz“ hasonlatosak leszünk egykor! (30.)

De ma még többet is mondana Jézus a feltámadás tagadóinak: „Nem ismertek engem“. Mert azóta Ő maga is alászállott a halál rejtelmes mélységeibe és onnan diadalmasan előjőve maga lett a feltámadás bizonyossága és záloga számunkra. Aki a Feltámadottat ismeri és benne hisz, az tudhatja — ha még oly titokzatos és érthetetlen is előtte — hogy Ő általa neki is része lesz a feltámadásban!

A NAGY PARANC SOL AT.

Máté 22, 34—40.

Az írástudó kérdése jó kérdés volt. Ha ő nem szíve indíttatásából, hanem csak Jézust „kísértő” szándékából tette is fel, azért magunkévá tehetiük: „Melyik a nagy parancsolat?” Mert Isten törvénye csakugyan nem sok, egymás mellé sorakozó parancsolatból áll, amelyeket nehéz volna fejünkben tartani. Kell, hogy legyen valami „nagy parancsolat”, amely minden egyébnek a lényegét magában foglalja!

Jézus nem késik megmondani: mi az? Minden benne foglaltatik az Isten szeretetének a parancsában! Isten a teljes életünk szolgálatát kívánja a magáénak, és pedig nem kényszerből, hanem holdog odaadásból, szeretetből. Semmiféle részletparancs megtartása nem pótolja ezt. De ha ez megvan, mit tehetnénk még ezen kívül, ezen felül? Hadd álljak hát ennek a „nagy parancsolatnak” a mértéke alá!

De egyet mégis hozzátesz még Jézus. Nem azért, hogy a „nagy parancsolatot” megtoldja, hanem hogy megvilágítsa vele: a felebarátunk szeretetének parancsolatát. Ebből látszik meg a gyakorlati életben: szereti-e valaki az Urat, az ő Istenét? Mivel Ő emberi gyermekeinek szeretetét kívánó örökkévaló Atya, senki sem lehet az Ő szerető gyermeke, aki ugyanakkor szeretetlen testvére a többieknek!

J É Z U S A Z Ú R !

Máté 22, 41—46.

Jézus ellenfeleinek szemében a főbotrányok az Ő messiási öntudata volt. Ő úgy lépett fel Isten Felkentjeként, hogy vele nem lehetett alkudozni és egyezkedni. Feltétlen meghajlást és odaadást követelt. Ez az örök megütközés oka. Az ember könnyen elfogadna olyan Jézust, aki mások mellett szintén meghallgattatást követel. De olyan előtt, aki mindenek felett Úr és egyedüli Úr, nehezen hódol meg az ember!

Pedig ilyen Messiásról szólottak a régi próféciák is. Maga Dávid, aki tudta, hogy az ő ivadéka lesz az Isten-küldte Felkent, úgy magasztalta az Ő hatalmát és fenségét már az idők távolából, mint aki az Isten jobbára felmagasztalt és mindenek fölé rendelt Úr lesz. És akik azután vágyakozva várták a megígért „Dávid-fiát“, mind úgy várták, mint egyben „Dávid Urát“ és mindenek Urát égen és földön!

Mi is azért hiszünk éppen Jézusban, mert benne ennek az ígéretnek a beteljesedését látjuk. Isten nem csak az Ő sok követői közül egyet küldött, amikor Őt küldte, hanem olyant, mint soha azelőtt, sem azután. Az Egyetlent, akiben Önmagát adta teljesen. Földi nemzetség szülöttje volt. de az örökkévalóságból jött és az örökkévalóságot hozta magával. Feltétlen, teljes odaadás illeti meg Őt!

Nem csak Jézus napjaiban voltak olyan lelki vezetők, akik másképen prédikáltak és másképen éltek! Sőt nem is csak vezető helyeken fordul elő az, hogy valaki szép igazságokat „mond, de nem cselekszi”. (3.) Mindnyájan könnyen beleesünk ebbe a hibába! Sokkal könnyebb dolog másokat leckéztetni, mint sajátmagunkat; szájjal hirdetni az igaz életet, mint valóban élni azt! Jó, ha vigyázok, hogy hasonló útra ne tévelyedjem!

Az már együtt szokott járni az „írastudók és farizeusok” bűnével, hogy szigorúságukban nem ismertek határt. Úgy sem a maguk vállára szabták a terhet, hanem másokéra, — miért ne legyen hát olyan súlyos, amilyen csak lehet? (4.) Ha valaki másokkal szemben könyörtelen a követelményeiben és ítéleteiben, ez mindig arra vall, hogy ő maga sem cselekszi, amiről beszél. Különben tudná, milyen nehéz!

És Jézus mégis azt akarta, hogy az ilyen kép-mutató tanítók szavát is hallgassák meg és fogadják meg az emberek! A példájuk lehet elrettentő, de amit hirdetnek, abban mégis Isten szól. (2—3.) Beteg ember is ajánlhat jó orvosságot, ha ő maga nem veszi is be. Koldus is lehet nagy kincset hozó küldönc, ha ő maga nem látja is annak hasznát. Emberek hibái ne felejtessék el velem: nem övelük, hanem Istennel van dolgom!

VEZETŐK HIÚSÁGA.

Máté 23, 5—7.

A lelki vezetők kísértései ugyanazok, mint amelyekkel minden más embernek is sokat kell küzdenie. Kinek ne volna gyöngéje, hogy kiraktha tegye az életét, hogy „lássák”? Kinek ne szédülne meg a feje a mások tiszteletadásától? Melvikünk nem hajlandó arra, hogy „szeresse” a kitüntető bánásmódot, sokat adjon a neki járó megbecsülésre, élvezze a hízelgő szót? Isten irgalmazzon hiúságtól bűzlő szívének!

De nem csoda, ha Jézus éppen az ő népe lelki vezetőinek rójjá fel ezt az útálatos bünt. Az ilyen vezető emberek százszoros kísértésnek vannak kitéve! Mindig ott forgolódnak az élen, sokaknak szemét érzik magukon. Megbecsülés veszi körül őket és sok balgatagul kedveskedő dicséretet kell hallaniuk. Jaj, de nagyon résen kell lenniük, hogy mindez a fejükbe ne szálljon! Csak Isten kegyelme óvhatja meg őket!

Ezért jó, ha gyakorta Isten oltalmába ajánlom azokat, akiket lelki vezetőkül rendelt fölém. Kérem számukra az alázatosság mindennapi ajándékát! Minél inkább felhasználja Isten őket, úgyhogy sokaknak hálája és tisztelete száll feléjük, annál inkább érezhessék: ők maguk senkik, és minden dicsőség egyedül az Istené. Így segíthetek nekik abban, hogy valóban jó vezetőim legyenek és maradjanak is!

C Í M E K É S R A N G O K.

Máté 23, 8—12.

Ne vegyem Jézus szavait szószerinti tilalomnak, mintha az Ő hívei között örökre el akart volna törölni minden címet és rangot. Így eltéveszteném az Ő szavainak a lényegét. Nem formaságok, hanem lelki romlások ellen emelte Ő fel szavát!

A tiszteletadó címzés sokszor emberekre hárítja azt a dicsőséget, amely egyedül Istent illeti meg. „Egy a ti Mesteretek, Krisztus! Egy a ti Atyátok!” Nem egymás felé, földi emberek felé, hanem fölfelé, a mennyeekben élő Ūr felé kell irányulnia szívünk hódolatának, csodálatának és odaadásának!

A címekkel való tiszteletadás sokszor együtt jár egymásnak lebecsülésével. Akit nem illet meg valamilyen kitüntető megszólítás, azt szinte alsóbbrendű emberként kezeliük. Pedig „mindnyájan testvérek vagyunk!” És lehet valakiben minden cím nélkül is sokkal több tisztelni való nagyság és méltóság, mint sok magas cím viselőjében!

És a címekkel megtisztelt emberek könnyen zsarnoki urakká válnak a többiek felett. Abban vélhetik a maguk „nagyságát”, hogy nekik kijár a többiek szolgálata. Pedig igazi „nagyság” csak abból fakad, ha valaki le tud hajolni mások „szolgálatára”. Minden más „nagyság” hazug önámítás!

F A R I Z E U S I B Ű N Ö K .

Máté 23, 13—15.

Amikor Jézus az Ő népe vallási előljáróit ostromozza, olyan bűnöket emleget fel, amelyekről mindnyájunknak őrizkednünk kell.

Ilyen a rosszul használt lelki befolyás bűne. Az írástudók és farizeusok nem csak maguk nem „mentek be“ a „mennyei országába“, hanem ezzel már „bezárták“ azt mások előtt is. A magunk lelki magatartásával mindig eldöntjük mások sorsát is, akik ránk hallgatnak és hozzánk igazodnak. Egyszer ő érettük is számot kell majd adnunk, mert mi irányítottuk őket! (13.)

Egy másik bűnük az volt, hogy kegyességükkel csak önzésüket palástolták. Össze tudták egyeztetni a sok imádságot a haszonlesésükkel, amely kihasználta a gyengék tehetetlenségét. Jaj, mennyi önző praktika és üzleti számítás húzódhatik még, észrevétlenül is, a kegyes buzgóság külszíne alatt! „Annál súlyosabb ítélet“ fenyegeti végül is az ilyesmit! (14.)

És jellegzetes bűnük volt a hamis, a külsőies apostolkodás. Számokra dolgoztak. Nagy erőfeszítéssel igyekeztek közösségük táborába új tagokat toborozni. Azt már nem bánták, hogy akit „megtérítettek“, ott, ököztük lelkileg akár tönkre is mehet. Mintha Isten ügye számbeli erejével és nem a hozzája tartozók tiszta és boldog életével győzne e világon! (15.)

ISTENNEL HAMISKODÓK.

Máté 23, 16—22.

A törvényeskedő vallásosság lényegébe világítanak be itt Jézus szavai. Láthatjuk: az írástudók és farizeusok nagy buzgósággal foglalkoztak az Isten törvényével, de csak úgy, mintha az valami terhes, külső emberi törvény volna. Ezért az volt a főgondjuk, hogy a kibúvókat keressék. Milyen eskü az, amely csakugyan kötelez és milyen eskü az, amely nem kötelez? Ilyen kérdéseik voltak.

Ezen az úton pedig csak eltévelyedni lehet. Végül is már a feketét látták fehérnek és viszont. Nagyobb szentségnek látszott a templom aranya, mint a templom maga, s az áldozati ajándék, mint maga az oltár. Pedig nyilvánvaló: a templom szent épülete szenteli meg az aranydíszét is, és az oltárra való felhelyezés által lesz szent az áldozati ajándék. Vakság másként látni!

Ott vétették el az egészet, hogy Istenről feledkeztek meg. Ő az egyedül Szent, akitől a templom is, az oltár is szentségét nyeri. És minden esküvés, ha nem hazug szólam, Öneki szól és azért kibúvók nélkül kötelező. De ezt csak az érti meg, aki őszinte szívvel aláveti magát Isten akarátának és nem csinál törvényéből emberi furfanggal csűrhető-csavarható szabályokat!

Így álljak előtted mindig, Uram, őszintén és nyíltan! Soha ne próbáljam hamiskodással elvakítani magamat törvényed felől!

B E L S Ő T I S Z T A S Á G.

Máté 23, 23—26.

Jézus nem támadott neki forradalmár módon annak a külső rendnek, amelyben az Ő népe vallási életét élte. Ha az ótestamentumi törvényt minden apró dologban is igyekeztek megtartani, és nagy gonddal fizették a szent dézsmát a „menta, kapor és kömény“ után is, Ő azt mondta erre: az ilyen külső szokásokat és rendtartásokat „nem kell elhagyni“. Az az új világ, amelyet Ő akart teremteni, nem ilyesmiken fordul meg!

Kíméletlenül támadta azonban azt a szellemet, amely fődologgá fűjt fel az ilyen külső hagyományok megtartását, mintha ezzel már eleget tenne az ember Isten követelményeinek! Hiszen Isten már az ótestamentumi törvényben is ezeknél sokkal fontosabb, belső, lelki követelményeket állított az ember elé: „ítéletet, irgalmasságot, hűséget“ parancsolt. „Ezeket kellene cselekedni“, ha valaki Isten jótetszését keresi!

De az embernek mindig könnyebb „a pohárnak és a tálnak külsejét“ tisztántartani, mint ételétől és italától távolúzni minden „ragadományt és mértékletlenséget“. Könnyebb külsőségek szabályait megtartania, mint lelki tisztaságra törekednie. S elhiteti magát, hogy ha „megszűri a szunyogot“ is a külső dolgokban, akkor „a lenyelt tevék“ igazi nagy bűneit Isten sem látja már. A belső „tisztaságot“ keressem minden áron!

ISTEN NEM CSALHATÓ MEG.

Máté 23, 7—31.

„Meszelt sírokhoz“ voltak hasonlatosak azok, akik ellen Jézus hadakozik. Messziről világító, jó karban tartott, gondozott síremlékek „kívülről szépeknek tetszenek“, de ez nem változtat azon, hogy belül a halál és az enyészet uralkodik. Borzalmas, de hű képe az olyan embernek, aki igyekszik „igaznak látszani ugyan az emberek előtt“, de belsejében rothad a jól eltírt bűnök tisztátalanságaitól! (27—28.)

Hasonlított ezeknek az embereknek az egész foglalatosságuk is a „sírok ékesítgetéséhez“. A mult halott prófétáinak kegyeletes tiszteletét üzték. Magasztalva emlegették emléküket. Pedig miben sem különböztek őseiktől, akik megölték azokat a prófétákat. Bizonyosság volt erre a Jézussal szemben tanúsított magatartásuk. Nekik csak a halott próféták kellettek, akiket már felelősség nélkül lehetett tisztelni! (29—31.)

Isten átlát minden hazugságon. Ő azt nézi: élő üzenetei előtt meghajlik-e az ember engedelmes lélekkel? Nem pótolja ezt a hajdankor isteni bizonyoságtételeinek semmilyen kegyeletes nagyratartása sem! És Isten üzenetei mindig a szív belsejét keresik, ott akarnak életet fakasztani. Ha ott a halál uralkodik, azt Isten szeme elől nem leplezi el semmilyen „igaznak látszó“ ékes külső formáság sem!

Titokzatos kapcsolatok vannak az „atyák“ és a „fiak“ élete között. Nemzedékről-nemzedékre húzódik a bűn láncolata és ami régen megkezdődött egyszer, abban talán késői utódok „töltik be az atyáknak mértékét“. Jól kitaposott vészes útjaikon maguk után vonszolják az ősök ivadékaikat is bűneiknek folytatására. (32.)

Régi bűnöknek valósággal büntetése az, hogy folytatásuk is van. Ha az ősök szembehelyezkedtek Isten üzeneteivel, az utódokra átokként száll az, hogy ők is ugyanúgy hadakoznak az igazság ellen. Nekik maguknak is bűnök ez. De egyben áldozataik is ők azoknak az elődjeiknek, akik ilyen vészes örökséget hagytak rájuk. (34.)

És néha egy-egy késői nemzedéknek kell a bűnök hosszú sorozatáért meglakolnia. „Reája száll minden vér“, nem csak azért, amit maga vétkezett, hanem azért a sok bűnért is, amely előtte élt nemzedékek idejében gyűlt fel a leszámolásra. (35.)

De ennek a komor képnek az igazságát enyhíti az, hogy a kegyelem is nemzedékről-nemzedékre kihat, még sokkal erőteljesebben és még sokkal távolabbra! Rég elhalt hívő ősök keze vezeti sokszor láthatatlanul a késő utódokat is Isten útjain s az ő elfelejtett magvetésük termése száll áldásként az ivadékok életére!

J É Z U S Í T É L.

Máté 23, 36—39.

Látszólag egymagában, kiszolgáltatottan halad Jézus az Ő ellenségei felé, hogy Őt majd halálra ítéljék. Valójában pedig Ő a Bíró, aki az ítéletet megfellebbezhetetlen igazsággal a fejükre olvassa!

Nem ezzel kezdte! Előbb mindent megtett, hogy az ítélettől megmentse népét. Szíve teljességéből szerette őket és ennek a szeretetnek a féltő szavával hívogatta őket teljes életében oltalmának a szárnyai alá, mert látta a rájuk elközelgő veszedelmet. De hiába volt minden! (37.)

„Ők nem akartak!“ Az Isten világában nincs erőszak. Az ítélettől való szabadulást az embernek magának is akarnia kell. Az örök Szeretet hívogató, féltő szavára válaszolnia kell a maga engedelmes hitével. Ezzel a válasszal adós maradt Jézus népe.

És ezért feltartóztathatatlan volt az ítélet. Be kellett következnie a régóta felgyülemlett viharos feszültség kirobbanásának. Istennek meg kellett mutatnia, hogy nem tűri büntetlenül az Ő „prófétáinak megölését“, szavának hallatlanná tevését, az ellene való makacs engedetlenséget, (36,38.)

Ugyanaz a Jézus, aki ezt az ítéletet kimondotta, egyszer újra eljön mindeneket megítélni. Hadd mondhassam akkor majd: „Áldott, aki jó az Úr nevében!“ Ne kelljen rettegnem színe előtt! (39.)

Máté 24, 1—3.

A tanítványok gyönyörködve szemlélik és elragadtatva mutogatják a jeruzsálemi templom szépséges építményeit, de Jézus szeme előtt az egész alkotmány már siralmas romhalmaznak tűnik fel. Hiába fűződött ehhez a szentélyhez az Ő lelkében is oly sok áhítatos emlék, hiába volt az elmúlt időkön át az Isten imádásának a méltó külső kerete. Ki kell mondani a fájdalmas igazságot: sorsa meg van pecsételve! Az Isten ügyét nem kell féltetni! Az örökké megáll! De az emberkéz emelte keretek nem örökkévalók. S ha az emberi bűn megsokasodik bennük, utoléri őket az összeomlás ítélete! (1—2.)

A tanítványok, mikor erről az ítéletről hallanak, úgy értik, mintha „a világ végéről“ és Jézusnak végső „eljöveteléről“ volna szó. És alapjában véve igazuk van. Mert valahányszor ebben a világban a bűn miatt összeomlik valami, ami nagyszerű építmény volt és sokáig sok jó szolgálatot tett, az mindig ízelítő amaz utolsó ítéletből, amelyben az embervilág minden alkotmánya romba fog dőlni. És az idők végén megjelenvén Jézus az Ő dicsőségében, csak összegezni fogja azt az ítéletet, amely az évszázadok folyamán egy-egy nagy összeomlásban, mintegy részleteiben, már megnyilatkozott. (3.)

Igaz vagy, Uram, a Te ítéleteidben!

Máté 24, 4—8.

Amit az Ő visszajövetelét megelőző időkről mond Jézus, az találó képe általában az olyan válságos időknek, amelyeken át egy-egy új korszak készül megszületni.

Ilyenkor Krisztus híveinek józanságra van szükségük. Mert az emberek ilyenkor még sokkal hiszékenyebbek, mint máskor. És álkrisztusok támadnak, akik ezt kihasználják. Azt ígérik, hogy ők tudják elhozni az óhajtott új kort. De akik hisznek bennük, végül nagyot csalódnak. Az igazi Krisztus népe csak Őbenne bízzék! (4—5.)

Ilyenkor nyugalomra kell tanusítaniuk az Ő híveinek. Ha felborul is a világ békés életének a rendje és háborús pusztítás és sok egyéb szenvedés árasztja is el a népeket, nekik nem szabad „megrémlünniük“, mintha valami meglepő dolog történnék. Tudniuk kell, hogy Isten titokzatos rendeléséből „ezeknek meg kell lenniük“. (6—7.)

És ilyenkor kitartással kell felvértezniük magukat Krisztus híveinek. Amit látnak, az csak „kezdetre a sok nyomorúságnak“ és sokáig tarthat, amíg a megáradt kavargó vizek lefolynak. Rövidlejáratú jóreménységek megcsalnak ilyenkor. Hiábavaló a türelmetlenkedés. Jól teszi, aki inkább hosszú próbatételre készíti fel a lelkét! (8.)

Köszönöm, Uram, hogy előre intettél és így semmi nem ejthet engem zavarba!

KESERVES KILÁTÁSOK?

Máté 24, 9—13.

Valóban nem ámitotta Jézus az Ő tanítványait csalfa szép reményekkel, hanem inkább előre megmondotta, milyen keserves fájdalmak várhatnak rájuk.

Megmondta: ellenük fog támadni a világ Őérette, sokszor üldöztetés, sőt vértanúság is jut osztályrészükül. Nem lesznek mindenki szemében kedves és népszerű emberek, hanem gyűlölni fogják őket. (9.)

Megondta azt is: milyen viharokban szakadozni és ritkulni fognak az ő soraik is. Lesznek közöttük árulók, akik a támadók pártjára állanak. Amikor a legnagyobb hűségre és összetartásra lenne szükség, az hiányzani fog! (10.)

Sőt azt is megmondotta: lesznek tömeges el-tántorodások is. Támadnak vezérek, akiktől el-bolondítva „sokan“ fognak leválni az üldözött és megvetett ügy táborából. Úgy látszik majd, mintha részeire hullana szét, amit már sikerült felépíteni. (11.)

Végül még azt is megmondotta, hogy a meg-maradt kevés hívek között is „meghűdegül a szeretet“. A világ gonoszságának fagyos árnyékában élve, ők maguk sem tudnak egymásnak igazi támaszt, vigaszt, segítséget nyújtani! (12.)

És mindezek ellenére mégis azt ígérte Jézus, hogy Ő átvezeti híveit a keserűségek tengerén az üdvösség partjára! (13.)

LÁSD A VÉGET TISZTÁN!

Máté 24, 14—18.

Semmi fel nem tartóztathatja Isten kegyelmének munkáját ebben a világban, — hirdeti Jézus. Miközben a népek háborognak és az Ő tulajdon táborában is sok a baj és bűn, „az Isten országának az Evangéliuma“ egyre csak terjed. Annak „hirdettetnie kell az egész világon“, hogy „minden nép“ meghallja. Ha ez bekövetkezett, akkor lejár a kegyelem ideje. De addig nem. (14.)

Ez nem jelenti azonban azt, hogy a világ népei el is fogadják az Evangéliumot és meghódolnak Isten országának, — erre is figyelmeztet Jézus. Mert a bűn hatalma is egyre munkálkodik és Isten ellen lázadó harca csak mind hevesebbé és elvakultabbá lesz. Be fogja fészkelni magát „pusztító utálatossága“ még az Isten szentélyébe is, hogy magát istenítsé és imádtassa! (15.)

Tisztán kell látnunk: Isten az Ő győzelmét végül csak ítéletével fogja kivívni ebben a megfertőzött világban, — erre készít fel bennünket Jézus. Ne ragaszkodjunk azért semmihez, ami ide kötne ez ítélete elé siető világhoz. Bármikor jönne el megítéltetésének pillanata, tudjunk kész szívvel elbúcsúzni mindenünktől, hogy mi magunk is el ne vesszünk vele! (16—18.)

Ne kérdejem: mikor jön el ez a vég, csak lás-sam mindig magam előtt és igazítsam lépéseimet hozzá minden nap!

A SZENVEDŐK BARÁTJA.

Máté 24,19—22.

Amikor Jézus feltárja az elkövetkezendő napok rettenetes „nyomorúságát“, kíméletlen igazmondása ellenére is megnyilatkozik résztvevő szíve: Ő maga is átérzi a megjövendölt szenvedések fájdalmait. (21.)

Előre megakad szeme azokon, akik gyöngeségükben legnehezebben viselik majd el a félelmes napok terhét, és gyöngéden felhívja a figyelmet rájuk. Ne panaszkodjék majd az, aki aránylag még könnyebben elviselheti a szenvedést! Vegye észre a kétszeresen sujtottakat és legyen segítségükre, amennyire csak teheti! (19.)

Gondol arra is, hogy az elkerülhetetlen szenvedésekben általában lehetnek fokozatok. És arra biztatja híveit: imádkozzanak, hogy legalább ne a legsúlyosabb, legalkalmatlanabb időkben következzenek el az, aminek el kell következnie. Isten megteheti, hogy legalább valamennyire elviselhetőbb formában küldi a próbát! (20.)

És megvigasztalja híveit: a legsötétebb napokban is rajtuk lesz Isten szeme és vigyázni fog arra, hogy erejükön felül ne próbáltassanak meg. Az Ő választottait nem hagyja Ő elveszni. Ő érettük határt vet az egész világ szenvedéseinek is, hogy „megmenekülésüket“ biztosítsa! (22.)

Akármi jöjjön is, egy bizonyos: Ő együtt van az övéivel és részt vesz szenvedéseikben!

HAMIS KRISZTUSKERESÉS.

Máté 24, 23—28.

A „hamis krisztusokat“ és „hamis prófétákat“, akiktől Jézus óv bennünket, mindig az jellemzi, hogy „itt vagy amott“ bukkannak fel. Valahová maguk köré csödültik elkápráztatott hívőiket. Valahova el kell menni szemfényvesztő hatalmukat megcsodálni. Néha a „pusztában“ tűnnek fel és kivonják az embereket rendes életük kereteiből, máskor „belső szobák“ rejtekeiben kell őket felkeresni, ahol üzelmeiket folytatják. De mindig nyugtalan, helyüket nem találó emberekre számítanak, akik futnak utánuk.

Ha majd megjelenik újra, mennyei dicsőségében, az igazi Krisztus, milyen más lesz az! Ahogy a villámlás fénye mindenüvé elhat az éjszakában, s ahogy a keselyűmadarak leszállanak oda, ahol a lakoma várja őket, úgy fogja Krisztus is megtalálni az övéit ebben a világban. Ő fog eljönni híveihez, bárhol legyenek is. Nem kell utána futkározniuk. Csendben, rendben végezve napi dolgaikat csak készen kell lenniük fogadására, hogy boldogan köszönthessék, és feléje ujjonghassanak megjelenésekor.

Nem izgága, rajongó lelkeket nevel a Krisztus visszajövetelének várása. Az ilyenek éppen nem Őt várják! Nekik az Ő hamis utánzatainak megtévesztő izgalmai kellenek! Csak a csendes, biztos reménységgel eltelt szívek várják igazán Őt!

AZ EMBERNEK FIA ELJÖN.

Máté 24, 29—33.

Amikor a világ életét megrengető nagy meg-
rázkódtatások végeztével „feltetszik a jel az
égen“ és „hatalommal és dicsőséggel“ megjelenik
az Embernek Fia“, „sírni“ fognak megindultsá-
gukban „a föld nemzetségei“. Sokaknál a keserű
önvád sírása lesz ez: nem akarták hinni soha-
sem, de most látniuk kell, hogy Ő az Úr! De
elrontott életüknek ezzel a siratásával is csak neki
hódolnak és az Ő igazságát ismerik el! (29—30.)

Lesznek, akik az örömtől megindultan fognak
sírni. Hiszen Az jött el, akit sóvárogva vártak!
A világban szétszórt árva életüknek vége van
már, „egybegyűjteti“ őket, hogy Ővele és egy-
mással most már szent közösségben örökké ör-
vendezzenek! Milyen kibeszélhetetlen egymásra-
találás! Vége a küzdelmes vándoréletnek! Elér-
keztek az óhajtott boldog célhoz! Nem csoda,
ha szavaik helyett a könnyeik beszélnek! (31.)

Ez a találkozás az Ő híveinek fő gondjuk
ebben a világban. Semmi sem érdekelheti őket
jobban, mint az, hogy vajjon közele-e már a
nagy nap. Másokra nézve lehet zavaró, vagy ép-
pen riasztó a végnek gondolata és elhessegetik
maguktól mennél messzebbre. De önekik boldog-
ság, ha valamilyen jelét látják, hogy már „kö-
zel van, az ajtó előtt!“ Figyelve várják: mikor
röppenhetnek elébe, kitárt karjaiba? (33—34.)

AZ ATYA TUD CSAK RÓLA.

Máté 24, 34—36.

Ha Jézus az Ő visszajövetelének eseményeit „ennek a nemzetségnek“ az idejére ígérte, akkor nyilván másképen mérte az idők folyását, mint mi szoktuk. Mi úgy látjuk: azóta már sok idő mult el és sok egyéb történt, csak az Ő eljövetele nem! Ő úgy látta: a legközelebbi nevezetes fordulat az Ő dicsőséges megjelenése lesz. Ami körül történhetik, az nem volt fontos előtte, mert lényegében mit sem változtat a világ életén. Nem volt-e igaza? (34.)

Sok változást látott azóta a világ, de „az Ő beszédei“ ma is úgy igazak és érvényesek, amint akkor. Ő rajta nem fogott az idő hatalma és semmi nem avult el abból, amit Ő mondott. Ugyanaz a helyzet most is, mint egykor és Őreá hallgatva, mi is ugyanahhoz a „nemzetséghez“ tartozunk, mint első tanítványai. Ugyanazzal a reménységgel is várhatjuk eljövetelét! (35.)

Ezért ugyanúgy tudnunk kell azt is, amit nekik jól megmondott: megfoghatatlan titok az Ő eljövetele és abba teremtmény szeme nem láthat bele, míg az Atya meg nem jelenti. Semmilyen emberi számíthatás és időmérés nem tisztázhatja ezt a titkot. Mondjunk le hát arról, hogy megszabjuk: mikor kellett volna vagy mikor lehet majd bekövetkeznie. Mindig ott világítson előttünk utunk végén! (36.)

TŰL A FÖLDI DOLGOKON!

Máté 24, 37—42.

El lehet merülni a földi élet gondjaiba és örömeibe úgy, hogy az ember egészen megfeledkezik a jövődőről, amelyet Isten pedig tudtul adott nekünk. Nőé napjaiban is így éltek az emberek és így sodródnak ma is milliók nap-nap után az eljövendő ítélet felé. Pedig ítélet helyett üdvösség is várhatna rájuk, ha előre néznének és nem vakon, hanem Krisztus elé készülve élnék evilági életük múltó napjait! (37—39.)

Mert lehet ugyanazt a munkát végezni, ugyanazokat a gondokat viselni és örömöket élvezni úgy is, hogy az embert ne készületlenül érje az Ő megjelenése! Egészen azonos körülmények közt élő, együtt lakó, együtt dolgozó emberek közül is, amint ki fog tűnni, az egyik várta Őt, a másakra váratlanul csapott le az Ő megjelenése. Az egyik számára „felvételt“, a másikkak „ott hagyatást“ hoz. (40—41.)

Benne élhetek tehát földi feladataimban, amelyek rám vannak bízva, és élvezhetem, ami áldást ebben a földi világban juttatott nekem Isten, csak bele ne temetkezzem mindebbe! Ne merüljek el az ideigvalókba úgy, mintha örökkévalók lennének és nem kellene egyszer megválnom tőlük! „Vigyázva“ figyeljem a látóhatárt: onnan túlról, e múltó világ végéről közeleg az Úr és nem tudhatom: „mely órában jön el!“ (42.)

VESZEDELEM VAGY DICSŐSÉG?

Máté 24, 43—47.

A titkon a házhoz settenkedő tolvajhoz hasonlítja-e magát Jézus az Ő visszajövetelében? Ellenkezőleg! A különbségről beszél! A tolvaj nem jelenti be előre látogatását. Ezért nem csoda, ha rajtaüthet az őrizetlen házon. De Ő megmondotta, hogy el fog jönni. Azt akarja tehát, hogy várjuk. S ha a napját és óráját nem közölte is eljövetelének, ez csak arra jó, hogy mindig felkészülten várjuk! (43—44.)

De annál inkább hasonlítja magát a ház urához, aki egy időre eltávozott és házának gondját rábízta egyik szolgájára. A „hű és bölcs szolga“ egy pillanatra sem felejtethi el, hogy az ő ura vissza fog térni. És távolléte alatt is úgy viseli gondját a rábízottaknak, mintha ura el sem távozott volna. Bármely pillanatban érkeznek meg, nem lehetne az számára kínos meglepetés és csapás! (45.)

Csak ha valaki Jézus világos szavait nem akarja meghallani, arra nézve válhatik hasonlóvá az Ő eljövetele a „tolvaj“ betöréséhez. Akkor bizony életének minden féltett kincse odavész és egész élete kárvallottnak, eltékozoltnak bizonyul ama napon! De „boldog szolga“ az, aki Urának megígért visszajövetelét komolyan vette és mindig gondolt rá! Rá nem veszedelmet, hanem dicsőséget hoz ama nap! (47.)

A G O N O S Z S Z O L G A.

Máté 24, 48—51.

A „gonosz szolga“ ura távollétében „verni kezdte szolgatársait“. Gondjaira voltak bízva; ő zsarnokukká lett. Ahelyett, hogy felelősségét érezte volna velük szemben, a hatalmát érezte velük. Ha megfedkezünk arról, hogy a mi Urunk bármikor visszajöhet, mi is ilyenekké leszünk: szolgatársaink iránti gondos megbecsülés helyett a hatalmaskodás vágya tölti el szívünket és kiállhatatlan zsarnokaikká leszünk!

A „gonosz szolga“ „a részegesekkel enni és inni“ is kezdett. Úgy érezte: most ő a ház ura és szabadon rendelkezhetik a kamra és a pince javaival. Kedve szerint vígadozhat cimboráival! Aki nem veszi komolyan az Úr visszajövetelét, előbb-utóbb lesüllyed az ilyen élvezethajhászó életbe. Csak az fogja érdekelni: milyen gyönyöröket nyújt a jelen pillanat? S közben elvégeztelen marad az, ami éppen az ő dolga lenne!

De a „gonosz szolga“ nagyon ostoba ember lehetett. Hiszen tudhatta volna, hogy ha „halogatja is ura a hazajövetelt“, egyszer mégis csak meg fog érkezni és akkor majd nagyot kell zuhannia kényúri hatalmából és keserű lesz a fizetsége víg mulatozásának! Nem ilyen balgatag rövidlátás-e mindenkinek élete, aki nem várja az Úr visszajövetelét? Jobb róla soha meg nem fedkezni!

J Ő A V Ő L E G É N Y !

Máté 25, 1—6.

Úgy jő majd el újra Krisztus, mint vőlegény a menyegzőre, — ezt tanítja ez a példázat. Ezért várva-várt nap az Ő eljövetelének napja. Reménységek és óhajtások boldog beteljesedését hozza el. Nem félni kell tőle, azt kívánva: bár csak mennél távolabbi jövőbe tolódnék ki! Örömtől égő szívvel kell elébe repesni: bár csak jönne már! Úgy kell reá készülni, mint életünk legdicsőségesebb ünnepi eseményére!

Mert Krisztus részt szánt nekünk az Ő eljövetelének örömében, mint a vőlegény a nászmenetbe meghívott leányzóknak, — ezt is szemlélteti ez a példázat. Hozzá tartozhatunk az Ő kíséretéhez. Nemcsak szemlélői, hanem résztvevői lehetünk a nagy ünnepi örömnak. A magunk örvendezésével hozzájárulhatunk annak fényéhez. Ki van jelölve a helyünk a meghívott vendégek között!

És mindez bizonyos valóság, ahogy a vőlegényre sem hiába vártak, ha késedelmeskedett is, — ezt hirdeti nekünk ez a példázat. Mert néha úgy tűnik fel, mintha csak szép álmunk és hiú reménység volna. Várjuk, várjuk, és nem látunk belőle semmit. Közben ránk is esteledik és nem bírjuk tovább az éber vigyázást. Ez mind igaz. De csalódás mégsem érhet bennünket. Mert egyszer mégis felhangzik a szó: „Imhol jő a vőlegény!”

ELNEBIZAKODJAM!

Máté 25, 7—13.

A „bolond szűzek“ jól kiszámították: mennyi olaj lesz elég a lámpásukba, amíg a vőlegény megérkezik. Talán mosolyogtak is a többiek felesleges túlzásán, akik még edényeikben is vitték magukkal olajat. De a vőlegény késett! Kitént, hogy az volt „eszes“, aki az ilyen türelmi próbára is felkészült! Sohase féljek attól, hogy túlságosan sok lesz nálam az Isten olajából! Még nagy szükségem lehet rá!

Az „eszes szűzek“, amikor társaiknál kitént a baj, már nem segíthettek rajtuk, hiába fordultak azok öhozzájuk. Előbb kellett volna gondoskodniok elegendő olajról! Megvan az ideje és alkalma az egymás megsegítésének. Sokszor hála-lásan élvezhetem én is, ami mások lelki javaiból nekem jut. De van egy határ, amelynél egészen magamra maradok. Akkor már magamnak kell magamért helytállanom!

A „bolond szűzek“ végül is kívülmaradtak a lakodalmas ház kapuján s az többé nem nyílt meg előttük. Ők is a meghívottak közé tartoztak pedig. De eljátszották a mennyegző örömeiben való részesedésüket. Nem elég, hogy hallottam a hívó szót és hogy úgy-ahogy készültem is a Krisztus mennyegzőjében való részvétellel! A végén mégis elhangozhatik hozzám a kemény szó: „Nem ismerlek“. „Vigyázzatok azért!“

TALENTUMOK KIOSZTÁSA.

Máté 25, 14—18.

Nem egyformán osztotta ki javait a gazda szolgálai között, hanem kinek többet, kinek kevesebbet. „Kinek-kinek az ő erejéhez képest“. Ő tudta legjobban, melyiküknek a kezére megnyitíthat. S ebbe nekik nem volt beleszólásuk. Az élet valóságának, a benne mindig meglevő sok egyenlőtlenségnek a hű képe ez. Fellázadnék ellene sokszor, ha nem tudnám: Isten rendelkezik így bölcs és szabad tetszése szerint!

Valamit minden szolgáljának adott azért a gazda. Mindegyiküket kitüntette azzal, hogy vagyonából egy részt a kezére bízott. Aki a legkevesebbet kapta, annak is örülnie lehetett és kellett is azért, amit kapott. Nem sok hasznom származik abból, ha a magam „talentumait“ másokéval méregetem össze. Azt kell hálásan átéreznem, hogy amim van, az Istentől van. Engem sem mellőzött az Ő javainak kiosztásánál!

S amit szolgálai között kiosztott a gazda, sáfárkodásra bízta rájuk. Nem hagyta szabad tetszésükre, mit csináljanak vele. Az ő érdekében kellett felhasználniuk, gyümölcsöztetniük, gyarapítaniuk. Amiért én is hálás lehetek, hogy kezemre adta Isten, ne felejtsem el: nem én vagyok azért a gazdája! Csak megbízatásként kaptam. Továbbra is az Ő tulajdona marad! Őt kell vele szolgálnom, neki kell róla számot adnom!

SZÁMADÁS ISTEN ELŐTT.

Máté 25, 19—23.

A számadás napján nem követelt a gazda egyenlő eredményt minden szolgájától. Ugyanolyan örömmel dicsérte meg azt, aki kevesebb talentummal kevesebb eredményt, mint aki többnek a birtokában több eredményt tudott felmutatni. Tőlem sem azt fogja kérdezni egyszer az én Uram: miért nem termett az életem olyan gyümölcsöket, mint másvalakié? Az lesz a kérdés: mit csináltam a magam helyén?

A gazda szeme meglátta a különböző eredmények mögött is ugyanazt a hűséget és azt részesítette egyenlő dícséretben. Kisebb vagy nagyobb megbízatás körében ugyanazzal az odaadással szolgálták őt „jó és hű szolgálói”. Isten is, aki a szív titkainak az ismerője, éppen nem a számonvehető eredmények nagyságát vagy csekélységét méri életemben, hanem egyedül a szívem hűséges igyekezetét és odaadását nézi!

És a gazda ugyanabban a jutalomban is részesítette szolgálait hűségükért. „Az ő uruknak örömét” élvezhették és nagyobb megbízatások szolgálatába léphettek előbbre. Nem a jutalomért kell Istent szolgálnom, hanem hálából azért, hogy Ő egyáltalán elfogadja tökéletlen szolgálatomat. De a hűség jutalma mindig bekövetkezik: a „kevesebből” a „többre” való előhaladás és az én Uramnak reámmosolygó „öröme”!

„HASZONTALAN SZOLGA.”

Máté 25, 24—30.

Nem ok nélkül mutatja fel a példázat a hűtlenséget az egy tálentomot nyert szolga példájában. Aki csak szerény megbízatást kapott Istentől, azt fenyegeti leginkább a kísértés. Azt vélheti, hogy őneki nem is érdemes munkához látnia! Pedig a maga mértéke szerint ő is éppúgy szolgálhatja Istent!

Világosan megmutatja a példázat a hűtlenség bűnének lényegét. Az egy talentum megvolt, semmi kár nem esett benne. De, akire rá volt bízva, nem használta fel semmire! Nemcsak eltékozolt, hanem elásott talentumok is vannak. Abban van a hűtlenség, amit elmulasztunk megtenni!

Leleplezi a példázat a hűtlenségnek hazug kifogásait is. A rest szolga szívében a gazdáját bírálta és ezzel mentegette a maga restségét. Pedig ha valóban olyannak ismerte urát, amilyennek mondja, annál inkább meg kellett volna feszítenie igyekezetét! Üres kifogás minden, amivel a hűtlenség szépítgeti mulasztásainak bűnét!

Megdöbbentően mutatja fel végül a példázat a hűtlenség büntetését. „Elvétetik, amije van”. Tétlen kezekből visszaveszi Isten az Ő javait. Amint előbbre lépteti a „hű szolgálkat”, ugyanúgy „kivetteti” a „haszontalan szolgálkat”. Egy helyben állás nincs: vagy előre, „az Úrnak örömébe”, vagy „a külső sötétség” felé!

MIÉRT JÖN AZ ÚR?

Máté 25, 31—34.

Itt már nem arról beszél Jézus, ami elrejtett titok marad, hogy tudniillik mikor fog Ő eljönni? Azt mutatja föl: mi végre fog eljönni? Ezt nem hagyja homályban!

El fog jönni az Ő dicsőségét megmutatni. Sokáig elrejtette Ő igaz valóját, előbb emberi életének alázatosságába, azután mennyi láthatatlanságába. Csak híveit avatta be isteni hatalmának a titkaiba. De végül a világ minden népe előtt meg fogja mutatni, hogy Ő a királyi székben ülő Úr, aki előtt le kell borulniok.

El fog jönni, hogy ítéletet tartson. Sokféle ítélettel osztályozták az embereket és az idők végéig is folytatódni fog ez így. De akkor majd kitűnik: milyen mellékes és érvénytelen minden más ítélkezés. Az utolsó szót Ő fogja kimondani és az lesz az örökreszóló, megfelebezhetetlen ítélet, amellyel Ő állít jobb vagy bal keze felé.

És el fog jönni az Ő országát megvalósítani. Amit Isten kegyelme öröktől fogva elkészített s aminek ígérete és előíze már a jelen világban is boldogokká teszi az Ő választottait, az üdvösség ajándéka dicsőséges teljességében az övék lesz akkor. Véget ér a várakozás ideje és elnyerik a felséges „örökséget“, — az „országot“.

Nem kellene hát naponta felszállania imádságomnak: „Jövel, Uram, ne késsél!“?

„A Z A T Y Á N A K Á L D O T T A I .”

Máté 25, 35—40.

Amikor az ítélet nagy napján az „igazaknak” jóltevő cselekedeteit emlegeti fel az Úr, nem érdemeket vesz számon, amikért most végre jutalom jár. Ami jót ők egész életükben cselekedtek, nem is azért tették, hogy számontartassék az ő javukra. Ők maguk lepődnek meg legjobban, amikor az örök ítéletben viszontlátják régi elfelejtett jótetteiket. Számukra olyan természetes volt, hogy ahol lehetett, jót tettek! (37—39.)

Azért sorolja fel az Úr az ő cselekedeteiket, mert azok az ismertetőjelei ebben az életben az üdvösség örököseinek. Kegyelemből nyerték el annak bizonyosságát. De éppen ennek a nagy ajándéknak az öröme arra készítette őket, hogy a szomorú világban másokat is megörvendeztesse nek. Akire kiáradt Istennek megbocsátó és üdvözítő szeretete, abból tovább is árad az szükségét szenvedő testvéreinek megsegítésére. (35—36.)

Az igazi meglepetést azonban azzal szerzi az Úr, amikor a szeretet e szolgálatait felidézi a mult emlékeiből, hogy azokat mind sajátmagára vonatkoztatja. Ővele cselekedték, ami jót cselekedtek. Minden szükség és szenvedés mögött Ő rejtőzött észrevétlenül és minden örömszerző jótett Ő neki szerzett örömet mindenek felett! Milyen jó, hogy az ítélet napjának ebbe a meglepetésébe már előre beavat bennünket! (40.)

KÁRHOZTATÓ ÍTÉLET.

Máté 25, 41—46.

Kárhoztató ítélete is lesz Krisztusnak, a világ Bírájának. Üdvösség és kárhozat úgy utalnak egymásra, mint fény és árny. Az üdvösség azért üdvösség, mert szabadulás a kárhozat veszedelmétől. És a kárhozat azért kárhozat, mert az üdvösség nagy ajándékának örökre való eljátszása. Álljon előttem ez a félelmetes ellentét megdöbentő valóságában úgy, ahogy Krisztus elem állítja, mert úgy igaz az és nem máshogyan!

A kárhoztató ítélettel a meddő emberi életre sujt le az örök Bíró. Nem is gonosztetteket, hanem csak elmulasztott jótetteket olvas az elítéltek fejére, és ez elegendő! Isten kertjéből kivágattatnak a jócselekedetek gyümölcsét nem termő és a helyüket csak hiába elfoglaló fák. Állandóan csengjen fülembe a figyelmeztetés: ezt az életet s annak minden óráját azért kaptam, hogy felhasználjam valami jóra!

A kárhoztató ítéletnek igazságos volta abból tűnik ki, hogy milyen bőséges lehetőségei lettek volna a jócselekedetek gyümölcstermésének. Ebben a világban, ahol mérhetetlenül sok a szenvedés, naponként ezernyi alkalom kínálkozik mindenki számára jó szolgálatok betöltésére! Csak érzéketlen szívvel ne menjek el én is a segítségemre várók mellett! Csak észrevegyem: maga az Úr rejtőzik mögöttük és vár rámm!

A HÚSVÉTI ÁLDOZAT.

Máté 26, 1—5.

Jézus még mindig kitérhetett volna ellenfeleinek dühe elől, ha életét meg akarta volna menteni. De Ő megáldozni akarta azt. És most már kitüzi ennek idejét is: a közeli húsvéti napokban fog megtörténni. Ő maga rendelkezik így!

Így leplezte le végképen ellenfeleinek igazi természetét. Számukra a húsvéti előkészület napjai nem a magukbaszállás alkalma, amelyben talán visszadöbbenhetnének végzetes megtévelyedésüktől. Ők úgy készülnek az ünnepre, hogy Jézus megöletéséről tanácskoznak! Legfeljebb arra vi-
gyáznak, hogy ne a főünnepnapon történjék, mert az kockázatná a sikert! Nem a minden szent dolgot lábbal tapodó istentagadás volt Jézus gyilkos ellensége, hanem a hazug ünnepszentelés, a képmutató legyesség!

De így juttatta kifejezésre Jézus legmegkapóbban az Ő halálának az értelmét is. Az a „húsvéti bárány“ akart Ő lenni, akiben beteljesednek az ótestamentumi húsvét tanításai. Vére hullása árán csodálatosabb szabadulást akart szerezni, mint amilyenről ez a régi ünnepi áldozat beszélt: szabadulást nem egy földi népnek, hanem az egész világnak, nem földi nyomorúságból, hanem a bűn és a halál rabságának az átkától. Az örök húsvét győzelmes örömet akarta kikívni övéinek. És úgy is lett!

PRÓFÉTÁLÓ CSELEKEDET.

Máté 26, 6—13.

Miért volt olyan nevezetes dolog ennek a bethániabeli asszonynak a tette, hogy Jézus ígérete szerint fent kell maradnia az emlékezetének, míg az Evangélium hirdettetik? (13.) Mert prófécia volt a jövőendő felől!

A hódolatnak tette volt. Amikor a hatalmon levők és az irányításuk alatt álló sokaság arra készültek, hogy Jézust gyalázatos módon megsemmisítsék, ez az asszony még egyszer kitöltötte reá szeretetének tisztességtételét. Első hírnöke volt az utána következő millióknak, akik az egész világ ellenében is Uruknak vallják Őt!

Áldozathozatal tette is volt. Féltett kincsét szentelte oda, hogy kifejezést adjon szíve hálájának és odaadó ragaszkodásának. Túlzó pazarlásnak vélték a szemlélők. De Jézus örömmel fogadta és megdicsérte. Hányan voltak azóta is, akiknek semmi sem volt drága, még az életük sem, ha odaáldozásával Őt dicsőíthették!

És halotti gyászszertartás tette is volt. Azt akarta megmutatni vele, hogy a halálába menő Jézuson csak annál elszakíthatatlanabbul csüng a szíve. Megáldoztatásáért nem csekélyebb, hanem csak annál mélyebb hódolat illeti meg Őt. Az nem csökkenti, hanem csak fokozza szeretetét. Ki számlálhatná meg, azóta példáját követve hányan borultak le így a Megfeszített elé?

Találjon ez a prófécia az én életemre is!

Máté 26, 14—16.

Az emberi szív feneketlen romlása áll előttem Júdás árulásában. De hogy történhetett meg, hogy a legszűkebb tanítványi körnek egy tagja Jézus ellenségeinek a cinkosául kínálkozott fel?

A pénz ördöge vakította el? Nem volt olyan nagy vagyon a harminc ezüstpénz, hogy ebből egymagából megérthető volna tette. Nem is lehetett a pénzvágy szenvedélyének rabja az, aki olyan sokáig Jézus tanítványai közé tartozott. Ha a pénz bűnre visz valakit, akkor annak a bűnnek már mélyebb gyökerei is vannak benne!

Talán a gyávaság lett úrrá felette? Menekülni akart a süllyedő hajóról, Jézus vesztett ügye mellől, s még idejében be akart jutni a hatalmas ellenség kegyeibe, hogy őt magát ne érhesse bánatódás? Ha a helyzet veszedelmesre fordul, sokan megtántorodnak, akik addig kitartottak Jézus mellett!

De Júdás hűsége bizonyára már jóideje csak hazug látszat volt. Szívében ő már azelőtt is elfordulhatott Jézustól, csak még titkolta. Csalódhatott Jézusban, mert nem úgy járta a Messiás útját, ahogy ő azt elvárta volna. S aki maga akar igényeket szabni Jézus elé, az még nem is lett igazán az Ő tanítványává sohasem!

Őrizz meg, Uram, az áltanítványok szomorú és szégyenletes végétől!

JÉZUS PÁSKA-VACSORÁJA.

Máté 26, 17—19.

Jézus is megtartotta a husvétii ünnep rendje szerint a páskavacsorát, mint népének más tagjai. Külső szent szokások lehetnek üres külsőségek s akkor nem áldás, hanem kárvallás származik belőlük a lélek számára. De aki tudja, hogy a lélek belső világában megy végbe az Istennel való minden ügye, ne vesse meg azért az ünnepélyes külső szokásokat és szertartásokat! Isten rendelte áldott, szent segítségek azok is!

Jézus tanítványainak körében akarta megünnepelni a páskavacsorát. Családi ünnepség volt az. A család fejének vezetése alatt szokta megülni minden ház népe. De Jézus és a tizenkét tanítvány, minden vérségi kapocs nélkül is, még a családi összetartozásnál is bensőbb közösségben élt egymással. S aki Őhöz tartozik, sohasem él magányos árvaságban, mert van, kinek vezetése alá rendelje magát és vannak testvérei!

Jézus vendégszállást vett igénybe a páskavacsora megünnepelésére. Neki magának nem volt az egész városban talpalattnyi helye sem, amelyet a magáénak nevezhetett. De voltak hívei, akik szívesen átengedték neki házuk helyiségeit. És akit közülük kiválasztott arra, hogy nála telepedjék asztalhoz, az kitüntetésnek érezte ezt. Ha én az övé vagyok, akkor minden, ami az enyém, az Ő tulajdona. Hadd használja tetszése szerint!

J É Z U S M I N D E N T T U D .

Máté 26, 20—25.

Jézus tudta, hogy árulás készül ellene s azt is tudta, ki az áruló. Meglepetés nem érhetette Őt. Eleitől fogva átlátott az ellene szőtt ármányon. Százszor is megíúsíthatta volna. De be akarta tölteni küldetését, „amint meg volt írva felőle“. Hagyta hát végbemenni az árulást s mind a többi vétkeket, amely halálra vitte Őt. Ellenségei soha se vélték: ők győznek fölötte. Minden az Ő tudásával és szándékai szerint történik csak!

A készülő árulást be is jelentette Jézus az Ő tanítványainak, de az árulót nem nevezte meg. Elég volt annyit tudniuk: közülök, a vele egy tából evők közül kerül ki a tettes. Így aztán valamennyien „megszomorodtak“ szégyenkezésükben. Egy-egy szomorú, kirívó bűn esetében mindig jobb, ha Jézus tanítványai mind megalázzák magukat miatta, mint ha büszke ítélkezéssel sujtják a kipécézett bűnöst!

De Júdásnak magának megsúgta Jézus, hogy személy szerint jól ismeri őt, az árulót. Ettől fogva nem tehetett egyetlen titkos lépést sem úgy, hogy ne érezte volna magán Jézus tekintetét. Tudnia kellett, hogy az Ő tudtával teszi, amit tesz. Ez a tudat visszatárhathja az embert a bűn elkövetésétől. De bizonyos határon túl már csak annál elszántabbá teszi a bűnöst. Uram, ne tásíts el, hanem ments meg tekinteteddel!

S Z E N T V E N D É G S É G.

Máté 26, 26—29.

Az úri szent vacsora szerzésével Jézus maga adta meg már előre az Ő halálának magyarázatát. Hogy miért kell neki megáldoztatnia, arról nem sokszor és nem sokat beszélt Ő. Majd ha már áll a keresztnél, akkor fog kitárulni hívei előtt annak üdvösségszerző értelme. De a lényegét világosan tudtul adta már előre, szóban is, a kenyér és a bor jelbeszédében is: azért adja halálra magát, hogy mi élhessünk!

Az úri szent vacsorát éppen azért szerzette, hogy hívei ezt a titkot mindig Őtől magától tudhassák meg. Hirdetteti nekik bizonyágtevői által is. De a kenyér és a bor jegyeiben mindig Ő maga szólal meg. És aki úgy veszi ezeket a jegyeket, mintha az Ő tulajdon kezéből venné és megért: mit mond általuk Ő maga, az soha nem háláthatja meg eléggé ennek a szent vendégségnek áldásait!

De az úri szent vacsora szerzésével csak előkészíteni akarta Jézus az Ő híveit az örökkévalóság titokzatos vendégségére. Akiket ebben a bűnös életükben is már jóltart, és élete áldozata árán megelégtíti éhségüket és szomjúságukat. milyen csodálatos lesz azoknak közössége Ővele, ha majd eljő „az Ő Atyjának országa“! Ez a vendégség a pusztában vándorlókat elteti. Amaz majd a célhoz érkezetteké lesz!

TANÍTVÁNYOK GYÖNGESÉGE.

Máté 26, 30—35.

Ellenségei még egy ujjukkal sem nyultak Jézushoz, de Ő már a „fájdalmak útját“ járja. És elsősorban nem is ellenségeinek a gonoszsága, hanem híveinek a gyengesége nehezedik reá a szívére. „Megbotránkoznak“ majd mind Őbenne és cserben fogják Őt hagyni a legválságosabb pillanatokban. Ő jól látja előre és vállalja ezt a fájdalmat is. Milyen nehéz keresztet rakok én is vállaira sok gyöngeségemmel! (31.)

Nem enyhítette, hanem csak súlyosbította ezt a fájdalmat a sok elszánt fogadkozás, amellyel Péter és a többiek bizonygatták az ő tántoríthatatlan hűségüket. Tudta Ő jól, hogy jószándékú, de üres szavak ezek csupán és semmi sem lesz belőlük! Hányszor ejtünk szíven ilyen fájdalmas sebeket, amikor azt hisszük: nagyon dícséretes hűségfogadalmakat teszünk, szent elhatározásokat vallunk! (33—35.)

De ezek a fájdalmak nem merítették ki az Ő szeretetét. Tudta, milyen erőtelenség és megbízhatatlanság az Ő tanítványai, de azért megtartotta őket tanítványainak. A bekövetkezendő fájdalmas bukásokon túltekintve megígérte nekik: újra találkozni fog velük és tovább folytatja rajtuk és általuk munkáját. Mi lenne belőlem is e nélkül a csodálatos szeretet nélkül, amely fáradhatatlanul mindig újrakezdi dolgát? (32.)

A KESERŰ POHÁR.

Máté 26, 36—39.

Eleitől fogva elvégezett dolog volt Jézus számára, hogy neki el kell szenvednie a kereszthalált. Mielőtt ellenségeinek kezére adná magát, mégis félrevonul magányos éjszakai imádságában bizonyosságot szerezni: csakugyan nincs más választás, ez az Atya akarata. Ilyen az Istennel való közösségben élő lélek: minden lépésnél újra útmutatást és parancsot kér onnan felülről, még ha jól tudja is, hogy mi lesz az.

Soha senki olyan magányos tusakodásban nem borult le Isten előtt, mint Jézus ezen az éjszakán. Ki érthette meg egyáltalán, mi megy végbe az Ő lelkében, és ki oszthatta meg vele annak terhét? Mégis vett maga mellé társakat, akiknek a virrasztó közelsége jól esett volna és erősítette volna Őt. Ne képzelje hát magát senki közülünk olyan erősnek, hogy társak nélkül egyedül is jól megvívhatja harcait!

Legfeljebb csak sejthetjük, de soha föl nem mérhetjük, milyen iszonyodás fogta el Jézust a szenvedésektől, amelyeknek poharát ki kellett ürítenie. Nem közönséges testi-lelki fájdalmaknak, hanem a bűn ősválóságának és isteni ítéletének a terheit kellett magára vennie! És mégis csak az maradt a döntő kérdés számára: mi az Atya akarata? Az Ő kezéből engedelmesen el kell fogadni a legkeserűbb poharat is!

TUSAKODÓ IMÁDSÁG.

Máté 26, 40—46.

Tanítványaihoz intézett szavaiból megértjük, hogy Jézus maga is „megkísértetés” óráját élte át a Gecsemáné kertjében. Le kellett győznie a „test erőtelenségét”, hogy véghez vihesse, amire „a lélek kész” volt.

Ő maga is azt cselekedte hát, amit híveinek ajánlott: virrasztott és imádkozott. Míg másokon erőt vett az álom, Ő minden erejét megfeszítve ébren maradt és imádkozva harcolt, hogy győzelmes lehessen. Az imádság nem csak elcsendesedés lehet, hanem tusakodás is, hogy aztán békeséggel jár hassuk nehéz útunkat! (45—46.)

És ha ebben a harcban magára maradt, mert a leghívebbek is elszunnyadtak mellette, csak annál szívósabban folytatta egymagában. Újra meg újra leborult ugyanazzal a gyötrődő kérdéssel Isten elé, míg csak el nem nyerte a megoldást. Az igazi imádsághoz kitartás is kell, mert néha késik az eredmény! (42—44.)

Közben pedig a maga belső harcait mindjárt tanítványainak a javára is gyümölesztelte. Tudta, hogy hasonló küzdelmeik nekik is lesznek. Hiszen most is erőtelen a testük arra, amire kész volna lelkük: a vele való együttvirrasztásra! Megmutatja hát nekik a győzelem útját. Nem is tud segíteni máson, csak aki teljes erővel vívja maga is az imádság harcait! (40—41.)

J É Z U S T E L F O G J Á K.

Máté 26, 47—50.

Látom a Jézus elfogatására megjelent fegyveres csapatot. Es leolvasom erről a látványról az egész emberi élet megromlottságát. Mert a fegyveres hatalmat Isten adta a népek vezetőinek kezébe, hogy megfékezzék vele a gonoszt és védjék az egész népet annak pusztításai ellen. De most azzal szemben alkalmaznak erőszakot, aki büntetlen volt, sőt a bűn hatalmát jött megtörni! A szabadító Urat vetik fogságba!

Látom Júdásnak titkos jeladását. És szemembe ötlük benne az egyes emberi élet romlásának nagysága. A szeretet csókja és a tanítványi ragaszkodás kedves szavai is eszközökké válnak a Jézus elfogatásában! Mindaz ami az életben legszebb és legszentebb lehetne, visszájára fordul és lealjasodik a bűn hatalma alatt! Rettentően összezavarodnak és beszennyeződnek az élet javai az Istentől elszakadt embernél!

És látom, amint Jézus csendesen elébük megy ellenségeinek, hogy elfogassa magát. Ennyi romlásnak a láttára O nem fordul el és nem szakít meg minden összeköttetést az embervilággal. Szelíden átengedi magát: hadd töltsse ki rajta mérgét ez a romlás. O ezekért a bűntől megfertőzött teremtésekért jött e világra. Szeretete hozzájuk köti minden bilincsnél jobban! Volna-e reménység számomra, ha ezt nem látnám?

F E G Y V E R T E L E N V E Z É R.

Máté 26, 51—56.

A hevesvérű tanítványnak, aki fegyvert rántva vagdalkozik Jézus védelmében, meg kell értenie: Jézusért ilyen módon nem lehet harcolni. Az Ő ügye nem azok közé tartozik, amelyek földi erőkre támaszkodnak. Akkor földi erő meg is dönthetné. Az Ő fegyvere éppen a fegyvertelenség, amely ellen a világ nem tudja a maga fegyvereit használni. Az Ő hatalma az erőtelenség képében jelenik meg és úgy győz! (51—54.)

Ellenteleinek is, akik megkötözik, meg kell érteniük: nem valami nagy hőstettet hajtottak végre az Ő elfogatásával. Bármikor megtehették volna könnyen! Nyíltan ott járt és munkálkodott mindig előttük és sohasem vette Őt körül fegyveres testőrség, amellyel harcba kellett volna szállani. Sohasem nyílt vitézi küzdelem, hanem mindig csak alattomos éjszakai támadás az, amely Jézusra és az Ő ügyére ráront! (55.)

De nem csodálkozom, ha a tanítványok kis csapata akkor még nem tudta ezt felfogni és megzavaradott, megriadt lélekkel szertefutott! Annyira más utakon és módokon folytatta Jézus az Ő harcát e világgal, mint ahogy itt harcok szoktak folyni, hogy sokszor reménytelenül elveszettnek látszik az Ő ügye leghívebb hívei előtt is! Nehéz megtanulniok, hogy mégis Ő a hatalmas és Ővé a végső diadal! (56.)

J É Z U S B Í R Á I E L Ő T T.

Máté 26, 57—61.

Együtt van a legfőbb törvényszék, hogy ítélkezék Jézus felett. S a komor, tekintélyes bírák előtt ott áll Ő, a néma vádlott. Milyen fonákul felcserélt szerepek! Hiszen az igazság az, hogy ők a bűnösök és Jézusból sugárzik feléjük a vád és az ítélet! Mindig fejetetejére állított rend az, amikor emberek beleülnek az ítélkezés magas székébe Jézussal szemben és nem Ő előtte hajolnak meg bűneik tudatában! (57.)

Minden erejüket megfeszítve keresnek megfelelő „bizonyságokat“ ellene s amikor végül is találnak, az is milyen erőltetett, félremagyarázáson alapuló tanúságot tesz ellene! Nem az igazságot keresték ezek a bírák. Az ítéletet már előre kimondották magukban s utólag próbálták valahogyan igazolni. Milyen hű képe az örök valóságnak: az ember már eleve el akarja vetni Jézust és aztán keres rá érveket! (59—61.)

Közben pedig a háttérben ott rejtőzik a félnék és mégis kíváncsi tanítvány, hogy „lássa a végét“ a dolognak. Mennyivel jobb helyzetben volt később, és vele együtt azóta is minden tanítványa Jézusnak! A „végén“, a megcsúfoltatáson, elítéltetésen, halálrahurcoltatáson túl mégis csak Jézusé volt az utolsó szó. Bírái önmaguk felett ítélkeztek, Ő pedig fölmagasztaltatott. Ma már ne aggódjék senki se érte félelmes szívvel! (58.)

Milyen beszédes az a hallgatás, amelybe Jézus bírái előtt burkolódzik! Az ellene elhangzott erőltetett és alaptalan vádakra nem volt neki egyetlen szava sem. Ezzel felelt meg rájuk a legvilágosabban. Azoknak lármás szavai hozzá nem értek fel. Tisztábban fénylett az Ő igazsága, sem-hogy ellenük védekeznie kellett volna. Hallgata-gon kivárhatja Ő mindig, amíg kitombolja ma-gát és elül az ellene zúgó vihar! (62.)

Nem volt más hátra, a törvénytörők fejének ki kellett mondania a tulajdonképeni okot: azért kellett elfogniuk és elhallgattatniuk, mert „Krisztusnak, az Isten Fiának“ mondotta magát. Úgy lépett fel, mint Úr, akivel nem lehet alkudozni, mert feltétlen engedelmességet, hitet, hódolatot kíván. Ez az, amit sohasem szível az emberi természet Őbenne. S aki így nem fogadja el, csak ellensége lehet! (63.)

Amikor erről van szó, nem is hallgat Jézus tovább. Nyugodt biztonsága teljes méltóságával az Isten örök Felkentjének vallja magát bírái előtt is. És megköötözött, megalázott rabként is csak annál erőteljesebben hirdeti: olyan dicsőségnek és fenségnek Ura Ő, amely egykor mindenek előtt nyilvánvalóan fog ragyogni. Már ott a gyalázat és a vádak terhe alatt is nem ilyen fényben látom-e ragyogni alakját? (64.)

J A J, É N B Ű N E I M !

Máté 26, 65—68.

Elszörnyedek a főpap álnok színészkedésének láttára. Tetteti nagy szomorúságát a Jézus ajkáról elhangzott állítólagos „káromlás“ miatt, pedig szívében örül, hogy végre van mit ráolvasnia a fogolyra. Ő félti és védelmezi az Isten dicsőségét Jézus ellenében! De eszembe jut, milyen sokszor leplezgettem én is már szent látszatok képmutatásával titkolt bűneimet! (65.)

Megdöbbenve hallgatom, mint mondja ki a magas bíróság Jézus halálos ítéletét. Soha nem éltek még így vissza emberek a nekik adatott hatalommal! Mint ártalmas mótelyt, úgy akarják kiirtani az emberéletből azt, aki a gyógyulást és az üdvösséget hozta! De nem ugyanezt tettem-e én is, valahányszor szabadságommal visszaélve nemet mondtam Őneki? (66.)

Elfordítom az arcomat, mert elviselhetetlen látvány, amikor a bírák megcsúfolják az elítélt Jézust. Milyen undok élvezetet találnak abban, hogy diadalmaskodó kárörömüket kitölthetik rajta és gúnyt űzhetnek szelíd türelmességével! De belém nyílal a kérdés: nem adtam-e én is át magamat sokszor olyan élvezeteknek, amelyekkel Jézust bántottam és csúfoltam? (67—68.)

Az én bűneim jelennek meg itt, ördögi igaz valójukban! És Jézus, íme, magára veszi és elhordozza azokat!

P É T E R B U K Á S A.

Máté 26, 69—75.

Péter csakugyan elbukott, amint előre megmondotta neki Jézus. Hiába voltak hősi fogadásai! A főpap udvarán mégis csak azzal próbálta a bőrét menteni, hogy eltagadta, soha semmi köze nem volt Jézushoz. Többször egymás után, és egyre hevesebben. Ne ítéljem el érte! Inkább vizsgáljam meg magamat alázatosan: volna-e bátorságom vallást tenni Jézusról, ha hasonlóan veszedelmes helyzetben kellene megtennem?

Péter bukása voltaképen már előbb megkezdődött. Mielőtt megszólalt volna, már hallgatásával megtagadta Mesterét. A főpapi udvar népe közé csak úgy vegyülhetett el, hogy eltitkolta, milyen köze van neki is Jézushoz. És azért maradt ott, mert azt remélte, hogy senki nem fogja felismerni. Máris a hűtlen tagadás útját járja az a tanítvány, aki olyan társaságban forog, ahol színeit rejtegetnie kell!

De Péter igazában mégsem bukott el. Szomorú és szégyenletes volt tagadása, de nem volt végzetes. Csak a szájával, csak külsőképen tagadta meg Jézust. A szívében dehogy is mondott ő olyant, hogy semmi köze nincs Jézushoz! Mi vonzotta volna akkor oda a főpapi udvarba? És a hajnali kakasszóra miért fakadt volna keserves zokogásra? Elbukhatik a gyenge tanítvány, de megint talpra áll, amíg a szíve Jézusé!

„Látván Júdás...” Semmi újat nem látott. Előre tudhatta volna, hogy árulásának az lesz a következménye, hogy Jézust halálra ítélik. De aki a bűn útjára lép, mindig úgy jár, hogy tette igaz valójában csak akkor áll előtte, amikor már elkövette. Addig mindig valamilyen igazoló, vagy megszépítő hazugságnak a fátyolán át látja csak. Ez a Sátán ravasz művészete. Jobb előre résen lenni, mint későn ébredni!

„Megbánta dolgát...” De ebből a megbánásból nem fakadt megtisztulás és új élet, hanem csak kétségbeesés és halálbarohanás. Van olyan megbánás, amely csak magának az embernek a bűnből való kijózanodása és miatta való önvádja. Ez mit sem segít a lejtőre jutott emberen. Csak egyre mélyebbre taszítja! De van olyan bűnbánat is, amelyre az Isten hívogató szava késztet. Ez a fölemelkedés első lépcsője!

„Te lássad...” Akik Júdást rávették bűnére és azt a maguk céljaira kihasználták, most maguk is megvetik és eltaszítják őt. Még a visszafizetett pénzt is fertőzöttnek tekintik. Hazug dolog minden olyan emberi összefogás, amelynek bűn az alapja! Csak ideigvaló cimboraság az, s aztán kiki magárahagyottan roskadozhatik bűnének terhe alatt. Jól vigyázzak rá: milyen szövetséges-társaim vannak!

JÉZUS PILÁTUS ELŐTT.

Máté 27, 11—14.

Pilátus elé, aki a római birodalom világi hatalmasságát képviselte, már más váddal terhelten került Jézus: veszedelmes lázadó, mondták, mert királyi hatalomra tör. A saját főtörvényszékük előtt hangoztatott vádakkal itt nem állhattak elő Jézus ellenségei, mert azok Pilátust nem érdekelték volna. Akik elhatározták, hogy Őt lerázzák magukról, mindig találnak hozzá vádanyagot, holilyent, holilyant!

Jézus ezt a vádat vállalja is: Ő valóban királyi akart lenni népének! Nem olyan értelemben, ahogy ráfogták. Az az uralom, amelyre Ő törekedett, nem zavarta a római császárság köreit, Ő az emberek lelkében akart országolni, igazságának és szeretetének erejével! De ez is királyság volt. Sőt a legigazibb, legdicsőségesebb királyság! És Pilátus előtt is nyíltan megvallja, hogy ez az, aminél kevesebbél Ő nem érheti bel!

De ezentúl aztán nincs egyetlen szava sem. Az ellene felhangzó vádaskodásra csak hallgatással felel. Nem védekezik, hanem csak várakozik: most már Pilátusnak kell tisztáznia, hogy mint vélekedjék az Ő királyi igényeiről és hogyan döntsön Őfelőle? És Pilátusnak elcsodálkozó lelkében a saját felelősségére megy végbe élete legnagyobb döntése, mint mindenkiében, aki Jézussal szemtől-szembe áll!

D Ö N T E N I K E L L !

Máté 27, 15—21.

Pilátus megpróbál semleges maradni. Hátha elfogadják Jézusnak ünnepi kegyből való szabadonbocsátását, mégis csak inkább, mint a felkínált másik rabét, a hírhedt Barabbásét? Akkor megnyugtató módon véget ér az egész ügy, anélkül, hogy neki állást kellene foglalnia. De a döntés elől kitérő ügyeskedő kísérletek nem sikerülnek sohasem. Jézus „vagy — vagy” elé állítja az embert és az embernek állást kell foglalnia!

Pilátus felesége is beleavatkozik a dologba és segíteni akar férjének. A maga babonás módján ő is nyugtalankodik amiatt, hogy Jézus ártatlannul áldozatául eshetik a vádlóknak és óvni akarja Pilátust valamilyen jóvá nem tehető ballépéstől. Jó órában jött figyelmeztetés volt ez. De az ilyen másoktól jövő jószándékú tanács és biztatás is kárbavész, ha valaki maga nem akar őszintén az igazság mellé állni!

Pilátusnak végül mégis döntenie kell. Mert a tömeg, vezetőitől felbujtogatva, Barabbás szabadonbocsátását követeli és nem fogadja el helyette Jézust. Jézus pedig ott marad Pilátus előtt, mint elintézésre váró kérdés. Nem szabadulhat meg tőle. Nem rázhatja le magáról. Mégis csak határoznia kell valahogy! Milyen hálás a döntésre kényszerítő ilyen vissza-visszatérő alkalmakért az, aki végül is megtalálja a jó döntést!

P I L Á T U S V E S Z T E.

Máté 27, 22—26.

Pilátus meggyőződött arról, hogy Jézust ártatlanul vádolják s a vádlottnak az a szelíd, méltóságteljes hallgatása, amely azt követte, többet nyomott előtte a latban, mint a vádolók bösz lármája. Megszólalt Pilátusban is az a titkos belső hang, amely meg szokott szólalni, amikor az ember előtt ott áll Jézus. És sohasem félreérthető. Azt mondja mindig: neki van igaza!

De egyre hangosabban zúgott fel az elvakult tömeg, amely Jézus halálát követelte. És Pilátus egyre inkább erre a lármára hallgatott, mint az igazság csendes szavára. Milyen harsány hangzsvaj tud onnan kívülről támadni, amikor az emberi szív már-már a belső csendes, isteni hangra figyelne és Jézus mellett foglalna állást! S hogy el tud kábulni tőle az, aki idejekorán nem dugja be fülét, hogy ne is hallja!

Végül Pilátust is elsodorta a veszedelem. Jobb meggyőződése ellenére kiszolgáltatta Jézust a halálát követelő tömeg dühének. Hiába mosta kezét! Sajátmagát sem tudta meggyőzni ezzel ártatlansága felől. Mosakodása is csak büntudatának jele! Rajta is éppúgy nyugodott a felelősség az ítéletért, mint azokon, akik fennhangon vállalták azt! A bűn magyarázható ugyan a kísértés elsodró erejével, de nem menthető vele!

MEGCSÚFOLT KIRÁLY.

Máté 27, 27—30.

Elszorult szívvel figyelem a katonák durva játékát, amellyel Jézust gyalázzák és gyötrik. Nincs bennük semmi részvét áldozatuk iránt, sem szikrányi érzék az iránt, milyen fenséget csúfolnak és kínoznak. Senkinek nincs egyetlen tiltó szava vagy védelmező mozdulata szívtelen garázdálkodásuk ellen. Más bánásmódot érdemelt volna Jézus, még gyilkos ellenségeitől is! De ő ezt vállalta és viselte is szó nélkül!

Aztán meggondolom, — Ő is bizonyára erre gondolt, — ezek a kegyetlenkedő poroszlók csak vak eszközök voltak. Úgy bántak Jézussal, ahogy más halálraítélt fogollyal is, aki a kezükbe jutott. Az igazi vétkesek a háttérben találhatók meg: akik idejuttatták Jézust, még ha a durva játékban már nem vettek is részt! Az ő előkelőbb formába öltözött bűnük még jobban fájhatott Jézusnak, mint az a nyers durvaság!

Sőt észre kell vennem, hogy ez a Jézus ellen tomboló nyers vadság önkéntelenül is tisztességet tesz neki és az Ő dicsőségét szolgálja. Hiszen, ha csufondárosan is, de királynak magasztalják! Bíborpalásttal és királyi pálcával ékesítik. És töviskoronát tesznek a fejére. Így állott azóta is népének milliói előtt és így borultak elébe háladással és hódolattal imádni Őt! A csúfság is ékességgé válik rajta!

A GOLGOTHA FELÉ.

Máté 27, 31—34.

Elindult a menet Jézussal a golgothai vesztőhely felé. A kereszt terhe alatt roskadozó egyetlen áldozatot kísérnek csak ki. Nem tudják, hogy az Ő személyében mindnyájunk Kezese megy mindnyájunk adósságáért eleget tenni. Azóta hány békétlen, rettegő, bűnös ember sietett utána, hogy ott a Golgothán megtudja: csakugyan el van törölve minden tartozása! Hányan tértek onnan vissza felszabadult lélekkel! (31.)

Útközben egy előfogott idegen vállára kellett reátenni a keresztet, mert Jézus már nem bírta s a menet el-elakadt. A kényszerű terhet bizonyára bosszankodva, tiltakozva vette csak magára a círénei Simon, de később milyen büszke lehetett rá, hogy ezt a kiváltságos terhet viselhette! Első példájává lett mindazoknak, akik kitüntetésnek veszik, ha részük jut a kereszt súlyából és Jézusért terheket hordozhatnak! (32.)

A vesztőhelyre érve Jézusnak is felkínálták a szokásos kábító italt, de Ő nem akart azzal élni. Megkínzott teste már erőtelen volt ahhoz, hogy az egész úton végigvigye a kereszt gerendáját, de lélekben nem vonakodott a keresztthalál gyötrelmeit teljes, súlyos valójukban átélni. Öntudatos áldozathozatal volt szenvedése mind a haláláig. Különben szánakoznánk rajta, de így bizodal-munkat vethetjük beléje! (33—34.)

Megfigyelem a kereszt körül szolgáló katonákat. Eltompult lélekkel teljesítik a vesztőhelyen szokásos kötelességüket. Csak az az egy érdekli őket legfeljebb, hogy kinek mi jut közülük a megfeszítettnek gazdátlanul maradó ruházatából? Milyen megdöbbentő képe ez azoknak, akiknek a lelke sohasem indul meg a Krisztus keresztjének láttára, mert egészen elfoglalják őket apró önző érdekeik és gondjaik! (35—36.)

Elolvassom a kereszt feliratát. A vádat foglalja magában. „A zsidók királya.“ Gonosztevők módjára megfeszítettnek a feje felett gúnyként hat ez a királyi cím. Pedig igazságot hirdet. Nagyobb méltóság és erő széke az a kereszt minden fényes trónusnál! Egyszer végül majd maga a zsidó nép is elismeri ezt róla és közben a világ minden népe közt terjed az Ő országa, míg be nem tölti a világot! (37.)

Föltekintek a Jézustól jobbra-balra megfeszített két latorra. Nem tudom: kik voltak, mi volt a bűnük? Csak annyi bizonyos, hogy rászolgáltak sorsukra. Bűneik miatt vetette ki őket magából az emberi élet. Nem példázzák-e magkapóan a Krisztus keresztjének mély értelmét? Nem azt jelenti-e szenvedése és halála, hogy a bűnösökkel egy sorba alázta magát? Így lett mindnyájunknak szabadító Királyává! (38.)

MÁSOKAT MEGTARTOTT.

Máté 27, 39—45.

A járókelők, a főpapok, a kereszten függő latrok egész vegyes kara mind ugyanazt a hangot fujja gúnyolódásában. Az isteni erőnek és hatalomnak abban kellene most az ő véleményük szerint megmutatkoznia, hogy Jézus csodát tesz és magát szenvedéseitől megszabadítva leszáll a keresztről! De semmilyen égi csoda fénye nem ragyog fel, sőt mély sötétség borul a földre. Isten egészen elfordítja arcát!

Nem ítélem el azokat, akik így gondolkozva csúfolódó szavukkal felkiáltottak Jézushoz a keresztre. Én is ott lehettem volna köztük s akkor velük együtt csúfolódtam volna! Erre a csúfolódásra csak a harmadnapi csoda, Jézus feltámadása adta meg a feleletet. S amíg valaki nem ismeri Őt a husvétii győzelem fényében, addig a maga emberi gondolkozása szerint csak gyengeségnek, vereségnek látja a keresztet.

De ebben az utólagos isteni megvilágításban másképen áll a helyzet! A golgothai sötétség kifényesedik és dicsőségesen ragyog. Éppen abban látszik meg az isteni erő és hatalom, hogy Ő nem szállott le a keresztről! Ő, aki „másokat megtartott“, éppen abban dicsőül meg, hogy a „maga megtartására“ nem tett csodát. Az a mindennél nagyobb csoda, hogy „mások megtartásáért“ a kereszthalált is elszenvedte!

ELVÉGEZTETETT.

Máté 27, 46—50.

Kiürítette Jézus a kereszten Isten haragjának a poharát fenéig! Ezt megértem abból a rejtelmes felkiáltásból, amelynek titkaiba különben nem lát bele értelmem tekintete. Hogy szenvedhetett el Isten Fia az Istentől való elhagyatottság gyötrelmeit? Nem tudom. De azt tudom, hogy ezt érdemeltem meg én is, és minden bűnös gyermeke Istennek. A mi büntetésünk gyötrelmei zuhantak Őreá végső kínjaiban!

Testi szenvedéseivel is betöltötte a mértéket és elkövetkezett a pillanat, amikor meggyötört teste már többet nem bírt elviselni és utolsót dobant benne a szív. Titkok-titka marad az is: mint eshetett a halál karmaiba az, aki maga az Élet. De annyi világos: ezzel lett teljessé a mi sorsunkkal való közössége. A halál az Isten ítéletének bélyege a bűnös emberéleten. Ő is megosztotta velünk átkát.

De halálba aláhanyatló fejről felénk sugárzik a vígasztalás: az átok meg van törve. A testi halál megmarad ugyan elkerülhetetlen sorsunknak. De nem az Istentől való elhagyatottág halála, amelyet megérdemelnénk! Az Ő elhagyatottsága árán biztos a mi számunkra az Isten kegyelmes közelsége. Elégséges vígasztalásunk ez egész életünkben. És végül az lesz halálunk óráján is!

A JELEK BESZÉDE.

Máté 27, 51—56.

A római százados csak külsőképen észlelte a Jézus halálát kísérő csodajelenségeket. Mégis megértette belőlük, hogy „bizony Isten Fia vala“ az, aki a kereszten függött. (54.) Hátha a jelek belső értelmét is úgy megértette volna, ahogy azt én már felfoghatom! (51—53.)

A templomi kárpit kettészakadása azt hirdeti: nyitva már a bűnös ember útja Isten színe elé. Nincs már elzárva a legbenső szentély sem, mert minden bűnért megtörtént a tökéletes és örök engesztelés a Kereszten. Kész és teljes a bűnbocsánat!

A földindulás és a sziklák repedezése azt jelképezi, hogy az egész teremtett világon átbörzong a kereszthalál eseményének nagysága. A világ teremtése óta nem történt ehhez fogható. A megromlott világ újjáteremtésének alapvetése ez az áldozat!

A sok halottnak megjelenésében pedig az jut kifejezésre, hogy Jézus halála megtörte a halálnak hatalmát. Látszólag Ő maga is áldozatul esett a sötét zsarnoknak. De éppen ezzel megfosztotta rémségeitől, feloldotta átkát, megszabadította rabjait.

A jelek beszédét hálással fogadva, hadd mondjon hitem igent rájuk és hadd valljam a keresztnél, ha az egész világ hitetlensége ellenében egyedül kellene is vallanom: „Bizony, Isten Fia ez“!

J É Z U S T E M E T É S E.

Máté 27, 57—61.

Jól esik az arimathiai József esetéből biztatást merítenem. Ez az előkelő, gazdag ember eddig csak titkon volt Jézus tanítványa. De most, hogy Jézuson beteljesedett a leggyászosabb sors, nyíltan előáll és színt vall mellette. A végső tisztességtétel szolgálatait magának igényli. Sok hazug fény kialszik, ha szomorú, nehéz napok jönnek, de íme, a leszálló sűrű sötétségből előragyog sok máskor titkolt hűség is!

Valósággal követendő példát láthatok az arimathiai József eljárásában. Azt a sziklasírt, amelyet jó ideje sok gonddal készítettett már a maga számára, most habozás nélkül odaszánja Jézus nyugvóhelyéül. S ezt nem is érzi fájdalmas áldozathozatalnak; hanem kiváltságot lát abban, hogy megteheti és valósággal kívánja és igényli. Mindenem, amim csak van, nem arra való-e, hogy így odaszánjam Öneki?

De milyen jó, hogy alapjában véve egészen egyedülálló valami volt az arimathiai József szolgálata! Jézust temetni csak egyszer kellett! Akkor se sokáig volt szüksége síri nyugvóhelyre. A sírjára hengerített nagy kő harmadnapra már elmozdult onnan. S azóta hívei nem halott Mestert gyászolnak és nem elvesztését siratják, hanem élő és győzedelmes Urat szolgálnak. Így szolgáljak én is Neki!

J É Z U S A S Í R B A N.

Máté 27, 62—66.

Nem szálnalmas látvány-e Jézus ellenségeinek még mindig nyugtalan tábora? Azt hitték, hogy ha egyszer életét veszik, nyugtuk lesz már tőle. Most már örülhetnének a diadaluknak, hiszen Jézus a sírban fekszik. De még a halott Jézus is veszedelmes ellenfél! És ellenfeleinek a lelke továbbra is tele van aggódo félelemmel: mit hozhat rájuk a jövő! Nem jó annak sohasem, aki Ő ellene hadakozik! (61—64.)

Nem tanulságos látvány-e, amint Pilátus le-
rázza magáról Jézus ellenségeit? Megteszi ugyan még egyszer, amit kérnek tőle, de aztán hagyja-
nak már békét neki! Ami gondjuk-bajuk van még, őt azzal már ne terheljék! Unottá és gyű-
löltté válik előbb-utóbb minden társaság, amely-
ben Jézus ellen fogtak össze emberek. Már
látni sem szeretik egymást! Ki-ki magára marad
végül bűne terhével és vádjával! (65.)

És nem nevetséges látvány-e a Jézus ellen-
segeitől sirja elé állított őrség? A fegyveres erő-
nek ez a nagyképű mutogatása valójában csak a
gyáva és tehetetlen félelem bizonyossága volt.
Csak a maguk nyugtalanságát csitíthatták
vele ideig óráig a bűnös hatalmasok. De micsoda
őrség állhatta volna útját a feltámadásnak? És
azóta is, ennek a világnak micsoda fegyveres
ereje zárhatná sírba Jézust? (66.)

F E L T Á M A D O T T !

Máté 28, 1—4.

Magát a Feltámadottat nem látom ebben a történetben. Sírjából való kikelésének nem lehetek szemtanúja még képzeletben sem. Nem emberi tekintet előtt lejátszódó és nem ember által felfogható csoda az. Legfeljebb az égi angyal megjelenését láthatom, aki feltárja előttem az üres sírt és hírül adja nekem is a csoda megtörténtét. Megérteni azt, ami itt történt, bizonyára még az égi angyalok sem képesek!

De látom Jézus híveinek boldog meglepetését! Szomorkodni és gyászolni mentek ki a szent sírhoz s ott megtudják: él az ő Uruk! Ez a húsvét megfoghatatlan titkának a mindig megújuló, nyilvánvaló gyümölcse: aki Jézust szereti, nem sirathatja többé, mint egyszer voltat és aztán eltüntet, hanem örvendezhet benne, mint a halál hatalma felett is diadalmas, örökké élőben. De ehhez előbb szeretni kell Őt!

És látom a Jézus sírjánál álló megzavarodott örséget. Ők sem értik, mi történt. Csak azt látják, hogy nyilván hiábavaló volt minden éberségük és igyekezetük. Hányszor megisméltődött Jézus mindenfajta ellenségeinél ez a megszégyenülés! Ha ezerszer mehtagadják is azt a hódolatot, amely a Feltámadottat megilletné s ha mindig újra halottnak nyilvánítják is, hatalmuk akkor sem lehet fölöttel!

A N A G Y Ö R Ö M H Í R E.

Máté 28, 5—10.

Jézus Feltámadásának először mindenki csak a hírét veszi. Az angyal volt az első hirdetője. Azóta szívről-szívre tovább szállt a jó hír. És boldog az, aki nem csúfondáros kétségekkel fogadja, hanem háládatos bizalommal. Hiszen a legjobb híradás ez, ami ebben az életben felénk hangzik! Ha ez a hír igaz, akkor van értünk győzelmesen elvégzett megváltás, van számunkra kivívott üdvösség és örök élet! (5—6.)

De Jézus feltámadásának teljes bizonyosságot csak Ő maga adhatja meg. Az angyali híradástól megörvendezettett első híveknek is megmutatta Ő maga, hogy valóban él. Feltámadása nem azt jelenti, hogy kitört sírjának börtönéből s aztán eltűnt ebből a világból úgy, hogy többé nincs hozzánk semmi köze. Hanem azt, hogy hívei újra találkozhatnak vele és megbizonyosodhatnak élő valóságáról. Számukra támadt föl! (9.)

Jézus feltámadása mindenképen bizonyóságtévőkké avatja a benne hívőket. Az angyal szavaiban is, Jézus szavaiban is benne volt a parancs: aki ismeri ezt a nagy örömhírt, az adja tovább másoknak. Nem lehet és nem is szabad azt titokban tartani. Öntudatlanul is sokan várnak rá, akiknek megváltoznék az egész életük töle! Hiszek benne igazán? Hogyan titkolódzhatnám akkor vele! (7. 10.)

HUSVÉT NEM MINDENKIÉ.

Máté 23, 11—15.

Ha az észhez szóló érvekkel meg lehetne valakit győzni Jézus feltámadásáról, akkor ehhez soha senki nem állott közelebb, mint a főpapok és vének gyülekezete. Ők azonnal pontos és megbízható értesülést kaptak Jézus megnyílt és üres sírjáról! — De ebből mégsem született meg a húsvéti csoda bizonyossága náluk. Hogy is, amikor nekik éppen a halott Jézus kellett és nem az élő! Nem az ész dolga ez. A szívnek kell utána vágyakoznia s az akaratnak kell előtte meghajolnia előbb. Akkor az ész előtt is kivilágosodik az igazság: él és uralkodik Ő!

Ha valaki emberileg könnyen válhatott a Jézus feltámadásának hírnökévé, akkor a sírjánál virrasztó őrség. Hiszen amit azon a csodálatos reggelen ember láthatott és hallhatott, annak ők tanúi voltak! — De ez a kiváltságos helyzet mégsem avatta őket apostolokká. Jó pénzzel könnyen meg lehetett vásárolni a hallgatásukat, sőt az igazság elpalástolására alkalmas hazudozásukat is. A húsvéti hírt olyanok terjesztették világgá, akikbe még halálos rettenéssel se lehetett belefojtani a szót, hogy amit ők tudnak, azt mindenki meg ne tudja tőlük!

Az tűnik ki ebből, hogy az élő Jézusban hinni és Őröla bizonyosságot tenni nem emberi erő dolga. Isten Lelkének ajándéka az és csak Őtőle lehet kérni!

A tanítványokról nem valami elragadó képet nyújt az evangélium vége. Még mindig nem tudtak magukhoz térni a húsvét előtti gyásztól s a húsvéti öröm bizonyossága még mindig nem vette őket egészen hatalmába. Csak egy bizonyos: ezek a gyenge, esendő emberek egész lelkükkel csüngenek Jézuson. Ahová Ő találkozára hívja őket, ott megjelennek, hogy láthassák és hallhassák. S Ő nem is kerüli el őket! (16—17.)

Annál fenségesebb az a kép, amelyet magáról Jézusról nyújt az evangélium a legvégén. Úgy áll itt előttünk a tanítványaitól búcsúzó Fel-támadott, mint aki kezében tart égen-földön minden hatalmat. Országhatárok nem állhatják útját az Ő uralma terjedésének. Idők múlása nem árthat annak az erőnek, amellyel Ő híveit igazgatja, védi, segíti. Ellenség támadása többé nem ér fel hozzá. A dicsőség örök Ura Ő! (18—20.)

Ezért van értelme a nagy parancsnak, amely az evangélium végén elhangzik: a világ minden népének lelki meghódítására küldő vezéri szónak. A tanítványok serege kicsiny és gyenge hozzá. De a harcba vezető Király mindenható. Az Ő hatalma gyengeség által is győz. S aki kész neki engedelmeskedni, annak rész jut nem csak az Ő harcából, hanem győzelméből is! Így legyen én velem is „minden napon! . . .“

E könyv írójától régebben megjelent
kiadványok közül

LESZÁLLITOTT ÁRON

kaphatók:

- „TÉRJ MAGADHOZ, DRÁGA SION“
(előadások, cikkek, stb.) — — — P 2.50
- „Ő ÉS MI“ (előadások, beszédek) — — P 2.—
- CSENDES VIZEK MELLETT
(mindennapi elmélkedések egy évre) P 2.—
- JÉZUS ÖNARCKÉPEI — — — — — P 1.—

Megrendelhetők

a Szabadságtéri Református Lelkeszi Hivatalban
Budapest, V., Szabadság-tér 2. címen.

Ugyanott kaphatók továbbá:

- A SZENTEK SZENTJÉBEN
(elmélkedések az úrvacsoráról) — P 3.—
- BOLDOG RABSÁG (vezérfonal a Filippi-
levél tanulmányozásához) — — — P 3.50

